

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΝΑΣ ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

Τὸν ἀγάπησε, δίχως ἐλπίδα βέβαια καὶ χωρὶς νὰ τολμήσῃ ποτὲ νὰ ἐκμυστηρευθῇ τὸ αἶσθημά της οὔτε στὴ φίλῃ της. Ἦταν εὐχαριστημένη κατὰ βάθος ποὺ γνῶριζε ἐπιτέλους τὴ γλυ-

— Έχω νὰ σᾶς ζητήσω
μιὰ μεγάλη χάρι. Μπορείτε

ναρθήτε στο σπίτι μου, αὐ-
ριο στις 4; Θέλω τὴ γνώμη
σας γιὰ μιὰ ἀλλαγὴ τῆς ἐ-
πιπλώσεώς μου. Ἐχω πε-
ποιθήσει στὸ γούστο σας.
Θαρθήτε λοιπόν;... Θὰ προ-
τιμοῦσε δὲ νᾶσαστε μόνη.

— Ἀρχίζω νὰ ζηλεύω
Μάρκο.

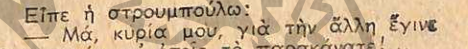
Καὶ προχώρουσε ὁλοένα
Σ' ἓνα σταυροδρόμι, ἔνα
αὐτοκίνητο ἔπασε πάνω της.
Καὶ βρέθηκε ἁπλωμένη στὸ
δρόμο, κάτω ἀπ' τὶς ρόδες
του, ἀψυχή μᾶζα πιά, ποὺ
εἶχε πάψει νὰ αἰσθάνεται
καὶ νὰ ὑποφέρει!...

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Στοιχεία

((Σύντομο τηλεφώνημα))

[illegible]

Δ. ΨΑΘΑΣ

— Πολυ-πολυ καλά της κάνετε, είπε ο
 ιγνός.
 — Πήρε τὰ βρεμένα της, είπε ἡ στρουμ-
 ούλω.
 Ἡ Ξανθίππη, ἀντὶ γι' ἄλλη ἀπάντησι,

2000

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Κεχηνώς

(Θεοῦ, Κύριε καὶ Ὑψιστε, σκαρμὺν τῷ
(στόματι μου!)
Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

YBONNH NTENYT

Θ. ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μιχάλης Φόρτης υπόκειται στην Άννα ότι τα πράγματα θα διορθωθούν κι' ότι ο γυιός του θ' αναγκασθ' να υποταχθ' στη δική του θέληση. Η αντίδρασι της Άννας μαλακώνει σιγά-σιγά. Σκέπτεται ότι, μ' όλη την ανακατατάξεσιν συμπεριφορά του Άλκεου απέναντί της, δεν έχει το δικαίωμα ν' αρνηθ' να τον παντρευθ'. Το ίδιο βράδυ επακολουθεί μια δραματική συνομιλία του Φόρτη με το γυιό του. Ο Άλκεος φρονείται επίμονα να παντρευθ' την Άννα κι' ο πατέρας του, άγανακτισμένος για τη στάση του τόν δειχνει από το σπίτι. Άλλ' η μητέρα του, που υποστηρίζει το γυιό της, προσπαθεί να συμβιβάζει τα πράγματα.

— Ο πατέρας;
— Κοιμάται, απάντησε η γρηά υπηρέτρια.

Μισόκλεισε τα μάτια της. — Ε, κύριε Άλκεο, δεν πρέπει να στενοχωριέσαι, του είπε. Ο πατέρας και τα παιδιά λογοφέρουν καμιά φορά. Μά, όταν περάσει η μπόρα, όλα ξαναγίνονται μέλι και γάλα.

Ο Άλκεος πέρασε στο διάδρομο πατώντας στις μύτες των ποδιών του και διευθύνθηκε στο δωμάτιό του.

Επειτα από μερικά λεπτά, έφτασε εκεί κι' η μητέρα του.

— Δεν κοιμήθηκες για σένα, παλινόπαιδο, του είπε χαϊδευτικά.

Ο Άλκεος έβγαλε από την τσέπη του ένα πακέτο κι' άναψε κουρασμένα ένα τσιγάρο.

— Κι' εγώ ήρθα για; το κατήρι σου, της απάντησε. Αλλιώς, δεν θα ξαναπατούσα το πόδι μου εδώ.

Τού χαμογέλασε ευχαριστημένη.

Ο Άλκεος ρουφούσε άπληστα τόν καπνό του τσιγάρου του, σαν να είχε να καπνίσει από ώρες.

— Σκέφτηκες τίποτε, μαμά; τη ρώτησε έπειτα από λίγο.

— Πολλά πράγματα, παιδί μου. Νομίζω πως κι' εσύ κι' εγώ φερθήκαμε κουτά. Έπρεπε να το κόψης από την πρώτη στιγμή του πατέρα σου και να του δώσης να καταλάβη πως αυτή τη νέα δεν θα την πάρης ποτέ. Έτσι όλα θα τελίωναν.

— Ναί, αλλά με ποιά δικαιολογία;

Η κυρία Φόρτη πήρε αόστηρό ύφος. — Πρώτα-πρώτα μία νέα που παραδίνεται με τόση ευκολία σ' έναν άντρα δεν είναι ποτέ τιμία, είπε αποφθεγματικά. Κι' έπειτα, αυτή η Άννα δεν μπορεί να είναι τόσο ανεπιτήρητη! Για να φτάσουν τα πράγματα εκεί που έφτασαν, θα πρέπει να είχε γνωρίσει κι' άλλους άντρες πριν από σένα...

— Αδύνατο, μαμά!

— Μην λες ανοησίες! Τι μπορείς να ξέρεις γι' αυτό; Όλοι οι έρωτες μου το ίδιο λένε για τις γυναίκες που αγαπάνε... Μην ξεχνάς πως και συ ήσουν έρωτευμένος μαζί της... Μήπως είσαι βέβαιος πως το παιδί που θα φέρω στον κόσμο είναι δικό σου;

— Ω, μαμά!

— Να πως έπρεπε να μιλήσης στον πατέρα σου. Αντί να κάθεται να φιλονεικεί μαζί του, θα του έλεγες καθαρά: «Πατέρα δεν μπορώ να την πάρω, γιατί δεν ήμουν ο πρώτος φίλος της κι' ούτε μπορώ να είμαι βέβαιος πως το παιδί που έχει μέσα της είναι δικό μου. Φίλος της ήμουν. Άλλ' όχι ο μοναδικός.» Θάβλεπες τότε πως ο πατέρας σου θα κατέβαζε τ' αυτιά του. Τώρα, όμως, τούδωσες το δικαίωμα να σε βρίζει και να μην θείη να σ' ιδί στα μάτια του.

— Μά πως θα μπορούσα να πω αυτό το ψέμα; διαμαρτυρήθηκε ο Άλκεος.

— Δεν μπορούσες να πης αυτό το ψέμα; φώναξε ξαναμμένη η μητέρα του. Και ποιος μάς βεβαιώνει ότι η προκομμένη η Άννα σου λέει την αλήθεια;

— Για ποιά πράγμα, μαμά;

— Μά... για το παιδί που έχει στην κοιλιά της. Είσαι βέβαιος γι' αυτό; Και γιατί τάχα δεν σου είπε αυτό το ψέμα για να σε τυλίξη;

— Όχι, μαμά. Η Άννα δεν μπορεί να μου είχε ψέματα.

— Άς υποθέσουμε όμως πως σου είπε αλήθεια, συνέχισε αμειλικτή η μητέρα του. Γιατί τάχα το παιδί αυτό είναι δικό σου;... Ήσουν μήπως ο μοναδικός φίλος της;

— Η Άννα δεν είχε άλλο φίλο, μαμά!

— Κι' αν είχε, θα σου το έλεγε; Κουτέ!

Ο Άλκεος κύτταξε σαστισμένος τη μητέρα του. Γιατί του τ' έλεγε όλα αυτά; Πού ήθελε να καταλήξη;

— Δεν άργησε να το μάθω.

— Τέλος πάντων, είπε η μητέρα του έπειτα από μικρή σιωπή. Ότι δεν έκαμες την πρώτη στιγμή μπορείς να το κάμης τώρα... Κι' ο πατέρας σου θα σ' εκτιμήσει τότε πιο πολύ. Γιατί θα καταλάβει πως σιωπηλάσες από ευγένεια... για να μην θί-

ξης τη γυναίκα που είχες αγαπήσει...

Η παθολογική αγάπη της για το γυιό της την τυφλώνε. Την ταπεινή συκοφαντία της την θεωρούσε σχεδόν σαν αταπόδεκτη και προσπαθούσε τώρα να πείσει και το γυιό της πως ήταν μία άτράνταχτη και χεροπιαστή αλήθεια.

Ο Άλκεος έκαμε, ωστόσο, μία τελευταία προσπάθεια για ν' αντιδράσει.

— Μαμά, είπε, η Άννα δεν είναι όπως την φαντάζεσαι. Μπορεί, βέβαια, να έπρεπε σε λάθος. Άλλ' εγώ οφταίω για ό,τι έγινε.

Η μητέρα του τόν κεραυνοβόλησε με το βλέμμα της.

— Εσύ; του φώναξε με αγανάκτηση. Μιλάς με εγωισμό σαν όλους τους άντρες. Δεν καταλαβαίνω τί εύχρηστο ή βόσκετε να παίρνετε πάνω σας όλες τις ευθύνες... Γιατί εσύ;

— Μά εγώ την παρέσυρα, μαμά, διαμαρτυρήθηκε ο Άλκεος. Πριν από μένα, η Άννα δεν...

Αισθάνθηκε ένα κόμπιασμα στο λαιμό και δεν μπόρεσε ν' αποτελειώσει τη φράση του. Στο μυαλό του είχαν ξαναγυρίσει, ξαφνικά, τα όσα του είχε πη' άλλοτε η Νίνα Εύγενικού για το ειδύλλιο της Άννας με το Νίκο Ζώη. Και βέβαια ήταν έρωτευμένη με το γυιό και γι' αυτό οι δικές του προσπάθειες είχαν αποτύχει στην αρχή... Είναι αλήθεια πως την είχε πάρει στα χέρια του αγνή, πάναγνη. Άλλα τ' σημασία είχε αυτό; Έτσι ή αλλιώς, δεν ήταν ο πρώτος άνδρας που είχε γνωρίσει.

Αυτή η σκέψη τόν εξόργισε σαν να μάθαινε για πρώτη φορά το ειδύλλιο της Άννας με το γυιό. Ένάμιση χρόνο κρατούσε αυτό το ειδύλλιο, του είχε πη' η Νίνα. «Ε, διάβολε μέσα σ' έναμιση χρόνο ένας νέος και μία νέα που αγαπιούνται δεν κάθονται με σταυρωμένα τα χέρια! Πως δεν το είχε σκεφθ' τ' όσον καιρό;

— Λοιπόν; τόν ρώτησε η μητέρα του. Τι ήθελες να πης;

— Τίποτε, απάντησε νευριασμένα.

Και πρόσθεσε έπειτα από μία στιγμή: — Το μόνο που θέλω είναι να ξεμπλέξω το συντομώτερο μ' αυτή την ιστορία. Βαρέθηκα πιά!

— Δόξα σοι ο Θεός που το κατάλαβες, φώναξε ένθουσιασμένη η μητέρα του. Τόν κύτταξε επίμονα στα μάτια.

— Δεν ξέρεις να μου πης αν η Άννα είχε σχέσεις με κάποιον άλλον εκτός από σένα; τόν ρώτησε. Για σκέψου...

Ο Άλκεος δεν είχε ανάγκη να σκεφθ'. Το όνομα του Ζώη ανέθηκε άμέσως στα χείλη του.

— Είχε έναμιση χρόνο σχέσεις μαζί του, είπε. Το ξέρω από τη Νίκη Εύγενικού, που είναι η καλύτερη φίλη της Άννας. — Και γιατί δεν μου το είπες από την αρχή; τόν μάλλωσε η μητέρα του. Αυτή η απροσδόκητη αποκάλυψη έξυπνη-ρετούσε τα σχέδιά της.

— Και βέβαια, θα εξακολούθησαν τις σχέσεις τους και μετά τη γνωριμία σου με την Άννα, του είπε.

Ο Άλκεος ανασήκωσε τούς ώμους. — Δεν ξέρω, απάντησε.

— Ω, εγώ είμαι βέβαιη γι' αυτό, συνέχισε η μητέρα του. Αυτός ο Ζώης ήταν σίγουρα ο αγαπημένος της καρδιάς... Έσε-γούρα ο αγαπημένος της καρδιάς... Έσε-γούρα ο αγαπημένος σου η Άννα σε είχε για να, ή προκομμένη σου η Άννα σε είχε για τα λεφτά σου... Έτσι δεν είναι;

— Δεν ξέρω, απάντησε και πάλι ο Άλκεος.

— Δεν έχει δεν ξέρω, φώναξε θυμωμένη

— Ω, μαμά!

— Να πως έπρεπε να μιλήσης στον πατέρα σου. Αντί να κάθεται να φιλονεικεί μαζί του, θα του έλεγες καθαρά: «Πατέρα δεν μπορώ να την πάρω, γιατί δεν ήμουν ο πρώτος φίλος της κι' ούτε μπορώ να είμαι βέβαιος πως το παιδί που έχει μέσα της είναι δικό μου. Φίλος της ήμουν. Άλλ' όχι ο μοναδικός.» Θάβλεπες τότε πως ο πατέρας σου θα κατέβαζε τ' αυτιά του. Τώρα, όμως, τούδωσες το δικαίωμα να σε βρίζει και να μην θείη να σ' ιδί στα μάτια του.

— Μά πως θα μπορούσα να πω αυτό το ψέμα; διαμαρτυρήθηκε ο Άλκεος.

— Δεν μπορούσες να πης αυτό το ψέμα; φώναξε ξαναμμένη η μητέρα του. Και ποιος μάς βεβαιώνει ότι η προκομμένη η Άννα σου λέει την αλήθεια;

— Για ποιά πράγμα, μαμά;

— Μά... για το παιδί που έχει στην κοιλιά της. Είσαι βέβαιος γι' αυτό; Και γιατί τάχα δεν σου είπε αυτό το ψέμα για να σε τυλίξη;

— Όχι, μαμά. Η Άννα δεν μπορεί να μου είχε ψέματα.

— Άς υποθέσουμε όμως πως σου είπε αλήθεια, συνέχισε αμειλικτή η μητέρα του. Γιατί τάχα το παιδί αυτό είναι δικό σου;... Ήσουν μήπως ο μοναδικός φίλος της;

— Η Άννα δεν είχε άλλο φίλο, μαμά!

— Κι' αν είχε, θα σου το έλεγε; Κουτέ!

Ο Άλκεος κύτταξε σαστισμένος τη μητέρα του. Γιατί του τ' έλεγε όλα αυτά; Πού ήθελε να καταλήξη;

— Δεν άργησε να το μάθω.

— Τέλος πάντων, είπε η μητέρα του έπειτα από μικρή σιωπή. Ότι δεν έκαμες την πρώτη στιγμή μπορείς να το κάμης τώρα... Κι' ο πατέρας σου θα σ' εκτιμήσει τότε πιο πολύ. Γιατί θα καταλάβει πως σιωπηλάσες από ευγένεια... για να μην θί-

ξης τη γυναίκα που είχες αγαπήσει...

Η παθολογική αγάπη της για το γυιό της την τυφλώνε. Την ταπεινή συκοφαντία της την θεωρούσε σχεδόν σαν αταπόδεκτη και προσπαθούσε τώρα να πείσει και το γυιό της πως ήταν μία άτράνταχτη και χεροπιαστή αλήθεια.

Ο Άλκεος έκαμε, ωστόσο, μία τελευταία προσπάθεια για ν' αντιδράσει.

— Μαμά, είπε, η Άννα δεν είναι όπως την φαντάζεσαι. Μπορεί, βέβαια, να έπρεπε σε λάθος. Άλλ' εγώ οφταίω για ό,τι έγινε.

Η μητέρα του τόν κεραυνοβόλησε με το βλέμμα της.

— Εσύ; του φώναξε με αγανάκτηση. Μιλάς με εγωισμό σαν όλους τους άντρες. Δεν καταλαβαίνω τί εύχρηστο ή βόσκετε να παίρνετε πάνω σας όλες τις ευθύνες... Γιατί εσύ;

— Μά εγώ την παρέσυρα, μαμά, διαμαρτυρήθηκε ο Άλκεος. Πριν από μένα, η Άννα δεν...

Αισθάνθηκε ένα κόμπιασμα στο λαιμό και δεν μπόρεσε ν' αποτελειώσει τη φράση του. Στο μυαλό του είχαν ξαναγυρίσει, ξαφνικά, τα όσα του είχε πη' άλλοτε η Νίνα Εύγενικού για το ειδύλλιο της Άννας με το Νίκο Ζώη. Και βέβαια ήταν έρωτευμένη με το γυιό και γι' αυτό οι δικές του προσπάθειες είχαν αποτύχει στην αρχή... Είναι αλήθεια πως την είχε πάρει στα χέρια του αγνή, πάναγνη. Άλλα τ' σημασία είχε αυτό; Έτσι ή αλλιώς, δεν ήταν ο πρώτος άνδρας που είχε γνωρίσει.

Αυτή η σκέψη τόν εξόργισε σαν να μάθαινε για πρώτη φορά το ειδύλλιο της Άννας με το γυιό. Ένάμιση χρόνο κρατούσε αυτό το ειδύλλιο, του είχε πη' η Νίνα. «Ε, διάβολε μέσα σ' έναμιση χρόνο ένας νέος και μία νέα που αγαπιούνται δεν κάθονται με σταυρωμένα τα χέρια! Πως δεν το είχε σκεφθ' τ' όσον καιρό;

— Λοιπόν; τόν ρώτησε η μητέρα του. Τι ήθελες να πης;

— Τίποτε, απάντησε νευριασμένα.

Και πρόσθεσε έπειτα από μία στιγμή: — Το μόνο που θέλω είναι να ξεμπλέξω το συντομώτερο μ' αυτή την ιστορία. Βαρέθηκα πιά!

— Δόξα σοι ο Θεός που το κατάλαβες, φώναξε ένθουσιασμένη η μητέρα του. Τόν κύτταξε επίμονα στα μάτια.

— Δεν ξέρεις να μου πης αν η Άννα είχε σχέσεις με κάποιον άλλον εκτός από σένα; τόν ρώτησε. Για σκέψου...

Ο Άλκεος δεν είχε ανάγκη να σκεφθ'. Το όνομα του Ζώη ανέθηκε άμέσως στα χείλη του.

— Είχε έναμιση χρόνο σχέσεις μαζί του, είπε. Το ξέρω από τη Νίκη Εύγενικού, που είναι η καλύτερη φίλη της Άννας. — Και γιατί δεν μου το είπες από την αρχή; τόν μάλλωσε η μητέρα του. Αυτή η απροσδόκητη αποκάλυψη έξυπνη-ρετούσε τα σχέδιά της.

— Και βέβαια, θα εξακολούθησαν τις σχέσεις τους και μετά τη γνωριμία σου με την Άννα, του είπε.

Ο Άλκεος ανασήκωσε τούς ώμους. — Δεν ξέρω, απάντησε.

— Ω, εγώ είμαι βέβαιη γι' αυτό, συνέχισε η μητέρα του. Αυτός ο Ζώης ήταν σίγουρα ο αγαπημένος της καρδιάς... Έσε-γούρα ο αγαπημένος της καρδιάς... Έσε-γούρα ο αγαπημένος σου η Άννα σε είχε για να, ή προκομμένη σου η Άννα σε είχε για τα λεφτά σου... Έτσι δεν είναι;

— Δεν ξέρω, απάντησε και πάλι ο Άλκεος.

— Δεν έχει δεν ξέρω, φώναξε θυμωμένη

ή μητέρα του. Τα πράγματα είναι όπως σου τ' άνω έγω. Πως μπλέχτηκες, καυμένο παιδί!... Για πές μου, εκτός από το Ζώη ποίον άλλον ξέρεις;

— Δεν ξέρω κανένα άλλον.

— Αυτό δεν σημαίνει, όμως, πως δεν είχε κι' άλλους, συμπέρανε η μητέρα του. Κι' έπειτα, μάς φτάνει ο ένας. Έτοιμάσου τώρα να τ' άπης στον πατέρα σου... Και πόρρεξε! Δεν πρέπει να ξεχάσεις τίποτε.

Ο Άλκεος κούνησε δύσπιστα το κεφάλι του.

— Ο πατέρας μου δε θα με πιστέψει, απάντησε.

— Γιατί δε θα σε πιστέψει; είπε η μητέρα του. Μήπως είναι ψέματα;... Κι' έπειτα, αν ζητήση αποδείξεις, μπορείς να του τις δώσεις... Πως την είπες αυτή τη φιλενάδα της Άννας;

— Νίνα Εύγενικού.

— Πρώτη φορά ακούω αυτό το όνομα, είπε η μητέρα του μ' ένα μορφασμό. Τι κοπέλλα είναι;

— Άλκεος σκέφτηκε πως δεν έπρεπε να της κρύψει τίποτα.

— Ένα τρελλοκόριτσο, απάντησε.

— Ά!... Είχες ποτέ σχέσεις μαζί της;

— Έγω όχι. Είχε φιλενάδα του Παύλου.

Μα πριν απ' αυτόν είχε ένα σωρό.

— Όπως είχε κι' η Άννα σου πριν από σένα. Και είπες ότι συνδέονται με την Άννα;

— Ναί, είναι πολύ φίλες. Πήγαιναν μαζί σχολείο.

— Θαυμάσια! είπε η μητέρα του. Άφου είναι φίλες πρέπει να έχουν και τα ίδια μυαλά. Αυτή τη Νίνα μπορείς να την ιδής;

— Όποτε θελήσω. Άλλα γιά ποιά λόγο;

— Ά, δεν ξέρω. Άλλ' είναι καλό να την έχωμε με το μέρος μας... Μπορεί να μάς χρειασθ'...

— Η Νίνα θα κάνει ότι της πούμε, την βεβαίωσε ο Άλκεος.

— Είπες ότι είναι φιλενάδα του Παύλου. Δηλαδή, τί είδους φιλενάδα;

— Νά... γλεντάνε κάθε βράδυ μαζί, πηγαίνουν εκδρομές...

Ο Παύλος σίγουρα της δίνει χρήματα, είπε η μητέρα του.

— Αυτός την συντηρεί. Ή Νίνα είναι, άλλωστε, πολύ απαιτητική. Τρελλανιέται για τα λούσα και τα κοσμήματα...

Η μητέρα του σκέφτηκε μερικές στιγμές.

— Στην ανάγκη θα της δώσουμε κι' εμείς κάτι, είπε έπειτα. Πρέπει να την έχουμε με το μέρος μας, όπως σου έξηγησα... Και τώρα άς έρθουμε στον πατέρα σου. Πότε θα του μιλήσης;

Ο Άλκεος θυμήθηκε τη βραδυνη σκηνή.

— Δεν μπορώ να του μιλήσω, απάντησε. Θα με διώξη και πάλι, κι' αυτή τη φορά, δεν θα ξαναγυρίσω ποτέ πια εδώ.

Δεν είμαι κανένα παιδάκι, γιά να μου φέρεται έτσι!

Γράψε του τότε. Νομίζω πως αυτό είναι το καλύτερο... Έμπρός, μη χάνουμε καιρό. Άύριο, πρωί-πρωί, ή Κατερίνα θα του δώση το γράμμα σου.

Ο Άλκεος δίστασε μερικές στιγμές. Έπειτα πήρε την απόφασί του.

Το γράμμα

Είχε καθήσει τώρα στο μικρό γραφείο που βρισκόταν μέσα στο δωμάτιό του κι' είχε βγάλει από την τσέπη του το στυλό του.

— Δεν ξέρω πως να του τ' άγράφω, μαμά, είπε έπειτα από λίγο.

— Θα του τ' άπης όπως είναι, παιδί μου, απάντησε η μητέρα του.

— Και θ' αναφέρω όνόματά;

— Έτσι μόνον θα σε πιστέψει. Θέλεις να σου υπαγορεύσω εγώ;

Δεν του τ' άπης προτείνει γιά να μην τον δυσανεστήση. Άλλ' ο Άλκεος δέχτηκε με ανακούφιση την πρότασί της. Διόρκε με ανακούφιση την πρότασί της, έσκυψε πιά θωσε το χαρτί μπροστά του, έσκυψε πιά πολύ πάνω στο τραπέζι και περίμενε.

Η μητέρα του δεν κοπίασε γιά να βρη τις κατάλληλες φράσεις. Την επιστολή του τ' άγινιού της στον πατέρα του, την είχε εδ-λόκληρη μέσα στο μυαλό της. Άρχισε να του υπαγορεύει:

— Σεβαστέ μου πατέρα,

— Σε στενωχώρησα χθες το βράδυ, αλλά δεν ήθελα να σε πικράνω. Βλέπω, όμως,

πως δεν πρέπει να σου κρύψω περισσό-τερο την αλήθεια. Αν άρνηθηκα και άρ-νούμαι να πάρω την Άννα Μαρέλη, είναι γιάτί δεν ήμουν παρά ένας από τους πολ-λούς φίλους της...

Ο Άλκεος που είχε γράψει τις πρώτες φράσεις σταμάτησε στην τελευταία.

— Όχι έτσι, μαμά, είπε.

— Λίγα λόγια και σαράτα, απάντησε η μητέρα του. Ο πατέρας σου δεν έχει τον καιρό να διαβάξη ολόκληρη κατεβα-τά... Κι' έπειτα, τί χρειάζονται οι πολυ-λογίες;

Ο Άλκεος ξανασκύψε στο χαρτί.

— Γιατί δεν ήμουν παρά ένας από τους πολλούς φίλους της, επανέλαβε η μητέρα του.

Συνέχισε κατόπιν:

«Όταν τη γνώρισα, ήταν έρωτευμένη του γιαιτρού Νίκου Ζώη κι' εξακολούθησε να έχη σχέσεις μαζί του. Παραλείπω ν' ανα-φέρω τ' όσους άλλους, που τούς ξέρει κα-λύτερα από μένα ή φίλη της Νίνα Εύγε-νικού, γιάτί μαζί έκαναν τις δουλειές τους. Τη Νίνα τη συντηρεί ο φίλος μου ο Παύ-λος, που τόν ξέρεις. Όσο γιά το παιδί, γιάτί πρέπει να είμαι εγώ ο πατέρας του κι' όχι όλοι οι άλλοι; Συνώρεσέ με, πα-τέρα, γιάτί θα σε κάμω να ληπθής. Άλλά συ τ' ό θέλησες να μάθης όλη την αλήθεια. Και τώρα κρίνε μόνος σου κι' αποφάσισε. Όποια κι' αν είναι ή απόφασί σου, θα συμμορφωθώ μ' αυτήν, όπως έκαμα πάν-τοτε ως τώρα.

πως δεν πρέπει να σου κρύψω περισσό-τερο την αλήθεια. Αν άρνηθηκα και άρ-νούμαι να πάρω την Άννα Μαρέλη, είναι γιάτί δεν ήμουν παρά ένας από τους πολ-λούς φίλους της...

Ο Άλκεος που είχε γράψει τις πρώτες φράσεις σταμάτησε στην τελευταία.

— Όχι έτσι, μαμά, είπε.

— Λίγα λόγια και σαράτα, απάντησε η μητέρα του. Ο πατέρας σου δεν έχει τον καιρό να διαβάξη ολόκληρη κατεβα-τά... Κι' έπειτα, τί χρειάζονται οι πολυ-λογίες;

Ο Άλκεος ξανασκύψε στο χαρτί.

— Γιατί δεν ήμουν παρά ένας από τους πολλούς φίλους της, επανέλαβε η μητέρα του.

Συνέχισε κατόπιν:

«Όταν τη γνώρισα, ήταν έρωτευμένη του γιαιτρού Νίκου Ζώη κι' εξακολούθησε να έχη σχέσεις μαζί του. Παραλείπω ν' ανα-φέρω τ' όσους άλλους, που τούς ξέρει κα-λύτερα από μένα ή φίλη της Νίνα Εύγε-νικού, γιάτί μαζί έκαναν τις δουλειές τους. Τη Νίνα τη συντηρεί ο φίλος μου ο Παύ-λος, που τόν ξέρεις. Όσο γιά το παιδί, γιάτί πρέπει να είμαι εγώ ο πατέρας του κι' όχι όλοι οι άλλοι; Συνώρεσέ με, πα-τέρα, γιάτί θα σε κάμω να ληπθής. Άλλά συ τ' ό θέλησες να μάθης όλη την αλήθεια. Και τώρα κρίνε μόνος σου κι' αποφάσισε. Όποια κι' αν είναι ή απόφασί σου, θα συμμορφωθώ μ' αυτήν, όπως έκαμα πάν-τοτε ως τώρα.

Δε χρειάζεται τίποτε άλλο, είπε η μητέρα του. Βάλε τώρα το γράμμα σ' ένα φακέλλο και δός μου το. Τα υπόλοιπα εί-ναι δική μου δουλειά.

Ο Άλκεος δεν έφερε την παραμικρή αντίρρηση. Τ' ό μυαλό του ήταν ζαλισμένο και δε μπορούσε να σκεφθ' τίποτε. Ό-ταν τελείωσε το γράψιμο, έτριψε τα δά-χτυλά του σαν να είχαν μουδιάσει και κα-τόπιν έκλεισε το γράμμα μέσα σ' ένα φα-κέλλο και το παρέδωσε στη μητέρα του.

— Νομίζεις, ότι ο πατέρας θ' αλλάξη γνώμη; τη ρώτησε δειλά.

— Κι' άμέσως μάλιστα, του απάντησε. Δεν τόν ξέρεις τόν πατέρα σου...

Τώρα που είχε το γράμμα στα χέρια της, όλα θα πήγαιναν καλά. Δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό.

Κύτταξε με στοργή το γυιό της.

— Κουράστηκες πολύ σήμερα, του είπε. Σε άφινω να κοιμηθής.

— Δε χρειάζεται τίποτε άλλο, είπε η μητέρα του. Βάλε τώρα το γράμμα σ' ένα φακέλλο και δός μου το. Τα υπόλοιπα εί-ναι δική μου δουλειά.

Ο Άλκεος δεν έφερε την παραμικρή αντίρρηση. Τ' ό μυαλό του ήταν ζαλισμένο και δε μπορούσε να σκεφθ' τίποτε. Ό-ταν τελείωσε το γράψιμο, έτριψε τα δά-χτυλά του σαν να είχαν μουδιάσει και κα-τόπιν έκλεισε το γράμμα μέσα σ' ένα φα-κέλλο και το παρέδωσε στη μητέρα του.

— Νομίζεις, ότι ο πατέρας θ' αλλάξη γνώμη; τη ρώτησε δειλά.

9

Οι καρχαρίες ΕΙΝΕ ΔΕΙΛΟΙ;..

Στα ιχθυοτροφεία αυτοκτονούν
ή καταφεύγουν στην απεργία
πεινής!..

Τώρα το φθινόπωρο, αψάνονται
οι κύνες που διατρέχουν οι λού-
μενοι από τους καρχαρίες. Γιατί τα
θαλάσσια αυτά τέρατα πλησιάζουν
περισσότερο στις ακτές, στα ρηχά
νερά, ακολουθώντας τα κοπάδια των
γοργών, που αποτελούν την τροφή
τους.

Θάχετε ακούσει πολλές φορές ά-
νατριχιαστικές ιστορίες για καρχα-
ρίες, που έφαγαν ανθρώπους και ά-
ναποδογύρισαν μικρές βάρκες.

Ωστόσο, πολλοί δύτες βεβαιώ-
νουν ότι ο καρχαρίας είναι τόσο φο-
βισιάρης, ώστε αρκεί να κάνει ο αν-
θρώπος μια επιθετική κίνηση εναντίον
του, για να τον τρέψει εις φυγήν!

Πού βρίσκεται λοιπόν η αλήθεια;
Στη μέση, όπως συνήθως.

Αλλοτε οι καρχαρίες είναι άγριοι
και φοβεροί κι' άλλοτε δειλοί κι' έ-
πομένως ακίνδυνος. Η συμπεριφορά
του εξαρτάται κυρίως απ' το είδος
στο οποίο ανήκει, κι' απ' τη διάθεση
που έχει τη στιγμή εκείνη.

Ενώ ο λευκός ή ο γλαυκός καρ-
χαρίας επιτίθεται στον άνθρωπο, ο-
πως και στις θαλάσσιες χελώνες και
στις φώκες, ένα άλλο είδος, που
συγγενεύει με τη φάλαινα και που
στάει κάποτε σε μήκος τα 18 μέ-
τρα, είναι ακίνδυνος για τους ανθρώ-
πους, γιατί τρέφεται αποκλειστικά
και μόνο με μικροσκοπικά ψάρια.

Όπως οι καρχαρίες επιτίθενται
μόνον όταν είναι πεινασμένοι. Με τις
δυστάσεις όμως που έχουν, είναι
φυσικό να πεινάνε τον περισσότερο
καιρό και ν' αναζητάνε διαρκώς
τροφή.

Κάποτε, αποτελούν μικρά κοπά-
δια, σαν τους λύκους. Και σαν τους
λύκους επίσης κατασπαράζουν και
καταβροχθίζουν το σύντροφό τους
που θα τύχει να πληγώθ.

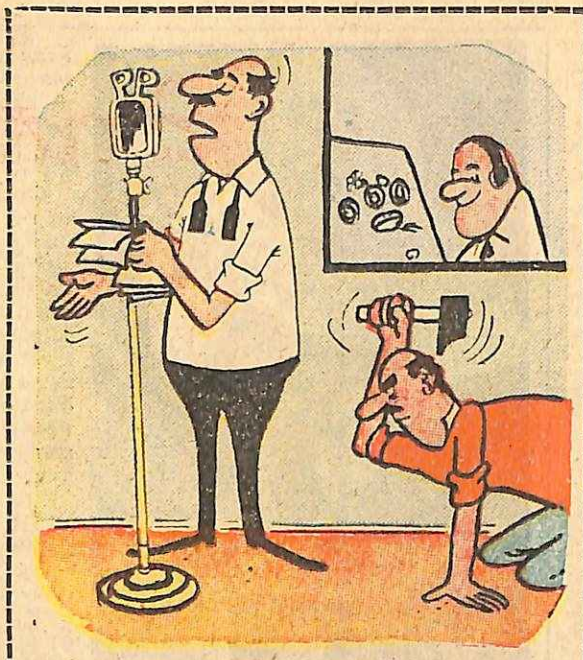
Από τότε που πρωτοεμφανίσθη-
καν στις θαλάσσιες, πριν από 100
εκατομμύρια χρόνια, δεν φαίνεται
να έχουν αλλάξει πολύ, παρά μόνο
στο μέγεθος. Πραγματικά, τα απο-
λιθώματά τους μας πληροφορούν πως
είχαν τότε μήκος 30 μέτρων και
στόμα τόσο τεράστιο, ώστε θα χω-
ρούσαν να σταθούν όρθιοι έξω άν-
τρες! Σήμερα, το μήκος τους κυ-
μαίνεται από 1 έως 18 μέτρα—ανά-
λόγως του είδους—δεν έχει όμως
λιγοστεύσει η αγριότητά τους.

Όπως είναι πολλά τα θύματά
τους στον Ειρηνικό. Στην Αυστρα-
λία π. χ., πολλές πλαζ θεωρούνται
τόσο επικίνδυνες, ώστε περιβάλλον-
ται από άσταλμένα δίχτυα, για την
προστασία των λουμμένων από τους
καρχαρίες.

Έχει παρατηρηθεί, ότι οι καρχα-
ρίες γίνονται πιο επιθετικοί τη νύ-
χτα, καθώς και τις συννεφιασμένες
ημέρες.

Όταν αιχμαλωτισθούν και περιο-
ρισθούν σ' ένα ιχθυοτροφείο, στενο-
χωρούνται τόσο, ώστε προσπαθούν...
ν' αυτοκτονήσουν με ασφυξία! Κρα-
τάνε δηλαδή επίτηδες ακίνητα τα
βράγχια τους, κι' έτσι δεν γίνεται
κανονικά η λειτουργία της αναπνοής
τους. Πρέπει, λοιπόν, να έχουν διαρκώς
το νού τους οι φύλακες και να
τους αναγκάζουν να κινούνται ολόε-
να, ώστε ν' ανοιγοκλείνουν αναγκα-
στικά τα βράγχια τους.

Αλλά, κι' όταν ακόμη δεν κατα-
φέρουν ν' αυτοκτονήσουν μ' αυτό τον
τρόπο, καταφεύγουν στην απεργία
πεινής! Αρνούνται δηλαδή οποιαδή-
ποτε τροφή και ψόφανε.

Ο σπ ή κερ: Και ξαφνικά η Μαρία έβγαλε
μια κραυγή φρίκης!..

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ

Καινούργια κρασιά, καινούργια φιλιά.
Και ποιάς τ' αν καινούργια δεν θέλει;
Καινούργια κρασιά, γουλιά με γουλιά
καινούργιας ελπίδας το μέλι...

Καινούργια κρασιά, μην πητέ μιλιά,
γλυκειά δοκιμή μας προσμένει,
καινούργια κρασιά, καινούργια φιλιά,
καινούργιοι κι' εμείς μεθυσμένοι.

*

Σε κάποια γωνιά, κρυφή σκοτεινή
παρέα, μαζί θα τ' πιούμε
σε ώρα καλή, γλυκειά, βροδυνή
κουδέντες αγάπης θα πούμε...

Κι' αν λόγια θερμά, σαν θεία βιολιά
βαθεία στις καρδιές μας θ' ακούει,
καινούργια κρασιά, καινούργια φιλιά,
καινούργιες ελπίδες θα βρούμε.

*

Δεν θέλουμε πια ν' αζούν τα παλιά,
που κάποιο μας φέρνουνε πόνο,
καινούργια κρασιά, καινούργια φιλιά
καινούργια ζητάμε και μόνο...

Και μέσ' τη ζωή, χαρά περισσή
μας δίνει αλλοιώτικη χάρι,
το νέο φιλή, το νέο κρασί,
που είναι σωστό γιοματάρι.

*

"Ας πάμε, λοιπόν, να βρούμε χαρά,
θ' ανοίξω καινούργιο βαρέλι
και ποιάς δεν παθεί και δεν λαχταρά
και τέτοιο φιλή δεν το θέλει;

"Ας πιούμε κρασί, το νέο κρασί,
μια δύναμη νέα να βρούμε,
ας πάμε, καλή μου κοπέλλα χρυσή,
σε μια ταβερνίτσα να πιούμε...

*

Καινούργια κρασιά, καινούργια φιλιά,
καινούργια η ζωή μας γυρεύει,
ν' αγάπη θερμή μια νέα φωλιά
κι' η δίνα ποτέ δεν στερεύει...

"Ας πιούμε λοιπόν, γουλιά με γουλιά
αγά, δίχως βιάσι και φούρια,
καινούργια κρασιά, καινούργια φιλιά
και όνειρα αγάπης καινούργια!..

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ στην αρχαιότητα

Ποιοι ήταν οι καλύτεροι Έλλη-
νες γελοιογράφοι

Ποιά είνε η πρώτη εμφάνιση της γε-
λοιογραφίας;

Πολλοί ισχυρίζονται σχετικώς ότι δεν
πρέπει ν' αναζητήσουμε τη γελοιογρα-
φία στους αρχαίους Έλληνες, γιατί
αυτοί ήταν ώριολάτρες και κάθε πρά-
γμα, που παραμόρφωνε το ωραίο, ή,
που, αυτό καθ' εαυτό, δεν ήταν ωραίο,
δεν το αγαπούσαν. Ως επιχείρημα δέ
επιθεωρείται το Ισχυρισμού τους αυ-
τού, φέρνουν κάποιο ψήφισμα των αρ-
χαιών Έλλήνων, που απαγόρευε αυ-
στηρά ετάς δυσειδείς απεικονίσεις προ-
σώπων και πραγμάτων.

Αλλ' αυτό ακριβώς το ψήφισμα α-
ποδεικνύει την ύπαρξη της γελοιογρα-
φίας στην αρχαία εποχή. Γιατί φυσι-
κά, δεν είναι δυνατόν ν' απαγορεύει
κανείς κάτι που δεν υπάρχει.

Κατά τη λαμπρή εκείνη εποχή, που
όλος ο κόσμος ήταν μεθυσμένος από
το απολύτως καλό και ωραίο, η γελοιο-
γραφία ήταν φυσικά πολύ περιορι-
σμένη. Συνο-σικά όμως άρχισε να έκε-
τείνεται τόσο πολύ, ώστε ν' αναγκά-
σει τον Αριστοτέλη να την κατακρίνει
και να έμψοιση τους νέους ν' ακολου-
θούν τη θεωρία του Πλάτωνα, που έ-
γραφε τα αντίθετα χειρόγραφα, τα
ζωγράφιζε δηλαδή κομικώτερα απ' ό,τι ήταν.

Ο Πλάτων έζησε μεταξύ της 95ης
και 100ης Ολυμπιάδας και μπορεί να
θεωρηθεί ο προπάππος των σημερινών
γελοιογράφων.

Άλλος γελοιογράφος, που έπαισα
κι' αυτός τη δυσμενεία εκείνων που α-
γαπούσαν το ωραίο, ήταν ο Πειραι-
κός, που ονομάστηκε «ερμπαρογράφος».

Γι' αυτόν ο Πλάτων γράφει ότι ζω-
γράφιζε «ταπεινά και εύτελη αντικεί-
μενα» όπως εργαστήρια κουρείων, δ-
νους και άλλα παρόμοια πράγματα.

Έκει όμως που η γελοιογραφία θρι-
άμεισε ήταν στην κεραμοποιία. Παι-
νιόλα γελοιογραφικά αριστουργήματα,
κατωμένα πάνω σε κεράμους σφύγκαν
ως τις ημέρες μας, όπως π. χ. η γε-
λοιογραφία της άφιξης του Απολλώ-
νιους στους Δελφούς, της κρουση-
από το θώρος του ληστή Προκρούστη,
των ερώτων του Διός και της Αλκμή-
νης κλπ.

Αλλά η πιο δημοφής κι' η πιο εξυ-
πνη μπορεί να πη κανείς γελοιογραφική
παράσταση είναι εκείνη που βρέθηκε
το 1829 στην Ολυμπία.

Η γελοιογραφία αυτή παριστάνει τη
Φήμη, που κρατάει ένα στεφάνι δά-
φνης στα χέρια της και φεύγει κυνη-
γημένη από έναν αθλητή. Αυτό, που
δίνει κυρίως τη γελοιογραφική έκφρα-
ση στην παράσταση αυτή, είναι η στάση
της Φήμης και προ πάντων τα χέρια
της, που τα έχει φέρει περιπακτικά
στη μύτη της!

Σε τέτοιες διασκεδαστικές άσπαχο-
λήσεις ζωγραφικής καταγινομένουσαν ο-
χι μόνον ο Πλάτων κι' ο Πειραικός,
αλλά και άλλοι μεγάλοι κεραμογράφοι
της εποχής, όπως ο Πασίας, ο Φιλό-
ξενος, ο Αριστοτέλης και ο Νικοφάνης,
ο Κηπίλλος, ο Γαλατίων και άλλοι.

Ο Πλάτων κι' ο Αλκιανός αναφέρουν
δυο πίνακες του Κηπίλλου και του
Γαλατίωνος τόσο υπερβολικούς, ώστε να
ξεπερνούν και τους στοιχειώδεις άκμα
κανόνες της εὐπρεπείας.

Ο πρώτος από τους πίνακες αυτούς,
Έργο του Κηπίλλου, άδελφού του Α-
πελλού, παριστάνει κομικώτατα, αλλά
και πολύ έξυπνα, τη γέννηση του Βακ-
χου από το Δία.

Επίσης και ο Πλάτωνος μνημονεύει
μια πολύ επιτυχημένη γελοιογραφία,
χωρίς ν' αναφέρει και τ' όνομα του ζω-
γράφου, που αστράριζε τον στρατηγό
Τιμόθεο, ο οποίος σφιγγόταν για την
άδρανεα και την πονηρία του, καθώς
έπίσης και για την καλή του... τύχη!

Στην γελοιογραφία αυτή ο στρατη-
γός Τιμόθεος κοιμάται, ενώ γύρω του
παράβλινονται μονάχες τους οι πόλεις
από τους άρχοντες τους!

Το συμπέρασμα απ' όλα αυτά είναι
ότι η γελοιογραφία άπληχε και βρι-
σκόταν σε άκμη στην αρχαιότητα.

Στα χρόνια μας όμως η γελοιογρα-
φία έξελιχθηκε καταπληκτικά.

Σήμερα υπάρχουν γελοιογράφοι που
με λίγες γραμμές αποδίδουν και την
πιο δύσκολη έκφραση ενός προσώπου
και προκαλούν μαζί με τα γέλια και
τον θαυμασμό μας για την τέχνη τους.

ΕΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΗΜΕΡΑ θα σας μιλήσω για δυστυ-
χίες. Αν έσείς γελάσετε με δαύ-
τες, τόσο το χειρότερο για σας.
Αυτό θα πη πως δεν έχετε κα-
τανόησι.

Λοιπόν το πρώτο που έχω να σας πω,
είναι ότι υπάρχουν δυο είδων δυστυ-
χιες. Οι ξένες και οι δικές μας. Και το
δεύτερο που έχω να σας πω είναι ότι
οι ξένες είναι οι πιο ένοχλητικές. Και
έξηνουμι.

Θάνατος για σπύτι, γιατί από κεί που
καθόμαστε έπρεπε να φύγουμε, ένεκα
που ήταν πολυκατοικία και θέλαμε να
γλυτώσουμε από τα βάσανά της. Και κυ-
νηγούσαμε να πετύχουμε μια άπολυτη
μονοκατοικία, σύμφωνα με την παροιμία
«μοναχός σου χόρευε κι' όσο θέλεις πύ-
δα». Απόλυτη δεν βρήκαμε, αλλά σταθή-
καμε σε μια ορεκτική. Απλά ήταν ένα
σπύτι με τέσσερα δωμάτια καθώς πρέπει,
που βλέπαμε στο δρόμο, πίσω είχε μια
μεγάλη αυλή με περβολάκι και στο βά-
θος της αυλής, έντελως ξεχωριστά, δυο
κάμαρες όπου διέμενε ο ιδιοκτήτης με
την οικογένειά του, ούζυγος, πεθερά και
δυο κουτσουδέλα.

—Εμείς θέλαμε μια έντελως μονοκα-
τοικία είπα στον ιδιοκτήτη.

—Μά είναι μονοκατοικία, μου είπε. —Ε-
σείς έδω θα είσαστε έντελως ανεξάρτη-
τοι. Εμείς ούτε θα μάς βλέπετε, ούτε
θα μάς ακούτε. Και η ταράτσα δική σας
και το περβολάκι δικό σας.

—Επειδή το σπύτι ήταν καλό κι' έπει-
δή είχαμε πια κατακουρασμέ με το ψά-
ξιμο, η Μαίρη υποχώρησε.

—Ας το νοικιάσουμε, είπε. Σε τί θα
μάς ένοχλήσουν οι άνθρωποι;

Κι' εγώ άλλο που δεν ήθελα, παρά να
υποχωρήσω, για να τελειώνουμε. Και το
πίσασε. Έξη μηνιάτικα προκαταβολή.
Κι' εγκαταστηθήκαμε και βολευθήκαμε
κι' ήμασταν ευχαριστημένοι και με τους
νοικοκυραίους δεν είχαμε παρά μια κα-
λημέρα. —Ός που ένα βράδυ μάς είπα-
νε και καληπέρα.

Όταν πήγα στο σπύτι, βρήκα όλη σχε-
δόν την οικογένεια καθισμένη στο σα-
λόνι. Ο ιδιοκτήτης, η γυναίκα του, η
πεθερά.

—Ηρθαμε να σας κάνουμε μια επίσκε-
ψη, μου είπε ο κύριος Τάσος, ο σπιτο-
νοικύριος.

—Να γνωριστούμε και καλύτερα, πρόσ-
θεσε η κυρία Λιλή, η ούζυγος.

—Μια που είμαστε στο ίδιο σπύτι, συμ-
πληρώσε η κυρία Εὐανθία, η πεθερά. Κι'
είσαστε κι' έσείς καλοί άνθρωποι κι' έ-
μεις το ίδιο.

Μου χτύπησε άσχημα αυτή η παρου-
σία, μα τί μπορούσα να κάνω; Είπαμε
μερικά για τον καιρό και για τα τέτοια
κι' έπειτα ο λόγος γύρισε ξανά στο
σπύτι.

—Βλέπετε τόχουμε συνήθειο, είπε ο
κύριος Τάσος. —Ός τώρα καθόμαστε έ-
μεις έδω μέσα και νοικιάσαμε το πίσω.
Πρώτη φορά που νοικιάσαμε το μπρος.

Η Μαίρη έκανε το φριχτό λάθος να
ζητήσει εξηγήσεις:

—Και γιατί νοικιάζετε το εμπρός;

Η κυρία Λιλή αναστέναζε σπαρτακτικά.

—Αχ! Έτσι μάς ήρθαν τα πράγμα-
τα — και δάκρυσε. Η κατάστασι μάς ά-
νγκασε να κάνουμε αυτή τη θυσία. Ο
Τάσος έλασε τη δουλειά του, η μαμά άρ-
ρώστησε, πως να τα βγάλουμε πέρα;

—Δυστυχίουμε! διάκωψε ο Τάσος.

—Σκεφθήκαμε, λοιπόν, συνέχισε η κυ-
ρία Λιλή, πως το μόνο που μάς έμενε
ήταν να νοικιάσουμε το ωραίο μας σπι-
τάκι.

—Για να ξεχωρώσουμε! διάκωψε πάλι
ο Τάσος. Γιατί είμαι κρεμμένος ως έδω

—κι' έδειξε το καρύδι του λαιμού του.

Η κυρία Εὐανθία αναστέναζε με τη
σειρά της:

—Αχ! Να μη δυστυχίσει ο άνθρωπος!
Δεν έχετε με τί απαράγωδο αφήσαμε αυ-
τό το σπύτι, που τόχαμε συνήθειο τέσ-
σερα χρόνια. Έδω είχαμε την άπλα μας,
την ευρυχωρία μας...

—Τόν καθαρό μας άέρα και τόν ήλιο
μας, συμπληρώσε η κυρία Λιλή. Πρό παν-
τός τα παιδιά τα καυμένα, που τόχουμε
πρώτα στριμύζει μαζί μας σε μια καμα-
ρούλα.

Βρέθηκα σε πολύ δυσάρεστη θέση. Δο-
κίμασα δυο-τρεις φορές ν' αλλάξω θέμα,
αλλά οι σπιτονοικοκύρηδες όλο τόφε-
ραν στο σπύτι που τόκλαιγαν σαν περα-
σμένα τους μεγαλεία. Η πεθερά ξεφούρ-
σκάθηκαν να φύγουν, η πεθερά κούδεντα:

—Και τώρα πως πάνε σ' αυτές τις τρύ-
πες...

Το κέφι μου είχε χαλάσει:

—Δεν μ' άρέσει αυτή η δουλειά, είπα
στη Μαίρη.

—Ούτ' έμένα. Άλλά τί να σου κάνουν
οι άνθρωποι; Να πούν να πούνε τόν πό-
νο τους;

ΞΕΝΑ
ΒΑΣΑΝΑ

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Και μάς τόν ξαναείπαν. —Όχι μιά και
δυο. Ακόμα κι' ο ένας γυιός τους, ο Πε-
τράκης, ένα πρωί που έφευγα, με κύτ-
ταξε με μίσος και μου φώναξε:

—Εσύ μάς πήρες το σπύτι!

Κι' ένα άλλο βράδυ βρήκα το δικό
μας γυιό να κλαίει.

—Τι έκανε; ρώτησα τη Μαίρη.

—Τόν βείρανε τα παιδιά του σπιτονο-
καύρη, γιατί, λέει, τους πήραμε το σπύτι.

Μικρός ο γυιός μας, μεγαλύτερα τα
κουτσουδέλα του κυρίου Τάσου και δυο
μαζύ, επόμενα ήταν να τις φάει. Κάλε-
σα τόν μπαμπά τους και τόν έκανα αυ-
στηρές παρατηρήσεις.

—Παιδιά είναι, δικαιολογήθηκε, τι λο-
γική να γυρέψης από δαύτα;

—Και τί θα γίνει δηλαδή; Άμα βγαί-
νι στον κήπο ο γυιός μας θα τις τρώει;

—Ας μ' βγί στην αυλή μερικές μέ-
ρες, ως που να καμάρουν τα πράγματα.

Κι' αυτό το «μας πήρατε το σπύτι» έ-
γινε πια καραμέλλα σ' όλα τα στόμα-
τα της οικογενείας. Τόλεγον κι' οι με-
γάλοι, μ' ένα παράπονο σαν να τους
είχαμε άδικήσει.

—Για στάσου, κύριε Τάσο, του είπα μι-
μέρα. Τι πάει να πη αυτό το «σας πή-
ραμε το σπύτι»;

—Αι, δεν μάς το πήρατε;

—Μάλιστα. Άλλά κι' έσείς μάς πήρατε
δύο-τρία χιλιάδικα. Η μήπως το καταλά-
βαμε ες έφρόδυ; Δώσαμε κι' έμεις τα ώ-
ραία μας λεφτά.

Και τί έγινε που τού τόπα; Τό μοτίβο
έξακολουθούσε. Τόσο που άρχισα ν' ά-
ναρωτιέμαι μήπως κι' έκανα καμιά με-
γάλη άδικία εις βάρος αυτών των αν-
θρώπων. Κι' αισθανόμουν σαν ένοχος. —Ι-
δίως όταν μου έλεγαν κάθε τόσο πόσο
στενάχωρα περνάνε στις δυο καμφο-
ρές, που δεν μπορούν να κοιμηθούν έ-
κει μέσα και ζούνε σαν άστρίγγανοι. Ένώ
στο δικό μας τί άμορφα που ήταν κι' ά-
νάθεμα πίν ώρα που δυστυχίζει ο αν-
θρώπος.

—Δεν μπορώ πια να κάνω έδω, μου
είπε μια μέρα η Μαίρη. Έχει μαυρίσει
η ψυχή μου. Αυτή η γλωσσοφαγιά δεν θα
μάς βγί σε καλό.

—Τό σκέπτομαι κι' εγώ, συμφώνησα.
Θά σφύνη.

—Μά έχουμε πληρώσει έξη μηνιάτικα
και είμαστε μόνο δυο μήνες.

—Κοιμάται να γίνουν. Αν είναι να
απαράζι η ψυχή μας κάθε μέρα, άς πάνε
στο διάβολο. Έδω δεν είναι σπύτι. Είναι
η κοιλιά των δακρύων.

Σε λίγες μέρες ξεκουδάλισαμε. Αυτή
τη φορά όμως, φρόντισα να βρω πλούσιο
ιδιοκτήτη.

*

Ηρθε καλοκαιράκι και είπαμε να πα-
με ένα ταξίδάκι, για καμιά δεκαριά
μέρες. Βρέθηκα σε μια λουκή, τουρι-
στική πολιτεία, πιάσαμε δωμάτιο, σ' ένα
αξιολογώσιμο ξενοδοχείο, με μπαλκόνι
που έβλεπε στη θάλασσα. Μας υπηρε-
τούσε ο καμαριέρης του τρίτου όρόφου,
όνόματι Σταμάτης, ένας ξανθός σα-
ρανταπεντάρης, με σγουρήμένα μάγουλα.

Όλο χαμόγελο και υποκλίσεις.

—Πολύ συμπαθητικός άνθρωπος αυτός
ο Σταμάτης, μου είπε η Μαίρη.

—Ναι, παραδέχτηκα. Και πρόθυμος.

Άλλα μην τού δίνεις θάρρος.

Άλλα τού έδωσε. Τό δεύτερο πρωί
καθώς μάς έφερε στο πρωινό, η Μαίρη
του είπε, κυττάζοντας τη θάλασσα:

—Πολύ ωραίο τό μέρος σας, κύρ-Στα-
μάτη.

Αυτός υποκλίθηκε:

—Ναι, είπε. Τό καθαρίζουμε, τακτικά.

Είχε γίνει μια μικρή παρεμπόλη γύ-
ρω απ' αυτή τη λέξη και τήν αποκατά-
σπισα εγώ:

—Δεν έννοει αυτό ο γυναικά μου. Έν-
νοει τήν πόλι σας.

—Αι! Μάλιστα. Όραία είναι κι' αυτή.

—Κι' έχετε μεγάλη κίνησι έδω.

Αυτό ήταν. Ο Σταμάτης έπηρε θάρρος.

—Μόνο τρεις μήνες τό καλοκαίρι, κυ-
ρία μου. Τόν άλλον καιρό σχεδόν δεν
πατάει κανένας. Μας τρώει η έρημιά και
η φτώχεια.

—Είσι παντρεμένος, κύρ-Σταμάτη;

—Ρώτησε η Μαίρη.

—Παντρεμένος και με τέσσερα παιδιά.

—Σε ρωτώ, γιατί βλέπω πως δεν φο-
ράς βέρα.

—Τήν πούλησα, μαντάμ. Ηρθε στην
ανάγκη. Έχει μεγάλη φτώχεια ο τόπος
μας. Μ' αυτά που κερδίζω τους τρεις
μήνες, πως να ζήσω τήν οικογενεία μου
ένα χρόνο; Τι βγάσουμε κι' έμεις οι κα-
μαριέρηδες; Από τό ποσοστό της υπη-
ρεσίας κι' ένα πουργουράρι περιμένου-
με. Και μήπως δίνουν όλοι; Βρίσκονται
κάποτε μερικοί καλοί άνθρωποι, σαν και
τού λόγου σας να πούμε και καλό σκέ-
πτονται και μάς δίνουν ένα καλό πουρ-

μπούα. Οι πιο πολλοί όμως κάνουν το κορόιδο...

Έκανα νοήματα στη Μαίρη να διακόψει την κουβέντα. 'Αλλά ο κύρ-Σταμάτης είχε πάρει φόρα κι' άρχισε να μάζε διηγήσεις τις στενοχωρίες και τις δυστυχίες του. Στο τέλος καταλήξε να μάζε ρωτήση αν θα φαινε όλες τις φωνανιές. 'Η Μαίρη άφησε τις δυο.

—Θα τις πώ στο παιδιά μου, είπε και τις τοέπωσε.

Και είχαμε το ίδιο βιολετί τρεις και τέσσερες φορές την ημέρα. 'Η φτώχεια, τα παιδιά, η «κρίσις» και μήπως υπάρχει κανένα παλιό πουκάμισο του κυρίου και να με συγχωρήτε, αλλά οι περιστάσεις φέρνουν στην ανάγκη. Αυτή η ιστορία μου χάλασε το κέφι.

Το τέταρτο βράδυ καθώς πήγαινα να μπώ στο δωμάτιό μας, έδωσαν ο Σταμάτης μ' ένα δεματάκι. Βρήκα τη Μαίρη κλαμένα.

—Τι έχεις;

—Εμείς νάκουμε να ξεδοούμε σε ξενοδοχεία, είπε, κι' άλλοι να δουλεύουν!

—Τι κράταγε στο δεματάκι;

—Τίποτα. Ένα ζευγάρι παπούτσι τούδωσα και δυο φανέλλες.

—Λοιπόν, μάζεψε τα υπόλοιπα κι' έτοιμασε τις βαλίτσες. Αύριο φεύγουμε.

—Δεν θα κάνουμε την κούρα μας;

—Όχι! Γιατί στο τέλος θα φύγουμε χωρίς πουκάμισο!

—Φύγαμε την άλλη μέρα.

—Πολύ κλειστήκαμε μέσα, μου είπε ένα βράδυ η Μαίρη. Λαχτάρα να λιγάκι έξω, να ξεαλεγάρω.

—Να σε πώ. Κι' εγώ θέλω ξεαλεγάρω.

Κέντρο από τα καλά. Φώτα, ορχήστρα, χορός, νούμερα. Θάγαμε, η ψυχή μας έγινε ανάλαφρη. 'Ο κομφορταβί του καταισχύματος έλαβε το λόγο: «Κυρίες και κύριοι, θα σας παρουσιάσουμε την εκλεκτή χορεύτρια Ρένα Ψιφή στους μοντέρνους χορούς της. Ένα θερμό χειροκρότημα για τη Ρένα Ψιφή».

Το πιο θερμό ήταν το δικό μας και το άκουσε η Ρένα Ψιφή. Μέσα σ' ένα όργιο από μουσικό ντασαντούρι, λικνίζονταν, τινάζονταν και χόρευε η Ρένα καλοδεμένη, μελαχροινή και τοακίστρα.

—Τι κέφι που έχει αυτή η γυναίκα! μου φιδύρισε γοητευμένη η Μαίρη.

Την παρακολουθούσα κι' εγώ κι' αισθανόμουν σαν πλεούμενο σε τρικυμία. Και καθώς κύτταζε τις σούφες της κινιόσεις, έρχεται κοντά μου ο Κοσμάς, ένας γνωστός, που ήτανε τακτικός πελάτης των κέντρων διασκεδάσεως.

—Την κυττάς; μου λέει. Δράμα!

—Όχι αδερφέ. Χορεύει περίφημα. Τι δράμα μου λές;

—Δεν το λέω για το χορό της. Το λέω για το δράμα της ζωής της. Αυτή τη στιγμή που εκείνη χορεύει και χαμογελάει πεθάνει η μάνα της.

—Πώς το ξέρεις;

—Είμαι σχετικός. Μόλις τελείωσε το χορό της, θα τρέξη άμέσως στο νοσοκομείο να της παρασταθεί. 'Από κει ήρθε...

—Και πώς βρίσκεται το κέφι και χορεύει; ρώτησε η Μαίρη.

—Έχει καλλιτεχνική συνείδηση. 'Ετσι είναι οι πραγματικοί καλλιτέχνες. Το κοθήκον-κοθήκον και το δράμα—δράμα, ιδιωματική υπόθεση. Ποιος μπορεί μ' εμένα αυτό το πλήθος, να υπομείνει τη δυστυχία της. Πριν από λίγο σκούπισε τα μάτια της από τα δάκρυα και βγήκε στο νούμερο της. Με το πλοστό αυτό γέλασε. Και μόλις τελείωσε πάλι θά κλάψη...

—Όχι μόνο αυτή. Τώρα έκλαιγε κι' η Μαίρη.

—Κλαίτε, κυρία μου; της λέει ο Κοσμάς. Είπατε τι τραγική είναι η μοίρα του καλλιτέχνη;

—'Ο κόσμος απαιτεί να διασκε-

δάσει χωρίς να νοιάζεται και χωρίς να ξέρει τι κρύβεται στην ψυχή του καλλιτέχνη.

Η Ρένα Ψιφή τελείωσε το χορό της και ξέσπασε μια καταιγίδα από χροκοροήματα:

—Κι' άλλοι! Κι' άλλοι!

Δεν την άφηναν να φύγει. Κι' η καλλιτέχνης ξαναχόρεψε, πάντα γελάστη κι' η δική μας καρδιά σπάρζε, γιατί συμπονούσε.

—Όταν την άφηναν ήσυχη, τέλος, η Μαίρη μου είπε:

—Πάμε, δεν μπορώ. Θέλω να κλάψω. Να κλάψω πολύ.

—Έκλαψε στο δρόμο κι' έτοιμο ξεαλεγάρωμε εκείνη τη βραδιά.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

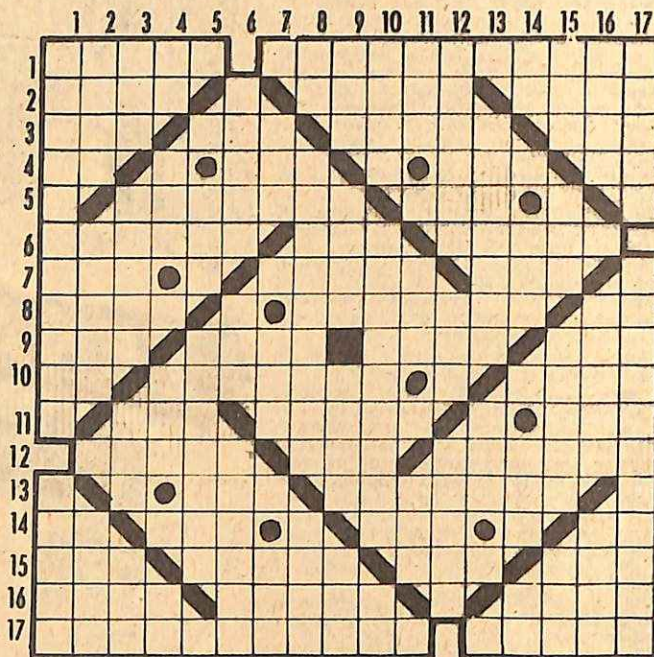
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 558

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Ρωμαίος, ο οποίος αγωνίστηκε κατά της εισαγωγής των ελληνικών ήλων και της ελληνικής λογοτεχνίας στη Ρώμη. — Αποτελείται από πολλά μουσικά όργανα. — Βασιλείς της Σπάρτης. — Χώρα της Άνω Ανατολής. — Κάτι που βλέπουμε με τα μάτια κλειστά. — Ονανον αίσθησεως. — Άρ-

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 'Εκλεκτός Έλληνα διηγηματογράφος (έπων.). — Δεν ενδιαφέρει τους τυφλούς. — Βρίσκεται στον Παράδεισο. — Νοστιμίζει τα πάντα. — Το μικρό όνομα κωμικού του κινηματογράφου. — Ερωτηματική αντωνυμία. — Θεά των αρχαίων. — Μάρκα αυτοκινήτων. — Αριθμητικό.

κή υποθέσεως. — Νέα-Δριμύτης (δημοτ.).

4 'Η ψυχή των αρχαίων Αιγυπτίων. — Πρακτορείον ελθόντων. — 'Η μπριζόλα του άριζου και της 'Ελλης. — Άρθρο.

5 'Έχει σχέση με τον βασιλέα των πτηνών. — Πρόσταγμα.

6 Βάσις. — Μισή σκούπα. — Πόλις της Α. Πελοποννήσου.

7 Στρατιωτική μονάς. — Λαυρέντιος... περιφήμος 'Ιταλός τυπογράφος του 19 αιώνας. — Πρόθεσις.

8 Δεν λείπει από τις παρελάσεις. — Κέρδη από νικητού. — 100 τετραγωνικά μέτρα. — Πρόθεσις και άρθρο. — Είπε μάλλον ονειρονευματώδη. — Κοινό φάρι. — Τοπικό επίρρημα.

10 Άρθρο. — Ουτό στην ο'κονομία του οποίου άνθκει και η μελίτζα. — 'Εντελώς.

11 Ο... γνωστός θεατρικός συγγραφέας. — 'Αθηναίος στρατηγός που διακρίθηκε κατά τον Πελοποννησιακό πόλεμο. — 'Αρχικά οργανισμό.

12 Πυκνός. — Δηλητήριο. — 'Επώνυμον συγγραφέας που υπήρξε φανατικός υπέρμαχος της δημοκρατίας.

13 Άγγλις λογία, φίλη του Βύρωνα (έπων.). — 'Ησυχία.

14 Αρχικά του στρατού μας. — Γυίος του Νάε. — Χρονικός σύνδεσμος. — Δικά σου.

15 Αρχικά τραπέζης. — Ευνόμη. — Πόλις της Ν. Αμερικής. — 'Η γυναίκα του τιμηρόθηκε σκληρά για την περιέργειά της.

16 'Επώνυμον Γάλλου ζωγράφου και χαρακτή του περασμένου αιώνα. — 'Ενδιαφέρει τους άθεοποιούς. — Κόψιμο.

17 Ανανέωσις. — Ανατολίτικος τίτλος.

4 Τροπικό επίρρημα. — Τίτλος ευγενείας. — Καταστρεπτικό έντομο. — Πρόθεσις.

5 Άγγλικό άνδρικό όνομα. — 'Επώνυμον δύο Κερκυραίων λογίων.

6 Είδος ύφασματος. — Νότα. — Προορίζεται για υποζύγια.

7 Κατάφασις. — Χτύπος. — Τίτλος ευγενείας.

8 Συνεχόμενα στο αλφάβητο. — Άρχοντες αφρικανικών και άσιατικών χωρών. — Γλυπτόει.

9 Αρχικά του στρατού μας. — 'Ενδιαφέρει τους φιλάθλους. — 'Έχει πείσμα αλλά και ύπομονη. — Διεθνές όχημα.

10 Δεν είναι πάντοτε μαύρος. — Απογοήτευσις. — Νότα.

11 Νόμισμα της Βραζιλίας. — Πρόθεσις. — Συνδεσμος (άρκασις).

12 'Η πρωτεύουσα των διληπνών. — Τοπικό επίρρημα. — Το σύνολο των ζωικών ειδών μιας περιοχής.

13 Γενναίος (δημ.). — Γερμανός ζωγράφος πολύ γνωστός στους φοιτητές του Πανεπιστημίου Αθηνών.

14 Σενική άρνασις. — Πρόθεσις (δημοτ.). — Καίει τα σπαρτά. — Άρθρο.

15 Τελικός σύνδεσμος. — Γάλλος στρατάρχης. — Μαλακά. — Ανεστραμμένη νότα.

16 Περιέχει φάρμακο με δυσάρεστη γεύση. — Διαφορετικού μεγέθους (θελ.). — Στρατιωτική μονάς.

17 'Εορτές των αρχαίων. — Πρωτεργάτης.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΘΡΑΓΚΕΔΑΚΗΣ

'Η λύσις του 557

στή σελ. 82

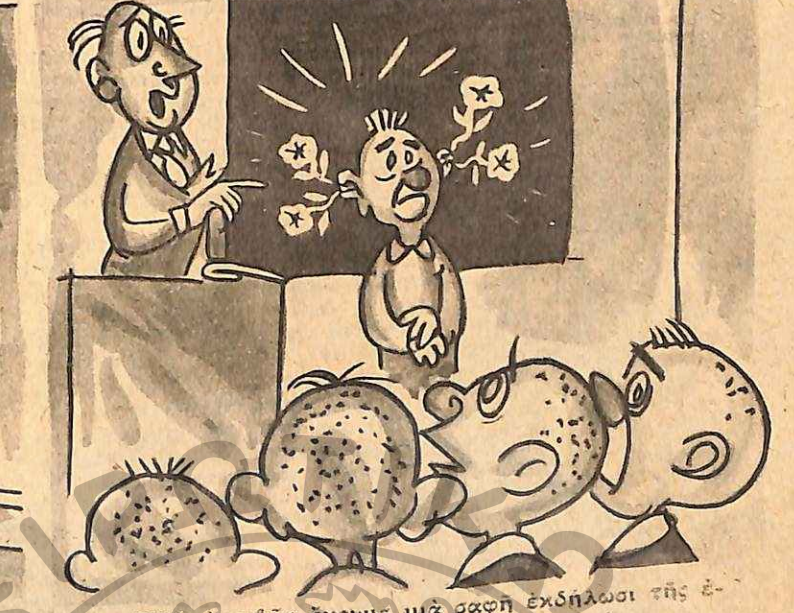

— Μαμα!... Πάω με το Μικέ να μελετήσουμε... Ζωολογία!

— Βρεθήκανε παλαιοί... συμπολεμιστάι από την Αλβανία!...

— 'Αχ! τότε θα μεγαλώσουμε κι' εμείς να πούμε σε μεγαλύτερη τάξη!...

— 'Εδώ ακριβώς έχουμε μια σαφή εκδήλωση της επιδράσεως των λιπασμάτων επί των φυτών!...

— Τι λες, κύρ δασκαλέ, που δεν έγινε έτσι η καταιστροφή του Δράμαλη!... Αφού ήμουν εκεί παρών τότε!...

— Τι λες, κύρ δασκαλέ, που δεν έγινε έτσι η καταιστροφή του Δράμαλη!... Αφού ήμουν εκεί παρών τότε!...

Στις πανάδες κά-
νουν πολύ καλό τα
ψυχρά έπιθέματα
με χαμομήλι...

Τα ΚΑΠΡΙΤΣΙΑ Της ΦΥΣΕΩΣ

Η φύσις έχει κι' αυτή τα καπρίτσια της. Της άρέσει κάποτε να διασκεδάζη... είς βάρος μας.

Τα καπρίτσια της φύσεως δεν είναι άτέλειες. "Αν, όμως, δεν έχουν τη σοβαρότητά τους, από τ' άλλο μέρος, μπορούν να καταστρέψουν ένα ωραίο πρόσωπο, δημιουργώντας μια δυσάρεστη και αντίαισθητική έντυπωσι.

Αλλ' εύτυχώς, τα καπρίτσια της φύσεως μπορούν να δι-
ορθωθούν πολύ εύκολα. "Ας δούμε τα κυριώτερα απ' αυτά.

α) Τά άγγειώματα.

Με το όνομα αυτό χαρακτηρίζει σήμερα ή έπιστήμη τις κηλίδες του δέρματος, που έχουν συνήθως το χρώμα του κρασιού και που εμφανίζονται σε διάφορα μέρη του σώματος. Παλαιότερα επικρατούσε ή αντίληψις και ίσως έπι-
κρατεί άκόμη, ότι αυτές οι κηλίδες ώφειλοντο σε έπιθυμίες της έγκυου, που δεν ίκανοποιήθηκαν. "Αν π. χ. ή μέλλουσα μητέρα έπιθυμούσε να φά ήνα φρούτο και ή έπιθυμία της αυτή έμενε άνικανοποίητη, το παιδί που θα γεννιόταν, θα είχε μια κηλίδα στο μέρος του σώματος που είχε έγγίσει ή έγκυος με το χέρι της. Σήμερα ξέρουμε, ότι αυτά τα άγγειώματα ώφειλονται στη διαστολή των έπιφανειακών αι-
μοφόρων άγγειών. Το χρώμα τους ποικίλλει από το σκούρο κόκκινο ως το άνοιχτό ρόζ ή το κρατάτο.

Εδώ ή φύσις εξήντηλεσε όλα τα κα-
πρίτσια της. "Αλλα απ' αυτά τα άγγειώματα βρίσκονται στο ίδιο έπιπε-
δο με το δέρμα, άλλα μοιάζουν με κεφαλάκια καρφίτσας, που έχουν το χρώμα του ρουμπινιού κλπ.

Τά άγγειώματα αυτά εξαφανίζονται εύκολώτερα κατά την παιδική ήλικία. Μερικές συνεδρίες ραδιοθεραπείας που θα τις κατανείμουμε σε πολλές εβδομάδες, τά άποχρωματίζουν συνήθως και έπαναφέρουν το δέρμα στην κανονική του ήλικία, τάστασι. "Όταν, όμως, το άτομο έχη προχωρήσει σε ήλικία, ό άποχρωματισμός των άγγειωμάτων και ή εξαφάνισις των παρουσιάζουν πολλές δυσκολίες.

"Αλλ' αυτό δεν σημαίνει, ότι πρέπει να άφίνετε τά άγγειώ-
ματα όταν έχετε προχωρήσει κάπως σε ήλικία. Γιατί και στην περίπτωση αυτή, είναι δυνατόν να έπιτύχετε έναν έπαρ-
κή άποχρωματισμό. Το φόν ντε τέν θα κρύψη κατόπιν την κηλίδα.

Για τά σαρκώδη άγγειώματα θα καταφύγετε στις ακτί-
νες Χ όταν είναι έπιφανειακά και στο ράδιο όταν είναι βα-
θεία. Κι' εδώ έπίσης ή θεραπεία πρέπει να γίνη κατά την παιδική ή την έφηβική ήλικία. Μπορεί έπίσης να γίνη χρή-
σις της ηλεκτρολύσεως ή σκληρωτικών αλοιφών, που να έ-
χουν στη βάση τους κινίνη και σφρεθάνη.

"Όταν ό όγκος είναι μεγάλος, ένδεικνυται ή άφαίρεσί του, που θα γίνη με διαθερμία. "Αν ή όπή που θα άπομείνη είναι μεγάλη, μπορείτε να καταφύγετε σ' ένα αισθητικό χειρουργό που θα σάς κάμη μια μεταμόσχευσι στο μέρος αυτό.

β) Οί κρεατοελιές

Η άφαίρεσις τους πρέπει να γίνη με μεγάλη προσοχή. Θα άποφύγετε πάντως τις μεθόδους βαθμιαίας καταστρο-
φής (π. χ. τις συχνές καυτηριάσεις). Τά άποτελέσματα με

τις μεθόδους αυτές, είναι ίκανοποιητικά, διατρέχετε, όμως, τον κίνδυνο να προκαλέσετε έναν χρόνιο έρεθισμό του δερ-
ματος, που είναι το προοίμιο του καρκίνου.

Πολλοί έπιστήμονες θεωρούν τις κρεατοελιές σαν ύποτυ-
πώδεις καρκίνους που παραμένουν άμορφοι για πολύν και-
ρό, άλλα που ένας έρεθισμός ή όποιαδήποτε άλλη αίτια, μπορούν να τους κάμουν να εξελιχθούν.

Σε καμμία περίπτωση δεν πρέπει να ξεριζώνετε τις τρί-
χες που βρίσκονται τυχόν πάνω σ' αυτές τις κρεατοελιές. Γιατί έτσι μπορείτε να προκαλέσετε έναν έρεθισμό με δυσά-
ρεστες συνέπειες.

Πρέπει να βγάζουμε αυτές τις κρεατοελιές:

Οί έπιστήμονες διαφωνούν. "Αλλοι ύποστηρίζουν, ότι πρέ-
πει να άποφεύγουμε κάθε έρεθισμό, που, όπως είπαμε και παραπάνω, μπορεί να έχη δυσάρεστες συνέπειες. "Αλλοι, τούναντίον, συνιστούν να γίνετα ή άφαίρεσις των όσο το δυνατόν συντομώτερα.

Η άφαίρεσις, πάντως, επιβάλλετα όταν ή κρεατοελιά άρχιση να μεγαλώνη, ή όταν μάς πονά ή άκόμη όταν το χρώμα της μεταβληθή προς το χαλκοπράσινο.

"Αν ή χειρουργική επέμβασις άφησε έμφανη ίχνη, θα κα-
ταφύγουμε και πάλι στη μεταμόσχευσι.

γ) Η κεράτωση

Το δέρμα στη περίπτωση αυτή πα-
ρουσιάζει μικρές κρεατοειδείς διογ-
κώσεις, όπως εκείνες της κόπτας.

Η κεράτωση έμφανίζεται συνήθως στα μπράτσα, τις κνήμες, τους άγ-
κώνες, τά γόνατα, άκόμη και στους μηρούς.

Τά γαλβανικά ρεύματα καθώς και τά ύψιπικνα με τη μέ-
θοδο της ηλεκτροπήξεως άποδίδουν σ' αυτή την περίπτωση πολύ καλά άποτελέσματα.

Η κεράτωση έμφανίζεται συνήθως στις γυναίκες που έ-
χουν ξηρά δέρματα. "Όταν δεν είναι πολύ έντονη, τά καθη-
μερινά λουτρά σε συνδυασμό με μασσάζ μπορούν να την εξαφανίσουν ή τουλάχιστον να την περιορίσουν αισθητά.

δ) Οί πανάδες

Θά σάς κάμουν πολύ καλό τά ψυχρά έπιθέματα. "Αντι-
γιά το νερό μπορείτε να χρησιμοποιήσετε το χαμομήλι, αλλ' άφοι το άφήσετε να κρυώση.

Sulfate d'alumine	4 γραμ.
"Αλβόνερο	200 "
Γάλα άμυγδαλών	50 "

Η λοσιόν αυτή θα εξαφανισή τις πανάδες.

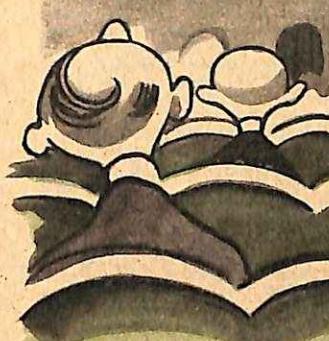
ε) Οί σκούρες κηλίδες

Ο βαθμιαίος άποχρωματισμός δεν παρουσιάζει κινδύνους στην περίπτωση των κηλίδων αυτής της μορφής. Η τεχνική, όμως, είναι δύσκολη, γιατί άπαιτεί όχι μόνον προσοχή άλλα και μεγάλη δεξιότητα. Γι' αυτό το καλύτερο είναι να κατα-
φύγετε σ' έναν ειδικό αισθητικό χειρουργό.

στ) Οί κύτρινες κηλίδες

Έμφανίζονται στα βλέφαρα και ώφειλονται σε τοπική συ-
γκέντρωσι χοληστερίνης και άλλων λιπαρών ουσιών.

Η εξαφάνισις τους έπιτυγχάνετα με τον γαλβανοκαυτή-
ρα ή με διαθερμία. Μπορείτε, όμως, να τις κάμετε να εξα-
φανισθούν βαθμιαία έξοβελίζοντας από τη δίαιτά σας τις τροφές που είναι πλούσιες σε χοληστερίνη (αυγά, λίπη κτλ.).

"Επειδή μπορεί μια μέρα ό καιρός να μάς γελάση
κι' απ' τη μια στιγμή στην άλλη, άποτόμως να χαλάση,
«τών φρονίμων τά παιδιά» πριν πεινάσουν μαγειρεύουν
και δεν καθόντα στιγμήν και στιγμή δεν χουζουρεύουν,
άλλα μέτρα τους λαμβάνουν άρκετά, κακού - καλού
και στις προετοιμασίες έχουν πείσει πρό πολλού!

"Έτσι άμέτρητες ύπάρξεις, με το πρώτο τ' άγεράκι,
τό μαντώ τους έτοιμάζουν ή το νέο ταγεράκι,
τά παλιά τους άλλες πάλι καταλλήλως τά φρεσκάρουν
και τις κάλτσες τους και φέτος σπεύδουν πάλι να μαντά-
(σουν),
γιατί βλέπεις στον καιρό μας και στα χρόνια μας αυτά,
οί λεπτεές και νέες κάλτσες άπαιτούν πολλά... λεπτά!

Ετοιμασίες

Τις παλιές λουπόν, αίσίως τις καλτσούλες καρυκάνουν,
δσες δεν άντέχουν βάρη και σπατάλες δεν σηκώνουν
και πρό πάντων δσες νέες δεν ζηλεύουνε καθόλου
της ζωής τις σουσουράδες και τις «κάλτσες του διαβόλου»,
που για τίποτα δεν τώχουν να μωστράβουν λίγη γάμπα
και την κάλτσα την ώραία να την έχουν πάντα...τζάμπα!

Μια και της έτοιμασίας ό ρυθμός επικρατεί,
έτοιμάζονται δεόντως κι' ώρισμένοι μισθωτοί
και πηγαίνουν έννοείται, με συγκίνησι μεγάλη
το παλιό τους πανταλόνι για μαντάρισμα και πάλι!
"Αλλ' εκεί όμως που πάνε τους προσμένει πόνος κι' άλλος
κι' απ' τον ράφτη τους άκοινη με άνειπωτη λαχτάρα,
δει του πανταλονιού τους δεν... μαντάρετα ό καθάλλος,
έπειδή με δυό κουβέντες, έχει γίνει πιά... μαντάρα!

Εχειτικές έτοιμασίες κάμουν ήδη όλες κι' όλοι,
με τά γούστα τους συμφώνως και κατά το πορτοφόλι
κι' άρκετές κομπές κυρίες κι' όχι άπλές και καν και καν,
τις έρμίνες τους ψωνίζουν και τις λούτρε και άστρακάν...
"Ενώ άλλες παριστάνουν, για τά μάτια, την τσιγγούνα,
έπειδή δεν έχουν φίλο να του κάμουνε τη... γούνα
και λαμβάνοντας απ' όντη τη ζωή την άκριδή
κάμουν στον ίματισμό τους... γενική έπισκευή!

Μέσα στις έτοιμασίες τις συνήθεις και τις άλλες
και των κινηματογράφων έτοιμάζονται όι σάλες,
τις πολλές τους τις άνέσεις για να δώσουν στο κοινόν
και τ' άθροά ζευγαράκια να δεχθούν μετά φανών!
"Αλλά κι' ό πιστός θαμών τους κι' ένθερμος των διαδός
έτοιμάζετα με ζέσιν κι' έν πολλοίς... πυρετωδώς,
να χαρή Δολομυρικήτα και Μονόδε να θαναμάη,
που τις τέχνης της έβδομης κολοσσούς τις όνομάζει!

Ζωηρές έτοιμασίες συνεχείς κι' έντατικές
κάμουν—πλέον—κι' όι ταβέρνες που καλούνται κο-
(σμιές

κι' άναγγέλλουν, παραλλήλως, πίστες, κάδες, γιοματάρια,
«τζάζ κομπλέ» και κατσαρόλες και «ντιζέζ» και φρέσκα...
(ψάρια.

Την κουζίνα τους ρημίζουν τη φτηνή και την πλοναία
και ύπόσχονται στα πλήθη φτηνοτάτη πανδαισία...
Μά στο τέλος όι τιμές τους τσουσουφάζουν τους γλεν-
(τζέδες
και φρικτά τους ζεματάνε σαν σωστοί... Βεΐζαδέδες!

Πάντως όι έτοιμασίες, να μη φλυαρών άσκόπως,
όσο πρόχειρες κι' άν είναι κι' άν γίνωντ' όπως-όπως
για τον οικογενειακό είναι πέλαγος έξόδων
και πολλάκις οδηγείται πρό πολλών... άδιεξόδων!
"Όλο—βλέπετε—και νάτι, έχει χρέος να προσέσση,
χάριν της οικογενείας, είτε για συμπλήρωμά του
και για τις... έτοιμασίες στους έμπορους βάζει φέσι,
ή χωρίς να καταλάβη σπατάλα τά... «έτοιμά του».

Εισηγητής
Ανατ. Τάβλια

'Η «έμπρηστική» γόποσα του αγγλικού κινηματογράφου

ΑΝ ΟΙ 'Αμερικανοί έχουν να επιδείξουν τη Μαίρλιν Μονρό και τη Μάου Μαν Ντόρρεν, οι Γάλλοι τη Μαρτίν Καρόλ, οι 'Ιταλοί τη Τζίνα Λολομπρόκινα και τη Σοφία Λόρεν και οι Μεξικάνοι τη Νινόν Σεβίλλα ως στάρ με «άκατανίκητη προκλητικότητα», έχουν και οι Άγγλοι τη δική τους «άτομική βόμβα» ή «έμπρηστική γόποσα», αν προτιμάτε. Είναι η νεαρή — μόλις 24 ετών — στάρ-λετ Ντιάνα Ντόρρεν.

Εδώ και λίγες μέρες η Ντιάνα Ντόρρεν ήταν άγνωστη στην όθνη. Βέβαια, οι αγγλικές εφημερίδες και τα περιοδικά πάντα δημοσίευαν προκλητικές φωτογραφίες της και θορυβούσαν γύρω από τα μικρά και μεγάλα σκάνδαλα της, αλλά σε ταινία δεν την είχε δει ακόμη κανείς. Για πρώτη φορά δέ η ταινία της, που εγύρισε πέρυσι με τον τίτλο «Ένα παιδί για δυο φαρδίνια» του γνωστού σκηνοθέτου Κάρολ Ρήντ, προβλήθηκε στο έφετεινο Φεστιβάλ των Καννών και εκεί τη γνώρισαν οι κριτικοί και το κοινό.

Κατά το έφετεινό πάλι Φεστιβάλ της Βενετίας οι Άγγλοι αντιπρόσωποι είχαν υποσχεθεί ότι θα έφερναν από το Λονδίνο ένα σωρό Άγγλιδες στάρ και στάρλετ, που θα ενθουσίαζαν με την ομορφιά τους. Πράγματι, λίγες ημέρες πριν λήξει το Φεστιβάλ, ένα μεγάλο αεροπλάνο απέβιβαζε στην ιστορική πόλη των Δόγηδων μερικές από τις πιο νέες, και πιο όμορφες Άγγλιδες καλλιτέχνιδες. «Ανάμεσα τους», ήταν και η Ντιάνα Ντόρρεν.

Να πώς την περιγράφει ένας 'Ιταλός δημοσιογράφος: «Οι Άγγλοι, εκ φύσεως ψυχράς λαός, που φημίζονται για την... ασχήμια των γυναικών τους, μάς έπεφλιναν μια εύχρηστη έκπληξη, όταν μάς παρουσίασαν τη νεαρή στάρλετ Ντιάνα Ντόρρεν. Κατάξυνη όπως τα ώριμα στάχυα, με άμυγδαλωτά και ξυμύα πρασινογάλανα μάτια, μ' ένα σώμα γεμάτο προκλητικές καμπύλες, μ' ένα περπάτημα αφάνταστα λικνιστικό, με διαρκώς μισανοιχτά υγρά χείλη, είναι το άστέρι που ξεπήδησε ξαφνικά στην Αθήνα και που αποτελεί σήμερα μία απ' τις έλπίδες του αγγλικού κινηματογράφου».

Σ' όλη την Άγγλία σήμερα είναι γνωστός ένας καλλιτέχνης φωτογράφος που λέγεται Ραίη. Πριν δύο-τρία χρόνια ο άνθρωπος αυτός είχε πείσει τη Ντιάνα ότι μόνον αν δεχόταν να τη φωτογραφίσει γυμνή και ημίγυμνη και κυκλοφορούσε ένα άλμπουμ θα μπορούσε να υπολογίσει στη συμπάθεια του μεγάλου κοινού. Η Ντιάνα δέχθηκε και ύστερα από λίγους μήνες το άλμπουμ ήταν έτοιμο και κυκλοφορούσε μυστικά.

«Αν η όμορφη αυτή κοπέλλα ζούσε προ 100 ετών και έβγαζε τέτοιες φωτογραφίες, είχε πη τότε μια γνωστή αγγλική προσωπικότητα, το λιγότερο που είχε να πάθει ήταν να... καθή στην πυρά δημοσία, με τη κατηγορία της μάγισσας!... Άλλα το άλμπουμ με τις προκλητικές φωτογραφίες της Ντιάνα δεν έπρόκειτο να κυκλοφορήσει για πολύ καιρό. Έγινε γνωστή στις αρχές η ύπαρξή του και ο εισαγγελέας διέταξε τη κατάσχεσή του, λέγοντας:

—'Η γυναίκα αυτή είχε σωστός πειρασμός! Όσο για τις φωτογραφίες της, τις απαγορεύουμε, γιατί θ' αναστατώσουν την Άγγλία!...

Έννοείται ότι όσο κι' αν έφαζαν οι αρχές δεν μπόρεσαν να συγκεντρώσουν όλα τα αντίτυπα του άλμπουμ αυτού. Έμειναν πολλά που κυκλοφορούν σήμερα κρυφά και αξίζουν μια περιουσία!...

Όπως είναι έπιόμενο, μια κοπέλλα με τόσο «έμπρηστική» ομορφιά δημιουργεί παντού γύρω της σκάνδαλα—πραγματικά και φανταστικά.

Οι κακές γλώσσες λένε πολλά σχετικά. Μιλούν π. χ. με ιδιαίτερη επιμονή για δυο — τρία τελευταία έρωτικά κατορθώματά της. Η Ντιάνα ξελόγιασε τρεις ήλικιωμένους λόρδους μέχρι του σημείου να εγκαταλείψουν τις γυναίκες τους για το χατήρι της. Λένε ακόμη και για κάποιον πρόσκαιρο σύνδεσμο που δημιουργήθηκε μεταξύ αυτής και ενός μέλους της Άγγλικής Αούλης.

Επίσημα όμως φέρεται ως παντρεμένη μ' ένα νεαρό επίχειρηματία, που και γι' αυτόν λένε πολλά, γιατί έχει φήμη Κασανόβα. Για όλα αυτά, πάντως, η Ντιάνα αποφεύγει να μιλήσει. Όταν την προκαλούν περιορίζεται να ληή στερεότυπα:

—'Η ιδιωτική μου ζωή ανήκει αποκλειστικά σε μένα και δεν ενδιαφέρει κανένα. Με βλέπουν στην όθνη, τους άρεσω. Αυτό είναι αρκετό!

Μια απ' τις πολλές μανιές της Ντιάνα Ντόρρεν είναι να εμφανίζεται διαρκώς με «φαράδικα» πανταλόνια. Με τέτοιο ντύσιμο έφθασε στη Βενετία, με τέτοιο έκανε τους περιπάτους της στους δρόμους και με το ίδιο εμφανίστηκε στην επίσημη δεξίωση που έδωσαν οι Άγγλοι πάνω σ' ένα πολεμικό τους. Άλλα και ο πλούτος των πολυτελών μαγιώ που είχε μαζί της έκανε έντύπωσι. Σε μια βραδυή παρέλασι στα κανάλια με γόνδολες, φορούσε ένα υπέροχο μαγιό από δολοευκή έρμινα.

Φυσικά οι κακές γλώσσες έσπευσαν να βγάλουν άμέσως τα συμπεράσματά τους: «Πρόκειται για το πιο πιστό αντίγραφο, έπαιν, της Μαίρλιν Μονρό! Ίδια σε όλα με την πολυθρόνη Άμερικανίδα στάρ!» Αυτό όμως δεν το παραδέχεται με κανένα τρόπο η Ντιάνα. Σε μερικούς μάλιστα δημοσιογράφους που της το έπαιν, απάντησε με χιούμορ:

—Κάποιο λάθος θα κάνετε, άσφαλως! Θα έπρεπε να πείτε ότι μιλάει η Μίς Μονρό είναι!... Άμερικανίδα Ντιάνα Ντόρρεν!...

Ντιάνα Ντόρρεν είναι το πραγματικό της όνομα και γεννήθηκε σε ένα προάστιο του Λονδίνου, ακριβώς προ 24 ετών, από γονείς μάλλον φτωχούς που δεν είχαν καμιά καλή ιδέα για το θέατρο και τον κινηματογράφο. Ωστόσο, όταν η Ντιάνα έγινε 17 ετών, ήταν ένα εξαιρετικό ώραιο κορίτσι. Κάποιος θεός της τότε την ανέλαβε υπό την προστασία του και λίγο αργότερα τη βλέπουμε μαθήτρια της Βασιλικής Ακαδημίας δραματικών τεχνών του 'ονδίνου, απ' όπου απέφοιτσε με 'ριστα. Την καλλιτεχνική καριέρα της την άρχισε ως χορεύτρια ενός έλαφρου θεάτρου για να εξελιχθεί σιγά-σιγά σε ήθοποιό και έπειτα σε «μοιραία» γυναίκα. Στόν αγγλικό κινηματογράφο έχει μόλις 3-4 χρόνια που έκανε την εμφάνισή της. Μέχρι τώρα έχει παίξει σε 4-5 αγγλικές ταινίες. Τελευταία της είναι η «Χρωματιστή» σε ρισαβόλιν με τίτλο «Η αξία του χρήματος». Για να φάσει εκεί που είναι σήμερα, η Ντιάνα αναγκάστηκε να κάνει πολλές θυσίες.

Είναι η πρώτη Άγγλίδα ήθοποιός που δέχθηκε να «ποζάρει» ημίγυμνη ή και γυμνή ακόμη σε φωτογράφους, ζωγράφους, γλύπτες κλπ. Γι' αυτό έχει και τον τίτλο της «πιο φωτογραφημένης στάρ του αγγλικού κινηματογράφου».

Σ' όλη την Άγγλία σήμερα είναι γνωστός ένας καλλιτέχνης φωτογράφος που λέγεται Ραίη. Πριν δύο-τρία χρόνια ο άνθρωπος αυτός είχε πείσει τη Ντιάνα ότι μόνον αν δεχόταν να τη φωτογραφίσει γυμνή και ημίγυμνη και κυκλοφορούσε ένα άλμπουμ θα μπορούσε να υπολογίσει στη συμπάθεια του μεγάλου κοινού. Η Ντιάνα δέχθηκε και ύστερα από λίγους μήνες το άλμπουμ ήταν έτοιμο και κυκλοφορούσε μυστικά.

«Αν η όμορφη αυτή κοπέλλα ζούσε προ 100 ετών και έβγαζε τέτοιες φωτογραφίες, είχε πη τότε μια γνωστή αγγλική προσωπικότητα, το λιγότερο που είχε να πάθει ήταν να... καθή στην πυρά δημοσία, με τη κατηγορία της μάγισσας!... Άλλα το άλμπουμ με τις προκλητικές φωτογραφίες της Ντιάνα δεν έπρόκειτο να κυκλοφορήσει για πολύ καιρό. Έγινε γνωστή στις αρχές η ύπαρξή του και ο εισαγγελέας διέταξε τη κατάσχεσή του, λέγοντας:

—'Η γυναίκα αυτή είχε σωστός πειρασμός! Όσο για τις φωτογραφίες της, τις απαγορεύουμε, γιατί θ' αναστατώσουν την Άγγλία!...

Έννοείται ότι όσο κι' αν έφαζαν οι αρχές δεν μπόρεσαν να συγκεντρώσουν όλα τα αντίτυπα του άλμπουμ αυτού. Έμειναν πολλά που κυκλοφορούν σήμερα κρυφά και αξίζουν μια περιουσία!...

Όπως είναι έπιόμενο, μια κοπέλλα με τόσο «έμπρηστική» ομορφιά δημιουργεί παντού γύρω της σκάνδαλα—πραγματικά και φανταστικά.

Οι κακές γλώσσες λένε πολλά σχετικά. Μιλούν π. χ. με ιδιαίτερη επιμονή για δυο — τρία τελευταία έρωτικά κατορθώματά της. Η Ντιάνα ξελόγιασε τρεις ήλικιωμένους λόρδους μέχρι του σημείου να εγκαταλείψουν τις γυναίκες τους για το χατήρι της. Λένε ακόμη και για κάποιον πρόσκαιρο σύνδεσμο που δημιουργήθηκε μεταξύ αυτής και ενός μέλους της Άγγλικής Αούλης.

Επίσημα όμως φέρεται ως παντρεμένη μ' ένα νεαρό επίχειρηματία, που και γι' αυτόν λένε πολλά, γιατί έχει φήμη Κασανόβα. Για όλα αυτά, πάντως, η Ντιάνα αποφεύγει να μιλήσει. Όταν την προκαλούν περιορίζεται να ληή στερεότυπα:

—'Η ιδιωτική μου ζωή ανήκει αποκλειστικά σε μένα και δεν ενδιαφέρει κανένα. Με βλέπουν στην όθνη, τους άρεσω. Αυτό είναι αρκετό!

Χ. ΣΙΜΠΣΟΝ

Ο Άλαν Λάντ

Τα νεώτερα των άστερων

Σύντομες ειδησεύλες

* Ο Έντν Κωνσταντίν γράφει —κι' αυτός— τα απομνημονεύματά του, τα οποία θα κυκλοφορήσουν σε λίγο με τον τίτλο «Ένας ακινητός άνθρωπος». Σ' ένα κεφάλαιο των απομνημονεύματων αυτών ο Έντν κάνει τις ακόλουθες εκπληκτικές αποκαλύψεις:

«Ην εποχή που γυρίζα στο Παρίσι, ζητώντας εργασία, έλαβα μια μέρα ένα γράμμα από το Χόλλυγουντ. Προερχόταν από ένα φίλο μου ίμπρεσάριο, ο οποίος μου έγραφε:

«Χρειάζομαι μια νέα που να μιλά με ίσου καλά τα γαλλικά και τα αγγλικά, να είναι καλή χορεύτρια, να τραγουδά και προ πάντων να είναι άγνωστη».

«Εγώ τότε σκέφτηκα άμέσως τη Λέσλυ Κάρν, η όποια χορεύει στο ίδιο μπαλέτο με τη γυναικα μου. Μόλις της ανακοίνωσα τη σκέψή μου, εκείνη άρχισε να... χοροπηδά από τη χαρά της».

«Από την ημέρα εκείνη οι γονείς της Κάρν με καλούσαν καθημερινά σε γεύμα στο σπίτι τους και δεν ήξεραν πώς να μ' ευχαριστήσουν για το ενδιαφέρον που είχα δείξει για την κόρη τους».

«Τότε ακριβώς έφτασε στο Παρίσι ο Τζήν Κέλλν, ζητώντας μια παρτενάρ για το φιλμ «Ένας Άμερικανός στο Παρίσι». Τού παρουσίασαν δώδεκα περίπου νέες, μεταξύ των οποίων και την Λέσλυ Κάρν. Την βρήκε «χαριτωμένη, μάχι αρκετά όμορφη». Οι παραγωγοί του έργου όμως, βασίζόμενοι στο γράμμα μου, στο οποίο εξέθετα τα προσόντα της Λέσλυ, την προτίμησαν στο τέλος και εγώ αγγήγειλα πρώτος την ευχάριστη είδησι στους γονείς της».

«Δεν θα ξεχάσω ποτέ όσα κάνατε για μασί μου έπαιν».

«Κι' όμως, μόλις η κόρη τους υπέγραψε το συμβόλαιο, οι Κάρν ξεχάσαν ότι υπάρχει ένας Έντν Κωνσταντίν. Δεν μου απαντούσαν πιά ούτε όταν τους τηλεφωνούσα στο σπίτι τους! Ανανακτισμένος τότε, υπέβαλα μήνυσι κατά των Κάρν, ζητώντας να πληρωθώ για τους κόπους μου. Είχα φυσικά το δικνο με το μέρος μου, γιατί τα γράμματά μου προς τον Άμερικανό ίμπρεσάριο αποτελούσαν μια αδιάμφωστη απόδειξη. Έτσι πήρα μιά αποζημίωση σε δολάρια, αυτό όμως δεν θα με κάνει να ξεχάσω την άχαριστία μιάς στάρ, που αν βρισκεται σήμερα εκεί που βρίσκεται, το χρωστάει σ' εμένα και μόνο».

* Υστερα από μακρόχρονη προσπάθεια, το Χόλλυγουντ έπεισε επί τέλους τον Άλεκ Γκλν να γυρίσει ένα φιλμ στην Άνεκ. Ο διάσημος Άγγλος ήθοποιός θα υποδυθί ένα πρίγκιπα στο έργο του φάνης Μολνάρ «Ο κύκνος», στο οποίο θα έχη για παρτενάρ την Έλεοίσα Τσιάνι, μίς 'Ιταλία του 1953. Ο άλντε διπλωμάτης έδλωσε ότι άλλαξε καριέρα, γιατί βρίσκει τον κινηματογράφο πολύ πιο ενδιαφέροντα.

* Ένας Άταλός παραγωγός του κινηματογράφου είδε μια μέρα τυχαίως μια φωτογραφία του Ουμπέρτο Μίλιτε και πρό-

σέε ότι έπρόκειτο για τον σωστά του Φερνάντελ. Έφρυε άμέσως για την Πεκάρτα, όπου άμας έτι μένει ο Ουμπέρτο και έκει υπέγραψε άμέσως συμβόλαιο μαζί του. Σήμερα ο Ουμπέρτο Μίλιτε γυρίζει το φιλμ «Δέν είμαι ο Δόν Καμύλο». Ία σχολία περιττεύουν.

* Η Γκλόρια Σεβίλλα σον εστράφη προς τη δημοσιογραφία. Η διάσημη στάρ θα γράφει δύο φορές την εβδομάδα ένα άρθρο δικής της έκλογής σε μιά μεγάλη εφημερίδα. Με το πρώτο της άρθρο αναστάτωσε την Άμερική, δηλώνοντας ότι «Ο Άμερικανός άγαπώ κατά τρόπον άξιορήνητο, και το λέω αυτό εκ πείρας—προσδίδει η Γκλόρια—γιατί είναι σήμερα 56 χρόνων και έχω παντρευτεί πέντε φορές. Οι τρεις δε από τους συζύγους μου, που χάρισα πιο γρήγορα ηζαν... Άμερικανοί».

* Η Γκρέες Κέλλν διετάζει αυτή τη στιγμή στο Χόλλνγουντ μιά άληθινή μαχη των τηλεφώνων. Για να γλυτώσει τα ένοχλητικά τηλεφώνηματα των θαυμαστών της αναγκάζει κάθε βδομάδα την τηλεφωνική έταιρεία να της αλλάξει τον αριθμό του τηλεφώνου της.

* Θα σάς φανή ίσως άπίστευτο και όμως η Γκρέτα Γκάρμπο έκανε την παρασημένη έδδομάδα μιά αποκάψη που έσκασε σαν βόμβα. Ομολόγησε χωρίς περιφράσεις πως είναι 50 χρόνων!

* Στο προσέχεις της φιλμ η «Ωντρεύ Χέμπερν» θα έχη για παρτενάρ τον Γκάρν Κόππερ. Το φιλμ θα τιτλοφορηθεί «Άντριαν», θα το σκηνοθετήσει δέ ο Μπίλλν Βάιλντερ.

* Η Τζόρντν Χόλλνι ταίη έχει 15 μέρες να μιλήσει στον άνδρα της. Δέν είναι η πρώτη φορά που η γόσσα κάνει την πρωτότυπη αυτή άπολογία σιωπής.

* Ο νέος ήθοποιός Ντσο Μάρτιν είναι τοελλά έρωτευμένος με την Βιοτζίνια, την κόρη του Ουίλλιαμ Χόλντεν. Για να κερδίση την εύνοια του πατέρα της ο Μάρτιν, έκανε στους δημοσιογράφους την ακόλουθη δήλωση: «Ο Ουίλλιαμ Χόλντεν είναι ο ήθοποιός, στον οποίο θα ήθελα να μοιάσω».

* Η Γκλόρια Γκράχαμ και ο Σού Χούαρντ, είναι μόλις ένα χρόνο παντρεμένοι. Κι' όμως σήμερα, μόνο το διαζύγιο θα έδλη τέλος στους φοβερούς καυγάδες τους, που έχουν άρχισει έδώ και δυο μήνες.

* Σε μιά δημοσιογράφο που τον ρωτούσε γιατί έξακολουθεί να μένη άνυπαντος, ο Ράκ Χάτσον απάντησε: «Έχω μιά οικογενειακή παράδοση, την όποια είμαι υποχρεωμένος να διατηρώσω: Ο προπάππος μου έζησε με τη γυναίκα του 65 χρόνια εύτυχισμένης συζυγικής ζωής και ο παππούς μου με τη γιαγιά μου γιόρτασαν προ ημερών τους άδωκατίνους γάμους τους, δηλαδή τα 60 χρόνια συζυγικού βίου. Για ν' αποφασίσω να παντρευτώ κι' εγώ, πρέπει να είμαι βέβαιος ότι θα καταρρίψω το ρεκόρ τους».

* Ο Άλαν Λάντ θεωρείται ο ήθοποιός του Χόλλνγουντ, ο όποιος διέτρεξε τους περισσότερους κινδύνους κατά το γύρισμα των ταινιών του. Από το 1942, που πρωτόπαψε στον κινηματογράφο μέχρι σήμερα ο Άλαν, έχει γυρίσει 34 φιλμ. Όλα ήταν περιπέτειες και σε καμιά έπικίνδυνη σκηνή δέν δέχθηκε ν' αντικατασταθί.

* Ο Μωρίς Σεβίλλι έε αναγυρίσει στο Χόλλνγουντ. Υπέγραψε συμβόλαιο με την «Παραμύνη» και θα πρωταγωνιστήσθ ένα φιλμ, που θα σκηνοθετήσει ο Μπίλλν Γουάιλντερ.

* Ο Τζιόρτζιο Γκάντος Ρέιγν, διπλωμάτης από την Ουρουγουάη, έγκατέλειψε την καριέρα του και γυρίζει τώρα στην Ταινισαία το φιλμ «Άγνη στην έρωτα», στο οποίο έχει για παρτενάρ την Έλεοίσα Τσιάνι, μίς 'Ιταλία του 1953. Ο άλντε διπλωμάτης έδλωσε ότι άλλαξε καριέρα, γιατί βρίσκει τον κινηματογράφο πολύ πιο ενδιαφέροντα.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η τελευταία ΚΟΚΕΤΤΑΡΙΑ

(Σούρουπο σ' ένα φθινοπωρινό σαλόνι. Έκείνη, σαράντα περίπου έτών, με την ώριμη κοκετταρία του καλοδιατηρημένου κορμιού της σφιγμένη μέσα σ' ένα μπλε-νιούάρ κιμονό, ακούει ύπομονητικά τα τριάντα χρόνια Έκείνου, που προσπαθούν να την παρασύρουν στην άπληστη αγκαλιά τους).

ΕΚΕΙΝΗ: Πολύ καλά... Άς πούμε ότι μ' αγαπάτε... Υστερα; ΕΚΕΙΝΟΣ (θερμά): Όχι, άς πούμε! σάς αγαπώ σαν τρελός! ΕΚΕΙΝΗ: Έ, λοιπόν; Τι θέλετε να γίνει;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά ρωτάτε; Είναι για να ρωτάτε; Έχετε έναν τρόπο να συγκρατήτε την άφηνιασμένη έρωτική όρμη της καρδιάς μου...

ΕΚΕΙΝΗ (μελαγχολικά): Η καρδιά σας είναι νέα. Οι παλμοί της γεμίζουν ζωή...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά, με τρυφερό σαρκασμό): Ένώ εσείς, γεράσατε... Δέν εί' έτσι;

ΕΚΕΙΝΗ: Μά, φυσικά... ΕΚΕΙΝΟΣ: Απορώ πως, έσείς, η γυναίκα με την αλάνθαστη έξυπνάδα, μπορείτε καμιά φορά να πέφτετε τόσο τραγικά δέω!

ΕΚΕΙΝΗ (με χαμόγελο έπαικείας): Δηλαδή, με λέτε περιφραστικά άνόητη!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα προτιμούσατε να σάς έλεγα κι' εγώ γρηά; Μά είναι για να γελάει κανείς.

ΕΚΕΙΝΗ (πάρνει μ' ένα κίνημα ναυαγικό μιά χρυσή ταμπάκιρα από ένα χαμηλό διπλανό τραπέζκι και του προσφέρει τσιγάρο): Γιατί γελάτε; Γρηά δέν είμαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα προτιμούσατε να σάς έλεγα κι' εγώ γρηά; Μά είναι για να γελάει κανείς.

ΕΚΕΙΝΗ (πάρνει μ' ένα κίνημα ναυαγικό μιά χρυσή ταμπάκιρα από ένα χαμηλό διπλανό τραπέζκι και του προσφέρει τσιγάρο): Γιατί γελάτε; Γρηά δέν είμαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα προτιμούσατε να σάς έλεγα κι' εγώ γρηά; Μά είναι για να γελάει κανείς.

ΕΚΕΙΝΗ (πάρνει μ' ένα κίνημα ναυαγικό μιά χρυσή ταμπάκιρα από ένα χαμηλό διπλανό τραπέζκι και του προσφέρει τσιγάρο): Γιατί γελάτε; Γρηά δέν είμαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα προτιμούσατε να σάς έλεγα κι' εγώ γρηά; Μά είναι για να γελάει κανείς.

ΕΚΕΙΝΗ (πάρνει μ' ένα κίνημα ναυαγικό μιά χρυσή ταμπάκιρα από ένα χαμηλό διπλανό τραπέζκι και του προσφέρει τσιγάρο): Γιατί γελάτε; Γρηά δέν είμαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα προτιμούσατε να σάς έλεγα κι' εγώ γρηά; Μά είναι για να γελάει κανείς.

ΕΚΕΙΝΗ (πάρνει μ' ένα κίνημα ναυαγικό μιά χρυσή ταμπάκιρα από ένα χαμηλό διπλανό τραπέζκι και του προσφέρει τσιγάρο): Γιατί γελάτε; Γρηά δέν είμαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα προτιμούσατε να σάς έλεγα κι' εγώ γρηά; Μά είναι για να γελάει κανείς.

ΕΚΕΙΝΗ (πάρνει μ' ένα κίνημα ναυαγικό μιά χρυσή ταμπάκιρα από ένα χαμηλό διπλανό τραπέζκι και του προσφέρει τσιγάρο): Γιατί γελάτε; Γρηά δέν είμαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα προτιμούσατε να σάς έλεγα κι' εγώ γρηά; Μά είναι για να γελάει κανείς.

ΕΚΕΙΝΗ (πάρνει μ' ένα κίνημα ναυαγικό μιά χρυσή ταμπάκιρα από ένα χαμηλό διπλανό τραπέζκι και του προσφέρει τσιγάρο): Γιατί γελάτε; Γρηά δέν είμαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα προτιμούσατε να σάς έλεγα κι' εγώ γρηά; Μά είναι για να γελάει κανείς.

ΕΚΕΙΝΗ (πάρνει μ' ένα κίνημα ναυαγικό μιά χρυσή ταμπάκιρα από ένα χαμηλό διπλανό τραπέζκι και του προσφέρει τσιγάρο): Γιατί γελάτε; Γρηά δέν είμαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα προτιμούσατε να σάς έλεγα κι' εγώ γρηά; Μά είναι για να γελάει κανείς.

ΕΚΕΙΝΗ (πάρνει μ' ένα κίνημα ναυαγικό μιά χρυσή ταμπάκιρα από ένα χαμηλό διπλανό τραπέζκι και του προσφέρει τσιγάρο): Γιατί γελάτε; Γρηά δέν είμαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα προτιμούσατε να σάς έλεγα κι' εγώ γρηά; Μά είναι για να γελάει κανείς.

ΕΚΕΙΝΗ (πάρνει μ' ένα κίνημα ναυαγικό μιά χρυσή ταμπάκιρα από ένα χαμηλό διπλανό τραπέζκι και του προσφέρει τσιγάρο): Γιατί γελάτε; Γρηά δέν είμαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα προτιμούσατε να σάς έλεγα κι' εγώ γρηά; Μά είναι για να γελάει κανείς.

ΕΚΕΙΝΗ (πάρνει μ' ένα κίνημα ναυαγικό μιά χρυσή ταμπάκιρα από ένα χαμηλό διπλανό τραπέζκι και του προσφέρει τσιγάρο): Γιατί γελάτε; Γρηά δέν είμαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα προτιμούσατε να σάς έλεγα κι' εγώ γρηά; Μά είναι για να γελάει κανείς.

ΕΚΕΙΝΗ (πάρνει μ' ένα κίνημα ναυαγικό μιά χρυσή ταμπάκιρα από ένα χαμηλό διπλανό τραπέζκι και του προσφέρει τσιγάρο): Γιατί γελάτε; Γρηά δέν είμαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα προτιμούσατε να σάς έλεγα κι' εγώ γρηά; Μά είναι για να γελάει κανείς.

ΕΚΕΙΝΗ (πάρνει μ' ένα κίνημα ναυαγικό μιά χρυσή ταμπάκιρα από ένα χαμηλό διπλανό τραπέζκι και του προσφέρει τσιγάρο): Γιατί γελάτε; Γρηά δέν είμαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα προτιμούσατε να σάς έλεγα κι' εγώ γρηά; Μά είναι για να γελάει κανείς.

ΕΚΕΙΝΗ (πάρνει μ' ένα κίνημα ναυαγικό μιά χρυσή ταμπάκιρα από ένα χαμηλό διπλανό τραπέζκι και του προσφέρει τσιγάρο): Γιατί γελάτε; Γρηά δέν είμαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα προτιμούσατε να σάς έλεγα κι' εγώ γρηά; Μά είναι για να γελάει κανείς.

ΕΚΕΙΝΗ (πάρνει μ' ένα κίνημα ναυαγικό μιά χρυσή ταμπάκιρα από ένα χαμηλό διπλανό τραπέζκι και του προσφέρει τσιγάρο): Γιατί γελάτε; Γρηά δέν είμαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα προτιμούσατε να σάς έλεγα κι' εγώ γρηά; Μά είναι για να γελάει κανείς.

ΕΚΕΙΝΗ (πάρνει μ' ένα κίνημα ναυαγικό μιά χρυσή ταμπάκιρα από ένα χαμηλό διπλανό τραπέζκι και του προσφέρει τσιγάρο): Γιατί γελάτε; Γρηά δέν είμαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα προτιμούσατε να σάς έλεγα κι' εγώ γρηά; Μά είναι για να γελάει κανείς.

ΕΚΕΙΝΗ (πάρνει μ' ένα κίνημα ναυαγικό μιά χρυσή ταμπάκιρα από ένα χαμηλό διπλανό τραπέζκι και του προσφέρει τσιγάρο): Γιατί γελάτε; Γρηά δέν είμαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα προτιμούσατε να σάς έλεγα κι' εγώ γρηά; Μά είναι για να γελάει κανείς.

ΕΚΕΙΝΗ (πάρνει μ' ένα κίνημα ναυαγικό μιά χρυσή ταμπάκιρα από ένα χαμηλό διπλανό τραπέζκι και του προσφέρει τσιγάρο): Γιατί γελάτε; Γρηά δέν είμαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα προτιμούσατε να σάς έλεγα κι' εγώ γρηά; Μά είναι για να γελάει κανείς.

ΕΚΕΙΝΗ (πάρνει μ' ένα κίνημα ναυαγικό μιά χρυσή ταμπάκιρα από ένα χαμηλό διπλανό τραπέζκι και του προσφέρει τσιγάρο): Γιατί γελάτε; Γρηά δέν είμαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα προτιμούσατε να σάς έλεγα κι' εγώ γρηά; Μά είναι για να γελάει κανείς.

ΕΚΕΙΝΗ (πάρνει μ' ένα κίνημα ναυαγικό μιά χρυσή ταμπάκιρα από ένα χαμηλό διπλανό τραπέζκι και του προσφέρει τσιγάρο): Γιατί γελάτε; Γρηά δέν είμαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα προτιμούσατε να σάς έλεγα κι' εγώ γρηά; Μά είναι για να γελάει κανείς.

ΕΚΕΙΝΗ (πάρνει μ' ένα κίνημα ναυαγικό μιά χρυσή ταμπάκιρα από ένα χαμηλό διπλανό τραπέζκι και του προσφέρει τσιγάρο): Γιατί γελάτε; Γρηά δέν είμαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα προτιμούσατε να σάς έλεγα κι' εγώ γρηά; Μά είναι για να γελάει κανείς.

ΕΚΕΙΝΗ (πάρνει μ' ένα κίνημα ναυαγικό μιά χρυσή ταμπάκιρα από ένα χαμηλό διπλανό τραπέζκι και του προσφέρει τσιγάρο): Γιατί γελάτε; Γρηά δέν είμαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα προτιμούσατε να σάς έλεγα κι' εγώ γρηά; Μά είναι για να γελάει κανείς.

ΕΚΕΙΝΗ (πάρνει μ' ένα κίνημα ναυαγικό μιά χρυσή ταμπάκιρα από ένα χαμηλό διπλανό τραπέζκι και του προσφέρει τσιγάρο): Γιατί γελάτε; Γρηά δέν είμαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα προτιμούσατε να σάς έλεγα κι' εγώ γρηά; Μά είναι για να γελάει κανείς.

ΕΚΕΙΝΗ (πάρνει μ' ένα κίνημα ναυαγικό μιά χρυσή ταμπάκιρα από ένα χαμηλό διπλανό τραπέζκι και του προσφέρει τσιγάρο): Γιατί γελάτε; Γρηά δέν είμαι...

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΤΙΤΡΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η ταυρομαχία διεξάγεται, άλλ' όταν τελειώνη, ακούγονται ζητωκραυγές υπέρ του δόν Κάρλου, ενώ ταυτόχρονα τα βασιλικά στρατεύματα εισορμούν στην άρνα. Επακολουθεί μία αιματηρή σύρραξη με πολλά θύματα. Στο μεταξύ, οι άνθρωποι της θούσας κατορθώνουν ν' απομακρύνουν τον Τσέρο. Ο Παρνταγιάν θέλει να τρέψη κοντά του, αλλά βρίσκεται αντιμέτωπος στον Μπυσσί-Λεκλέρ, που τον προσκαλεί σε μονομαχία, βέβαιος ότι θα τον νικήση, γιατί είχε αντικαταστήσει από πριν το ξίφος του ιππότη μ' ένα άλλο, που ή λεπίδα του ήταν λιμαρισμένη ακριβώς κάτω από τη λαβή. Πραγματικά, έπειτα από τους πρώτους διαξιφισμούς, η λεπίδα του ξίφους του Παρνταγιάν τινάζεται στον αέρα.

Η εξέγηση ήταν, ωστόσο, πολύ άπληστη.

Ο Μπυσσί-Λεκλέρ, που το μέρος του εναντίον του Παρνταγιάν δεν τον άφηνε να ησυχάσει, είχε παρασυρθεί από τον σατανικό Σεντούριον σε μία πράξη που ήταν ανάξια για έναν ευπατρίδη.

Δεν άρκει να σκοτώσουμε τον Παρνταγιάν, του είχε πη ο έμπιστος της Φαύστας όταν τον επισκέφθηκε το προηγούμενο βράδυ στο σπίτι του. Πρέπει επίσης να τον ταπεινώσουμε. Κι' αυτό είναι στο χέρι σου.

Με ποιά τρόπο; ρώτησε ο Μπυσσί-Λεκλέρ, που αναπήδησε από το κάθισμά του.

Εσύ δεν έχεις να κάμης τίποτε άλλο παρά να τον προκαλέσεις σε μονομαχία, απάντησε ο Σεντούριον. Τα υπόλοιπα είναι δική μου δουλειά. Σου υπόσχομαι, ότι, έπειτα από λίγα λεπτά, θα τον άφοπλίσω, χωρίς να χρειαστεί να καταρύγης σε κανένα από τα τεχνάσματα που χρησιμοποιούν οι ξιφομάχοι.

Κι' όμως έρω ένα θαυμάσιο κόλπο, είπε ο Μπυσσί-Λεκλέρ. Δεν θα χρειαστεί να το χρησιμοποιήσεις. Το ξίφος του Παρνταγιάν θα φύγει μόνο του από τα χέρια του.

Αλλά πώς; Άκουσε. Ένας έμπιστός μου θα μπη κρυφά στο πανδοχείο όπου μένει ο ιππότης και θ' αλλάξει το ξίφος του μ' ένα άλλο. Αυτό το ξίφος, όμως, δεν θα είναι όπως τα άλλα. Ένας επιδέξιος τεχνίτης θα έχη λιμαρέι τη λεπίδα του κάτω ακριβώς από τη λαβή. Δεν θα χρειαστούν, λοιπόν, παρά μερικά γερά χτυπήματα, για να τιναχτεί η λεπίδα στον αέρα.

Αλλ' οι κανόνες της ξιφομαχίας δεν επιτρέπουν αυτά τα χτυπήματα. Καί ποιος μιλάει για τους κανόνες της ξιφομαχίας; είπε ο Σεντούριον. Το αποτέλεσμα μόνον έχει αξία! Σκέψου τη λύσσα και τη ντροπή του Παρνταγιάν...

Αυτό, όμως, είναι άτιμία, φώναξε ο Μπυσσί-Λεκλέρ. Καί την άτιμία αυτή δεν μπορώ να την κάω.

Ο Σεντούριον γέλασε σαρκαστικά. Προτιμάς, λοιπόν, ν' άφισης απάντητες τις προσβολές που σου έχει κάμει ως τώρα; Η πριγκίπισσα μου τα είπε όλα. Σκέψου, φίλε μου. Η ευκαιρία που σου παρουσιάζεται, είναι μοναδική.

Ο Μπυσσί-Λεκλέρ είχε ακόμη μερικούς δισταγμούς. Αλλά, στο τέλος, η ιδέα ότι θα άφώπλιζε τον Παρνταγιάν, τον ένθουσίασε.

Σύμφωνοι, είπε στο Σεντούριον. Θα κάω ό,τι μου πης. Κανόνισαν κατόπιν τις διάφορες λεπτομέρειες του σατανικού αυτού σχεδίου.

Ο Παρνταγιάν, όταν είδε ότι η λεπίδα του ξίφους του τινάχτηκε στον αέρα, κατάλαβε άμέσως τι είχε γίνει. Καί, μ' όλο που ήταν άσπλος, άρρηξε εναντίον του Μπυσσί-Λεκλέρ.

Ο παλῆς διοικητής της Βασιλίας τα

είχε χαμένα. Ο ένθουσιασμός του δεν κράτησε παρά πάνω από μία στιγμή. Αισθανόταν τώρα μία μεγάλη ντροπή, γιατί είχε την έντύπωσι πώς όλοι είχαν μαντέψει το δόλο του. Όταν είδε, λοιπόν, τον Παρνταγιάν να προχωρή προς το μέρος του, άρχισε να υποχωρή, ώσπου έφτασε στο τείχος που σχημάτιζαν οι στρατιώτες. Εκεί σταμάτησε.

Βρισκόταν τώρα μπροστά σ' ένα τρομερό δίλημμα. Αν χρησιμοποιούσε το ξίφος του εναντίον του άσπλου αντίπαλού του, θα άτιμαζόταν. Αν, από τ' άλλο μέρος, πετούσε το ξίφος του για ν' άναμετρηθῇ με

τον Παρνταγιάν, ήταν βέβαιος από πριν πώς ο ιππότης θα τον συνέτριβε κάτω από τα στίβαρά χέρια του.

Τί έπρεπε, λοιπόν, να κάμη; Το μυαλό του δυστυχισμένου δεν λειτουργούσε πιά. Έβλεπε τον αντίπαλό του να προχωρή προς το μέρος του και στεκόταν ακίνητος χωρίς να μπορεί να σκεφθῇ ή ν' άποφασίση τίποτε. Αν του ήταν δυνατόν να φύγη, θα το έκανε. Αλλ' οι στρατιώτες σχημάτιζαν πίσω του ένα άδιαπέραστο τείχος.

Ο Παρνταγιάν είχε φθάσει τώρα μπροστά του. Άψηφώντας το ξίφος που ο Μπυσσί-Λεκλέρ κρατούσε πάντα στο χέρι του, έτοιμάσθηκε να τον χτυπήσει. Αλλά σταμάτησε, ξαφνικά, σαν κάποια ιδέα να είχε περάσει από το μυαλό του. Έβγαλε κατόπιν τα γάντια που κρέμονταν από τη ζώνη του κι' άρχισε να τα περνά στα χέρια του με άργες κινήσεις, σαν άνθρωπος που δεν είχε λόγο να βιάζεται.

Στην πράξη αυτή έδινε μία ιδιαίτερη σημασία. Ήταν σαν νάλεγε στον Μπυσσί-Λεκλέρ, ότι φοβόταν μήπως τα χέρια του μολυνθούν όταν άρχονταν σ' έπαφή με το πρόσωπό του.

Αφού πέρασε τα γάντια του, σήκωσε το δεξί χέρι του και έτοιμάσθηκε να χτυπήσει τον αντίπαλό του.

Τη στιγμή εκείνη, ο Μπυσσί-Λεκλέρ πήρε μία ξαφνική άποφασί. Σήκωσε το ξίφος του κι' έτοιμάσθηκε να χτυπήσει τον ιππότη.

Πέθανε, λοιπόν! ούρλιαξε.

Ο Παρνταγιάν, όμως, πιό γρήγορος απ' αυτόν, του έπιασε τον καρπό του χεριού του και τον έσφιξε με τόση δύναμη, ώστε ο Μπυσσί-Λεκλέρ άναγκάστηκε ν' άφιση το ξίφος του.

Ο Παρνταγιάν το πήρε άμέσως στα χέρια του και, χωρίς να χάνη καιρό, το λυγισε πάνω στο γόνατό του και το έσπασε στα δύο.

Ζάν Λεκλέρ, είπε στον αντίπαλό του, θέλησες να σκοτώσης έναν άνθρωπο άσπλο. Είσαι άνάξιος να φέρης αυτό το ξίφος.

Πέταξε κατόπιν τα δύο κομμάτια μακριά και συνέχισε:

Ζάν Λεκλέρ, σου είχα ύποσχεθῇ ότι θα σε σκότωνα. Αλλά δεν θα το κάω. Δεν μπορώ να σκοτώσω έναν δειλό όπως είσαι σύ. Θα περιορισθῷ σ' αυτό μόνον... Σήκωσε άμέσως το χέρι του και χτύπησε τον Μπυσσί-Λεκλέρ στο πρόσωπο. Ήταν τόσο βίαιο αυτό το χτύπημα, που ο δυστυχισμένος σωρίστηκε κάτω.

Ο Παρνταγιάν τον κύτταζε με άηδία. Έβγαλε κατόπιν τα γάντια του και τα πέταξε μακριά, σαν να είχαν μολυνθῇ από την έπαφή τους με το πρόσωπο του Μπυσσί-Λεκλέρ.

Από κάποιες στιγμές, στους θεατές αυτής της περιέργης στιγμής, είχε προστεθῇ κι' ο Έσπινόζα, που στεκόταν κοντά στη Φαύστα.

Ο Παρνταγιάν, αφού ξεμπερδέψε με τον Μπυσσί-Λεκλέρ, διευθύνθηκε προς το μέρος τους.

Ο Έσπινόζα φοβήθηκε ή βιαζόταν να τελειώσει; Όπως κι' αν έχη τὸ πράγμα, όταν είδε τον Παρνταγιάν να διευθύνεται προς το μέρος του, έκαμε ένα βήμα προς τα πίσω και ταυτόχρονα έδωσε στους στρατιώτες τη διαταγή να τον συλλάβουν.

Ο σιδερένιος κλοιός άρχισε άμέσως να σφίγγεται γύρω του. Ο ιππότης κατάλαβε δε τότε, ότι δεν θα κατάφερε ποτέ να φτάσει στο μέρος, όπου στέκονταν ο Έσπινόζα κι' η Φαύστα. Κι' άλλωστε ήταν καιρός να σκεφθῇ πώς θ' αντιμετώπιζε τον καινούργιο κίνδυνο.

Αν είχα τουλάχιστον τὸ έγχειρίδιό μου! ψιθύρισε. Αλλά τὸ μαυριδερό αίμα του ταύρου που σκότωσα, μου προκαλέσε

τον Παρνταγιάν, ήταν βέβαιος από πριν πώς ο ιππότης θα τον συνέτριβε κάτω από τα στίβαρά χέρια του.

Τί έπρεπε, λοιπόν, να κάμη; Το μυαλό του δυστυχισμένου δεν λειτουργούσε πιά. Έβλεπε τον αντίπαλό του να προχωρή προς το μέρος του και στεκόταν ακίνητος χωρίς να μπορεί να σκεφθῇ ή ν' άποφασίση τίποτε. Αν του ήταν δυνατόν να φύγη, θα το έκανε. Αλλ' οι στρατιώτες σχημάτιζαν πίσω του ένα άδιαπέραστο τείχος.

Ο Παρνταγιάν είχε φθάσει τώρα μπροστά του. Άψηφώντας το ξίφος που ο Μπυσσί-Λεκλέρ κρατούσε πάντα στο χέρι του, έτοιμάσθηκε να τον χτυπήσει. Αλλά σταμάτησε, ξαφνικά, σαν κάποια ιδέα να είχε περάσει από το μυαλό του. Έβγαλε κατόπιν τα γάντια που κρέμονταν από τη ζώνη του κι' άρχισε να τα περνά στα χέρια του με άργες κινήσεις, σαν άνθρωπος που δεν είχε λόγο να βιάζεται.

Στην πράξη αυτή έδινε μία ιδιαίτερη σημασία. Ήταν σαν νάλεγε στον Μπυσσί-Λεκλέρ, ότι φοβόταν μήπως τα χέρια του μολυνθούν όταν άρχονταν σ' έπαφή με το πρόσωπό του.

Αφού πέρασε τα γάντια του, σήκωσε το δεξί χέρι του και έτοιμάσθηκε να χτυπήσει τον αντίπαλό του.

Τη στιγμή εκείνη, ο Μπυσσί-Λεκλέρ πήρε μία ξαφνική άποφασί. Σήκωσε το ξίφος του κι' έτοιμάσθηκε να χτυπήσει τον ιππότη.

Πέθανε, λοιπόν! ούρλιαξε.

Ο Παρνταγιάν, όμως, πιό γρήγορος απ' αυτόν, του έπιασε τον καρπό του χεριού του και τον έσφιξε με τόση δύναμη, ώστε ο Μπυσσί-Λεκλέρ άναγκάστηκε ν' άφιση το ξίφος του.

Ο Παρνταγιάν το πήρε άμέσως στα χέρια του και, χωρίς να χάνη καιρό, το λυγισε πάνω στο γόνατό του και το έσπασε στα δύο.

Ζάν Λεκλέρ, είπε στον αντίπαλό του, θέλησες να σκοτώσης έναν άνθρωπο άσπλο. Είσαι άνάξιος να φέρης αυτό το ξίφος.

Πέταξε κατόπιν τα δύο κομμάτια μακριά και συνέχισε:

Ζάν Λεκλέρ, σου είχα ύποσχεθῇ ότι θα σε σκότωνα. Αλλά δεν θα το κάω. Δεν μπορώ να σκοτώσω έναν δειλό όπως είσαι σύ. Θα περιορισθῷ σ' αυτό μόνον... Σήκωσε άμέσως το χέρι του και χτύπησε τον Μπυσσί-Λεκλέρ στο πρόσωπο. Ήταν τόσο βίαιο αυτό το χτύπημα, που ο δυστυχισμένος σωρίστηκε κάτω.

Ο Παρνταγιάν τον κύτταζε με άηδία. Έβγαλε κατόπιν τα γάντια του και τα πέταξε μακριά, σαν να είχαν μολυνθῇ από την έπαφή τους με το πρόσωπο του Μπυσσί-Λεκλέρ.

Από κάποιες στιγμές, στους θεατές αυτής της περιέργης στιγμής, είχε προστεθῇ κι' ο Έσπινόζα, που στεκόταν κοντά στη Φαύστα.

Ο Παρνταγιάν, αφού ξεμπερδέψε με τον Μπυσσί-Λεκλέρ, διευθύνθηκε προς το μέρος τους.

Ο Έσπινόζα φοβήθηκε ή βιαζόταν να τελειώσει; Όπως κι' αν έχη τὸ πράγμα, όταν είδε τον Παρνταγιάν να διευθύνεται προς το μέρος του, έκαμε ένα βήμα προς τα πίσω και ταυτόχρονα έδωσε στους στρατιώτες τη διαταγή να τον συλλάβουν.

Ο σιδερένιος κλοιός άρχισε άμέσως να σφίγγεται γύρω του. Ο ιππότης κατάλαβε δε τότε, ότι δεν θα κατάφερε ποτέ να φτάσει στο μέρος, όπου στέκονταν ο Έσπινόζα κι' η Φαύστα. Κι' άλλωστε ήταν καιρός να σκεφθῇ πώς θ' αντιμετώπιζε τον καινούργιο κίνδυνο.

Αν είχα τουλάχιστον τὸ έγχειρίδιό μου! ψιθύρισε. Αλλά τὸ μαυριδερό αίμα του ταύρου που σκότωσα, μου προκαλέσε

τον Παρνταγιάν, ήταν βέβαιος από πριν πώς ο ιππότης θα τον συνέτριβε κάτω από τα στίβαρά χέρια του.

Τί έπρεπε, λοιπόν, να κάμη; Το μυαλό του δυστυχισμένου δεν λειτουργούσε πιά. Έβλεπε τον αντίπαλό του να προχωρή προς το μέρος του και στεκόταν ακίνητος χωρίς να μπορεί να σκεφθῇ ή ν' άποφασίση τίποτε. Αν του ήταν δυνατόν να φύγη, θα το έκανε. Αλλ' οι στρατιώτες σχημάτιζαν πίσω του ένα άδιαπέραστο τείχος.

Ο Παρνταγιάν είχε φθάσει τώρα μπροστά του. Άψηφώντας το ξίφος που ο Μπυσσί-Λεκλέρ κρατούσε πάντα στο χέρι του, έτοιμάσθηκε να τον χτυπήσει. Αλλά σταμάτησε, ξαφνικά, σαν κάποια ιδέα να είχε περάσει από το μυαλό του. Έβγαλε κατόπιν τα γάντια που κρέμονταν από τη ζώνη του κι' άρχισε να τα περνά στα χέρια του με άργες κινήσεις, σαν άνθρωπος που δεν είχε λόγο να βιάζεται.

Στην πράξη αυτή έδινε μία ιδιαίτερη σημασία. Ήταν σαν νάλεγε στον Μπυσσί-Λεκλέρ, ότι φοβόταν μήπως τα χέρια του μολυνθούν όταν άρχονταν σ' έπαφή με το πρόσωπό του.

Αφού πέρασε τα γάντια του, σήκωσε το δεξί χέρι του και έτοιμάσθηκε να χτυπήσει τον αντίπαλό του.

Τη στιγμή εκείνη, ο Μπυσσί-Λεκλέρ πήρε μία ξαφνική άποφασί. Σήκωσε το ξίφος του κι' έτοιμάσθηκε να χτυπήσει τον ιππότη.

Πέθανε, λοιπόν! ούρλιαξε.

Ο Παρνταγιάν, όμως, πιό γρήγορος απ' αυτόν, του έπιασε τον καρπό του χεριού του και τον έσφιξε με τόση δύναμη, ώστε ο Μπυσσί-Λεκλέρ άναγκάστηκε ν' άφιση το ξίφος του.

Ο Παρνταγιάν το πήρε άμέσως στα χέρια του και, χωρίς να χάνη καιρό, το λυγισε πάνω στο γόνατό του και το έσπασε στα δύο.

Ζάν Λεκλέρ, είπε στον αντίπαλό του, θέλησες να σκοτώσης έναν άνθρωπο άσπλο. Είσαι άνάξιος να φέρης αυτό το ξίφος.

Πέταξε κατόπιν τα δύο κομμάτια μακριά και συνέχισε:

Ζάν Λεκλέρ, σου είχα ύποσχεθῇ ότι θα σε σκότωνα. Αλλά δεν θα το κάω. Δεν μπορώ να σκοτώσω έναν δειλό όπως είσαι σύ. Θα περιορισθῷ σ' αυτό μόνον... Σήκωσε άμέσως το χέρι του και χτύπησε τον Μπυσσί-Λεκλέρ στο πρόσωπο. Ήταν τόσο βίαιο αυτό το χτύπημα, που ο δυστυχισμένος σωρίστηκε κάτω.

Ο Παρνταγιάν, ήταν βέβαιος από πριν πώς ο ιππότης θα τον συνέτριβε κάτω από τα στίβαρά χέρια του.

Τί έπρεπε, λοιπόν, να κάμη; Το μυαλό του δυστυχισμένου δεν λειτουργούσε πιά. Έβλεπε τον αντίπαλό του να προχωρή προς το μέρος του και στεκόταν ακίνητος χωρίς να μπορεί να σκεφθῇ ή ν' άποφασίση τίποτε. Αν του ήταν δυνατόν να φύγη, θα το έκανε. Αλλ' οι στρατιώτες σχημάτιζαν πίσω του ένα άδιαπέραστο τείχος.

Ο Παρνταγιάν είχε φθάσει τώρα μπροστά του. Άψηφώντας το ξίφος που ο Μπυσσί-Λεκλέρ κρατούσε πάντα στο χέρι του, έτοιμάσθηκε να τον χτυπήσει. Αλλά σταμάτησε, ξαφνικά, σαν κάποια ιδέα να είχε περάσει από το μυαλό του. Έβγαλε κατόπιν τα γάντια που κρέμονταν από τη ζώνη του κι' άρχισε να τα περνά στα χέρια του με άργες κινήσεις, σαν άνθρωπος που δεν είχε λόγο να βιάζεται.

Στην πράξη αυτή έδινε μία ιδιαίτερη σημασία. Ήταν σαν νάλεγε στον Μπυσσί-Λεκλέρ, ότι φοβόταν μήπως τα χέρια του μολυνθούν όταν άρχονταν σ' έπαφή με το πρόσωπό του.

Αφού πέρασε τα γάντια του, σήκωσε το δεξί χέρι του και έτοιμάσθηκε να χτυπήσει τον αντίπαλό του.

Τη στιγμή εκείνη, ο Μπυσσί-Λεκλέρ πήρε μία ξαφνική άποφασί. Σήκωσε το ξίφος του κι' έτοιμάσθηκε να χτυπήσει τον ιππότη.

Πέθανε, λοιπόν! ούρλιαξε.

Ο Παρνταγιάν, όμως, πιό γρήγορος απ' αυτόν, του έπιασε τον καρπό του χεριού του και τον έσφιξε με τόση δύναμη, ώστε ο Μπυσσί-Λεκλέρ άναγκάστηκε ν' άφιση το ξίφος του.

Ο Παρνταγιάν το πήρε άμέσως στα χέρια του και, χωρίς να χάνη καιρό, το λυγισε πάνω στο γόνατό του και το έσπασε στα δύο.

Ζάν Λεκλέρ, είπε στον αντίπαλό του, θέλησες να σκοτώσης έναν άνθρωπο άσπλο. Είσαι άνάξιος να φέρης αυτό το ξίφος.

Πέταξε κατόπιν τα δύο κομμάτια μακριά και συνέχισε:

Ζάν Λεκλέρ, σου είχα ύποσχεθῇ ότι θα σε σκότωνα. Αλλά δεν θα το κάω. Δεν μπορώ να σκοτώσω έναν δειλό όπως είσαι σύ. Θα περιορισθῷ σ' αυτό μόνον... Σήκωσε άμέσως το χέρι του και χτύπησε τον Μπυσσί-Λεκλέρ στο πρόσωπο. Ήταν τόσο βίαιο αυτό το χτύπημα, που ο δυστυχισμένος σωρίστηκε κάτω.

Ο Παρνταγιάν τον κύτταζε με άηδία. Έβγαλε κατόπιν τα γάντια του και τα πέταξε μακριά, σαν να είχαν μολυνθῇ από την έπαφή τους με το πρόσωπο του Μπυσσί-Λεκλέρ.

Από κάποιες στιγμές, στους θεατές αυτής της περιέργης στιγμής, είχε προστεθῇ κι' ο Έσπινόζα, που στεκόταν κοντά στη Φαύστα.

Ο Παρνταγιάν, αφού ξεμπερδέψε με τον Μπυσσί-Λεκλέρ, διευθύνθηκε προς το μέρος τους.

Ο Έσπινόζα φοβήθηκε ή βιαζόταν να τελειώσει; Όπως κι' αν έχη τὸ πράγμα, όταν είδε τον Παρνταγιάν να διευθύνεται προς το μέρος του, έκαμε ένα βήμα προς τα πίσω και ταυτόχρονα έδωσε στους στρατιώτες τη διαταγή να τον συλλάβουν.

Ο σιδερένιος κλοιός άρχισε άμέσως να σφίγγεται γύρω του. Ο ιππότης κατάλαβε δε τότε, ότι δεν θα κατάφερε ποτέ να φτάσει στο μέρος, όπου στέκονταν ο Έσπινόζα κι' η Φαύστα. Κι' άλλωστε ήταν καιρός να σκεφθῇ πώς θ' αντιμετώπιζε τον καινούργιο κίνδυνο.

Αν είχα τουλάχιστον τὸ έγχειρίδιό μου! ψιθύρισε. Αλλά τὸ μαυριδερό αίμα του ταύρου που σκότωσα, μου προκαλέσε

τον Παρνταγιάν, ήταν βέβαιος από πριν πώς ο ιππότης θα τον συνέτριβε κάτω από τα στίβαρά χέρια του.

Τί έπρεπε, λοιπόν, να κάμη; Το μυαλό του δυστυχισμένου δεν λειτουργούσε πιά. Έβλεπε τον αντίπαλό του να προχωρή προς το μέρος του και στεκόταν ακίνητος χωρίς να μπορεί να σκεφθῇ ή ν' άποφασίση τίποτε. Αν του ήταν δυνατόν να φύγη, θα το έκανε. Αλλ' οι στρατιώτες σχημάτιζαν πίσω του ένα άδιαπέραστο τείχος.

Ο Παρνταγιάν είχε φθάσει τώρα μπροστά του. Άψηφώντας το ξίφος που ο Μπυσσί-Λεκλέρ κρατούσε πάντα στο χέρι του, έτοιμάσθηκε να τον χτυπήσει. Αλλά σταμάτησε, ξαφνικά, σαν κάποια ιδέα να είχε περάσει από το μυαλό του. Έβγαλε κατόπιν τα γάντια που κρέμονταν από τη ζώνη του κι' άρχισε να τα περνά στα χέρια του με άργες κινήσεις, σαν άνθρωπος που δεν είχε λόγο να βιάζεται.

Στην πράξη αυτή έδινε μία ιδιαίτερη σημασία. Ήταν σαν νάλεγε στον Μπυσσί-Λεκλέρ, ότι φοβόταν μήπως τα χέρια του μολυνθούν όταν άρχονταν σ' έπαφή με το πρόσωπό του.

Αφού πέρασε τα γάντια του, σήκωσε το δεξί χέρι του και έτοιμάσθηκε να χτυπήσει τον αντίπαλό του.

Τη στιγμή εκείνη, ο Μπυσσί-Λεκλέρ πήρε μία ξαφνική άποφασί. Σήκωσε το ξίφος του κι' έτοιμάσθηκε να χτυπήσει τον ιππότη.

Πέθανε, λοιπόν! ούρλιαξε.

Ο Παρνταγιάν, όμως, πιό γρήγορος απ' αυτόν, του έπιασε τον καρπό του χεριού του και τον έσφιξε με τόση δύναμη, ώστε ο Μπυσσί-Λεκλέρ άναγκάστηκε ν' άφιση το ξίφος του.

Ο Παρνταγιάν το πήρε άμέσως στα χέρια του και, χωρίς να χάνη καιρό, το λυγισε πάνω στο γόνατό του και το έσπασε στα δύο.

Ζάν Λεκλέρ, είπε στον αντίπαλό του, θέλησες να σκοτώσης έναν άνθρωπο άσπλο. Είσαι άνάξιος να φέρης αυτό το ξίφος.

Πέταξε κατόπιν τα δύο κομμάτια μακριά και συνέχισε:

Ζάν Λεκλέρ, σου είχα ύποσχεθῇ ότι θα σε σκότωνα. Αλλά δεν θα το κάω. Δεν μπορώ να σκοτώσω έναν δειλό όπως είσαι σύ. Θα περιορισθῷ σ' αυτό μόνον... Σήκωσε άμέσως το χέρι του και χτύπησε τον Μπυσσί-Λεκλέρ στο πρόσωπο. Ήταν τόσο βίαιο αυτό το χτύπημα, που ο δυστυχισμένος σωρίστηκε κάτω.

Ο Παρνταγιάν, ήταν βέβαιος από πριν πώς ο ιππότης θα τον συνέτριβε κάτω από τα στίβαρά χέρια του.

Τί έπρεπε, λοιπόν, να κάμη; Το μυαλό του δυστυχισμένου δεν λειτουργούσε πιά. Έβλεπε τον αντίπαλό του να προχωρή προς το μέρος του και στεκόταν ακίνητος χωρίς να μπορεί να σκεφθῇ ή ν' άποφασίση τίποτε. Αν του ήταν δυνατόν να φύγη, θα το έκανε. Αλλ' οι στρατιώτες σχημάτιζαν πίσω του ένα άδιαπέραστο τείχος.

Ο Παρνταγιάν είχε φθάσει τώρα μπροστά του. Άψηφώντας το ξίφος που ο Μπυσσί-Λεκλέρ κρατούσε πάντα στο χέρι του, έτοιμάσθηκε να τον χτυπήσει. Αλλά σταμάτησε, ξαφνικά, σαν κάποια ιδέα να είχε περάσει από το μυαλό του. Έβγαλε κατόπιν τα γάντια που κρέμονταν από τη ζώνη του κι' άρχισε να τα περνά στα χέρια του με άργες κινήσεις, σαν άνθρωπος που δεν είχε λόγο να βιάζεται.

Στην πράξη αυτή έδινε μία ιδιαίτερη σημασία. Ήταν σαν νάλεγε στον Μπυσσί-Λεκλέρ, ότι φοβόταν μήπως τα χέρια του μολυνθούν όταν άρχονταν σ' έπαφή με το πρόσωπό του.

Αφού πέρασε τα γάντια του, σήκωσε το δεξί χέρι του και έτοιμάσθηκε να χτυπήσει τον αντίπαλό του.

Τη στιγμή εκείνη, ο Μπυσσί-Λεκλέρ πήρε μία ξαφνική άποφασί. Σήκωσε το ξίφος του κι' έτοιμάσθηκε να χτυπήσει τον ιππότη.

Πέθανε, λοιπόν! ούρλιαξε.

Ο Παρνταγιάν, όμως, πιό γρήγορος απ' αυτόν, του έπιασε τον καρπό του χεριού του και τον έσφιξε με τόση δύναμη, ώστε ο Μπυσσί-Λεκλέρ άναγκάστηκε ν' άφιση το ξίφος του.

Ο Παρνταγιάν το πήρε άμέσως στα χέρια του και, χωρίς να χάνη καιρό, το λυγισε πάνω στο γόνατό του και το έσπασε στα δύο.

Ζάν Λεκλέρ, είπε στον αντίπαλό του, θέλησες να σκοτώσης έναν άνθρωπο άσπλο. Είσαι άνάξιος να φέρης αυτό το ξίφος.

Πέταξε κατόπιν τα δύο κομμάτια μακριά και συνέχισε:

Ζάν Λεκλέρ, σου είχα ύποσχεθῇ ότι θα σε σκότωνα. Αλλά δεν θα το κάω. Δεν μπορώ να σκοτώσω έναν δειλό όπως είσαι σύ. Θα περιορισθῷ σ' αυτό μόνον... Σήκωσε άμέσως το χέρι του και χτύπησε τον Μπυσσί-Λεκλέρ στο πρόσωπο. Ήταν τόσο βίαιο αυτό το χτύπημα, που ο δυστυχισμένος σωρίστηκε κάτω.

Ο Παρνταγιάν τον κύτταζε με άηδία. Έβγαλε κατόπιν τα γάντια του και τα πέταξε μακριά, σαν να είχαν μολυνθῇ από την έπαφή τους με το πρόσωπο του Μπυσσί-Λεκλέρ.

Από κάποιες στιγμές, στους θεατές αυτής της περιέργης στιγμής, είχε προστεθῇ κι' ο Έσπινόζα, που στεκόταν κοντά στη Φαύστα.

Ο Παρνταγιάν, αφού ξεμπερδέψε με τον Μπυσσί-Λεκλέρ, διευθύνθηκε προς το μέρος τους.

Ο Έσπινόζα φοβήθηκε ή βιαζόταν να τελειώσει; Όπως κι' αν έχη τὸ πράγμα, όταν είδε τον Παρνταγιάν να διευθύνεται προς το μέρος του, έκαμε ένα βήμα προς τα πίσω και ταυτόχρονα έδωσε στους στρατιώτες τη διαταγή να τον συλλάβουν.

Ο σιδερένιος κλοιός άρχισε άμέσως να σφίγγεται γύρω του. Ο ιππότης κατάλαβε δε τότε, ότι δεν θα κατάφερε ποτέ να φτάσει στο μέρος, όπου στέκονταν ο Έσπινόζα κι' η Φαύστα. Κι' άλλωστε ήταν καιρός να σκεφθῇ πώς θ' αντιμετώπιζε τον καινούργιο κίνδυνο.

Αν είχα τουλάχιστον τὸ έγχειρίδιό μου! ψιθύρισε. Αλλά τὸ μαυριδερό αίμα του ταύρου που σκότωσα, μου προκαλέσε

τον Παρνταγιάν, ήταν βέβαιος από πριν πώς ο ιππότης θα τον συνέτριβε κάτω από τα στίβαρά χέρια του.

Τί έπρεπε, λοιπόν, να κάμη; Το μυαλό του δυστυχισμένου δεν λειτουργούσε πιά. Έβλεπε τον αντίπαλό του να προχωρή προς το μέρος του και στεκόταν ακίνητος χωρίς να μπορεί να σκεφθῇ ή ν' άποφασίση τίποτε. Αν του ήταν δυνατόν να φύγη, θα το έκανε. Αλλ' οι στρατιώτες σχημάτιζαν πίσω του ένα άδιαπέραστο τείχος.

Ο Παρνταγιάν είχε φθάσει τώρα μπροστά του. Άψηφώντας το ξίφος που ο Μπυσσί-Λεκλέρ κρατούσε πάντα στο χέρι του, έτοιμάσθηκε να τον χτυπήσει. Αλλά στα

— Ναί, απάντησε. Τόν αγαπάω, άλλ' όχι όπως νομίζεις...
— Μου είχες πη, ωστόσο...
— Αγαπάω τόν ιππότη ντε Παρνταγιάν γιατί είναι ανδρείος και καλός, του εξήγησε η Ζουάνα. Τόν αγαπάω σαν νάν ήταν μεγαλύτερος αδελφός μου. Αλλά τίποτε περισσότερο. Δεν θα ήθελα να τόν ξεχνάς αυτό, Τσίκο.
— Ο νάνος κοκκίνισε από τη χαρά του. Αλλά σκέφτηκε άμεσως πώς δεν ήταν ή ώρα κατάλληλη για νά μιλήσει στη Ζουάνα για τίποτε άλλο. Τό κυριώτερο ήταν νά σωθί ο ιππότης.
— Αφού τόν αγαπάς σαν αδελφό, πρέπει τότε νά με βοηθήσεις νά τόν βγάλουμε από τη φυλακή του, τής είπε.
— Καί βέβαια θά τόν κάμω, απάντησε η νέα. Αλλά γιατί τόν έπιασαν;
— Δεν τόν ξέρω. Είδα μόνο πού τόν έπιασαν και ακολούθησα τούς στρατιώτες για νά ιδώ πού θά τόν πήγαιναν.
— Καί τόν έμαθες;
— Ναί, τόν έκλεισαν στο μοναστήρι του Αγίου Παύλου. Πρέπει νά τόν βγάλουμε από κεί.
— Τόν αγαπάς, λοιπόν, και σύ; ρώτησε η Ζουάνα.
— Ναί, απάντησε ο νάνος. Τόν αγαπάω όπως και τόν Θεό κι αν ήταν ανάγκη, θάδιναν τόν αίμα μου γι' αυτόν. Δεν μπορείς νά φαντασθής, Ζουάνα, τί άνθρωπος είναι!
— Πώς μιλάς γι' αυτόν; είπε έκπληκτη η νέα. Αλλά τί σου έκαμε, λοιπόν, για νά τού είσαι τόσο άφοσιωμένος;
— Μου είπε πράγματα, πού κανείς άλλος δεν μου είχε πει ως σήμερα, απάντησε ο νάνος. Δεν θέλεις, λοιπόν, νά με βοηθήσεις για νά τόν γλυτώσουμε από τόν μαρτύριο πού τόν περιμένει;
— Αλλά σου είπα πώς θά τόν κάμω μ' όλη μου τήν καρδιά, διαμαρτυρήθηκε η νέα.
— Πρέπει νά ξέρεις πώς δεν είναι ακίνδυνο αυτό πού σκεφτόμαστε νά κάνουμε, συνέχισε ο νάνος. Τό λιγώτερο πού μπορούμε νά πάθουμε, είναι νά μας κρεμάσουν. Αλλά ο βασιλιάς δεν κάνει εύκολα αυτό τη χαρά. Τό πιθανώτερο, λοιπόν, είναι ότι θά μας υποβάλουν πρώτα στα πιό φριχτά βασανιστήρια.
— Η Ζουάνα δεν δίστασε.
— Αφού θά διακινδυνεύσεις τη ζωή σου, θά κάμω κι' εγώ τόν ίδιο, απάντησε. Αλλά πώς θά μπορούμε νά τόν σώσουμε;
— Ο νάνος έδωσε από τήν τσέπη του τήν περιγραφή.
— Κόπταξε αυτό τόν χαρτί, τής είπε.
— Η Ζουάνα τόν εξέτασε με προσοχή.
— Αυτό τόν χαρτί έχει τīs υπογραφές του βασιλιά και του Μεγάλου Ιεροεξεταστή, είπε. Και νά τί λέει: «Ημείς Φίλιππος, έλέω Θεού βασιλεύς της Ισπανίας και της Πορτογαλίας, αυτοκράτωρ τών Ινδιών και κυρίαρχος ηγεμών τών Κάτω Χωρών, παραγγέλλομεν και διατάσσομεν όλους τούς εκπροσώπους της πολιτικής, στρατιωτικής και εκκλησιαστικής εξουσίας...» Από κάτω μπορεί κανείς νά γράψη ό,τι θέλει... Αλλά πού τόν βρήκες;
— Αυτό δεν έχει σημασία, απάντησε ο

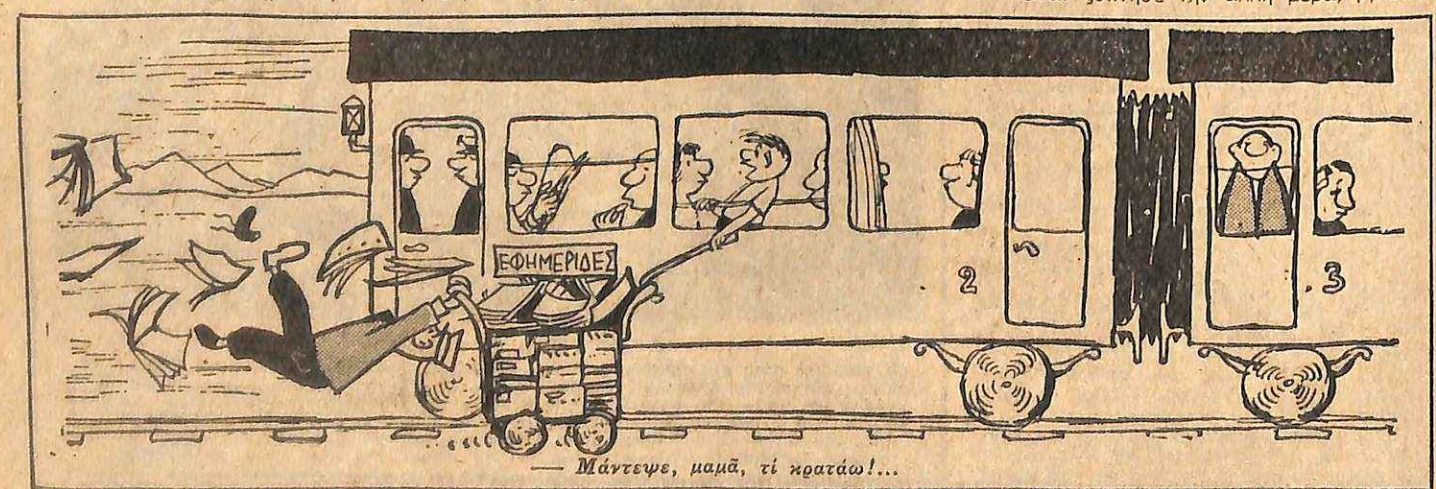
νάνος. Καί τώρα άκουσε. Δεν πρέπει νά πής σε κανένα, ότι είδες αυτό τόν χαρτί στα χέρια μου... Έγώ θά φύγω τώρα...
— Αλλά τί σχεδιάζεις νά κάμεις; τόν ρώτησε ανήσυχη η Ζουάνα.
— Δεν τόν ξέρω ακόμη, απάντησε ο Τσίκο. Μ' αυτό τόν χαρτί, μπορεί νά κάνη κανείς πολλά πράγματα. Για τή στιγμή, πρέπει νά ψάξω για νά βρώ πώς είναι καλύτερο νά τόν χρησιμοποιήσω.
— Δίπλωσε κατόπιν τόν χαρτί και τόν ξανάβαλε στην τσέπη του.
— Χαίρε, Ζουάνα, τής είπε.
— Καί διευθύνθηκε πρὸς τήν πόρτα.
— Η Ζουάνα, όμως, στενοχωρήθηκε. Θά φευγε, λοιπόν, έτσι χωρίς νά τής πη ούτε μιά τρυφερή λέξη;...
— Τσίκο! φώναξε.
— Ο νάνος ξαναγύρισε στα βήματά του.
— Φεύγεις; τού είπε η νέα. Δεν έχεις νά μου πής τίποτε άλλο;
— Ο Τσίκο σκέφτηκε μερικές στιγμές.
— Α, ναι, είπε. Τί έγινε η Ζιράλντα; Αύτη τη φορά, η Ζουάνα έκνευρίσθηκε στα καλά.
— Δεν τήν είδες; συνέχισε ο Τσίκο. Ήταν κι' αυτή στην ταυρομαχία. Λες νά μπλέχτηκε στη σύγκρουση;
— Ποιος ξέρει, απάντησε η Ζουάνα. Αν κατάφερε νά σωθί, σίγουρα θά τρέξη εδώ.
— Δεν θάρρη, είπε ο νάνος, κουνώντας πρὸς τὰ πίσω τόν κεφάλι του. Τήν είδα πού τήν περιστοιχίζαν κάμποσοι ευπατρίδες, πού μου φάνηκαν υπάκτοι. Άνάμεσα σ' αυτούς αναγνώρισα τόν Γκασπάρ Μπαρριγκόν.
— Ποιος είναι αυτός ο Μπαρριγκόν;
— Ο βοηθός του Σεντούριον. Είμαι βέβαιος, ότι αυτοί οι άνθρωποι έκλειψαν τη Ζιράλντα, για νά τήν πάνε στον Μάρμα-Ρόγια.
— Όπως κι' αν έχη τόν πράγμα, αν γυρίση εδώ, θά τήν κρυφώ και μπορείς νά είσαι βέβαιος, ότι κανείς δεν θά τήν βρῇ, είπε η Ζουάνα.
— Είδα πού ώδήγησαν τόν ιππότη, συνέχισε ο Τσίκο. Ξέρω επίσης πού πήγαν τόν Τορέρο. Πρέπει νά μάθω τώρα τί άπόγινε η Ζιράλντα. Δεν έχω, λοιπόν, ούτε στιγμή νά χάνω. Έχεις νά μου πής τίποτε άλλο, Ζουάνα;
— Όχι.
— Άντιό, τότε.
— Γιατί μου λες άντιό; είπε η νέα, πού δεν μπόρεσε νά συγκρατηθῇ περισσότερο. Δεν θά σε ξαναϊδω πιά;
— Πώς όχι;
— Πότε;
— Δεν μπορώ νά σου τόν πώ. Ίσως μεθαύριο, ίσως έπειτα από μερικές ημέρες. Αυτό θά εξαρτηθῇ από τīs περιστάσεις...
— Αλλά δεν μου είπες πώς θέλεις νά σε βοηθήσω;... Τί πρέπει νά κάμω;
— Για τή στιγμή τίποτα, αφού δεν ξέρω ούτε κι' εγώ με ποιό τρόπο πρέπει νά ενεργήσουμε, απάντησε ο Τσίκο. Όπως σου είπα, ψάχνω... Έπειτα, πρέπει νά βρούμε και τη Ζιράλντα... Μόλις καταστρώσω τόν σχέδιό μου, θά σου τόν πώ. Έχεις τόν λόγο μου...
— Οταν ξύπνησε τήν άλλη μέρα, βρισκό-

Κινήθηκε και πάλι πρὸς τήν πόρτα.
— Δεν θά με φιλήσης προτού φύγεις; τού είπε η Ζουάνα, τεντώνοντας τόν χέρι πρὸς τόν μέρος του.
— Ο Τσίκο άκούμπησε πάνω σ' αυτό τὰ χείλη του κι' έπειτα έφυγε βιαστικά.
— Η Ζουάνα δεν έμενε ευχαριστημένη.
— Τί έχει πάθει; ψιθύρισε όταν έμεινε μόνη. Άλλοτε, αν τού ζητούσα αυτό τόν πράγμα, θά γέμιζε με φιλία τὰ χέρια, τὰ πόδια μου, τήν άκρη της φούστας μου... Καί τώρα μόλις άκούμπησε τὰ χείλη του πάνω στο χέρι μου...
Στό μοναστήρι του Αγίου Παύλου
— Ο Παρνταγιάν περίμενε πώς θά τόν έρριχναν σε κάποιο άδελφά και σκοτεινό κελί, από όπου θά τόν έδραζαν κατόπιν για νά τόν οδηγήσουν στην αίθουσα τών βασανιστηρίων. Αλλά σ' αυτό έκανε λάθος.
Τό δωμάτιο όπου τόν ώδηγησαν, ήταν μεγάλο, φωτεινό και καθαρό. Μέσα σ' αυτό, βρισκόταν ένα κρεβάτι, μιά πολυθρόνα, μιά ντουλάπα, ένα τραπέζι, καθώς κι' όλα τὰ απαραίτητα πράγματα για νά κάμῃ ένας άνθρωπος τήν τουαλέττα του. Άν έλειπαν τὰ κάγκελλα από τὰ παράθυρα κι' οι μεγάλοι σურτες πού έκλειναν τήν πόρτα απ' έξω, ο ιππότης θά νόμιζε πώς βρισκόταν ακόμη στο δωμάτιο πού είχε στο Πανδοχείο του Πύργου.
Μέσα σ' αυτό τόν δωμάτιο τόν είχαν οδηγήσει τέσσερες ρωμαλέοι μοναχοί, πού τόν είχαν παραλάβει από τούς στρατιώτες. Οι ρασοφόροι αυτοί τού έλυσαν τὰ δεσμά του και κατόπιν έφυγαν, αφού τού έκαμαν γνωστό, ότι σε λίγο θά τού σερβίριζαν τόν φαγητό του.
— Η πρώτη φροντίδα του Παρνταγιάν ήταν, φυσικά, νά επιθεωρήσει προσεχτικά τόν μέρος, όπου βρισκόταν. Αλλά κατάλαβε άμέσως, ότι κάθε άποπειρα ήταν μάταιη.
Τό κάτω-κάτω δεν είναι και άσχημα εδώ, ψιθύρισε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο. Για τή στιγμή, ας καθαριστούμε λίγο.
— Έπλυνε τόν πρόσωπο και τὰ χέρια του, πού ήταν ματωμένα και κατόπιν ξεσκόνισε προσεχτικά τὰ ρούχα του.
Τού σερβίρισαν σε λίγο τόν γεύμα του, πού ήταν πλουσιώτατο και όρεχτικό. Μαζί μ' αυτό, τού έφεραν επίσης και μερικές μπουκάλες έκλεκτων κρασιών της Γαλλίας και της Ισπανίας.
Τα σκεύη ήταν άσημένα. Δεν τού έφεραν, όμως, μαχαίρι. Οι δεσμοφύλακες του είχαν τήν πρόνοια νά κόψουν από πριν τὰ κρέατα σε μικρά κομματάκια. Στη διάθεσί του είχε μόνον ένα μικρό ξύλινο πηρούνι.
Ο ιππότης είχε πάντοτε καλή όρεξη. Έφαγε, λοιπόν, όσο καλύτερα μπορούσε και άδειασε μιά η δυό μπουκάλες κρασί.
— Αλλά έπειτα από λίγο, αίσθανθηκε μιά άκατανίκητη έπιθυμία για ύπνο.
— Διάβολε! ψιθύρισε. Γιατί κλείνουν τὰ μάτια μου; Κι' ωστόσο, δεν ήπια πολύ... Ο κόπος ίσως...
— Μ' όλες τīs προσπάθειές του, δεν κατάφερε νά κρατήση άνοιχτά τὰ μάτια του. Έπειτα από μερικά λεπτά, κοιμόταν μ' έναν βαθύ, ληθαργικό ύπνο.
— Οταν ξύπνησε τήν άλλη μέρα, βρισκό-

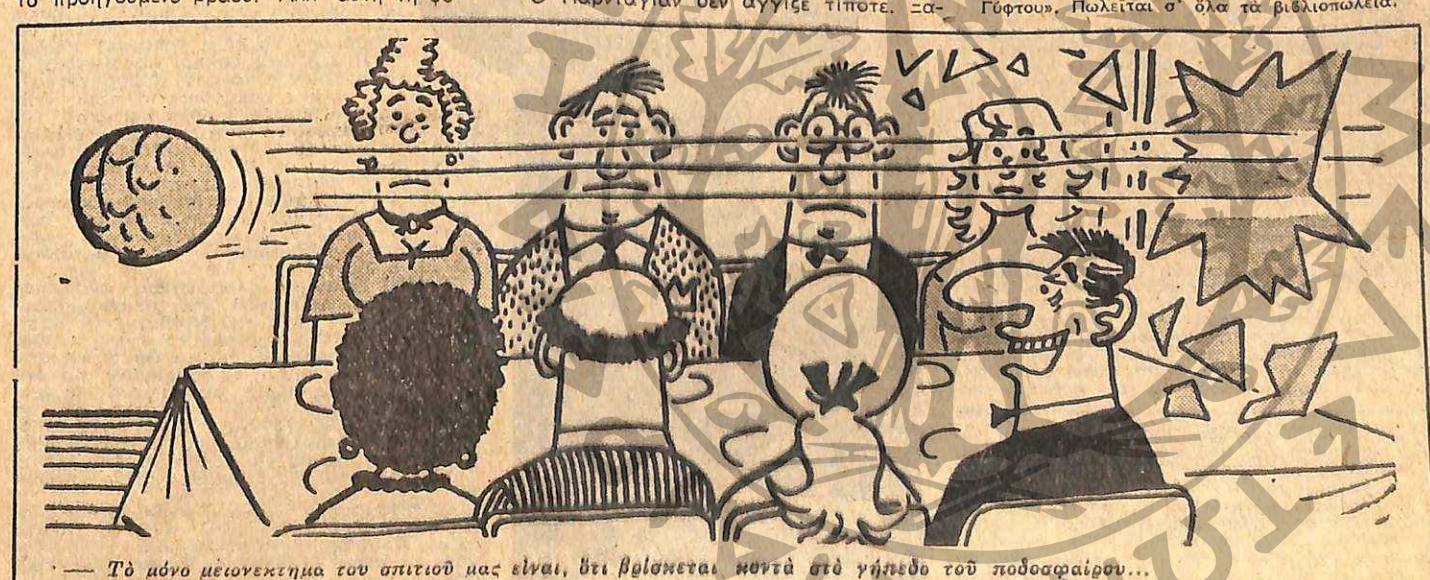
ταν στο κρεβάτι του. Τόν είχαν γδύσει τελείως. Τό κεφάλι του ήταν πιό βαρύ από ό,τι τόν προηγούμενο βράδυ.
Σηκώθηκε, ωστόσο, και προχώρησε η καλύτερα σύρθηκε ως τόν νιπτήρα. Εκεί πήρε τήν κανάτα, τήν άδειασε στη λεκάνη και βύθισε μέσα τόν πρόσωπό του. Έπειτα, πήγε στο παράθυρο και τόν άνοιξε διάπλατα. Τό κρύο νερό κι' ο καθαρός άέρας τόν ανακούφισαν.
— Θέλησε κατόπιν νά ντυθῇ. Αλλά αντί για τὰ ρούχα πού είχε βγάλει τόν περασμένο βράδυ, βρήκε ένα ωραίο κοστούμι από πράσινο βελούδο και έσώρροχα από λεπτό ύφασμα.
— Φαίνεται πώς τὰ ρούχα μου δεν τούς άρεσαν, γιατί ήταν παλιά και τριμμένα, ψιθύρισε. Γι' αυτό τὰ αντικατέστησαν με άλλα.
Τού είχαν άφίσει, όμως, τīs μπότες του. Μόνον, ότι είχαν βγάλει απ' αυτές τὰ σπυρουνά.
— Νά τόν κλειδί του μυστηρίου! είπε ο ιππότης γελώντας. Μου έριξαν κάποιο ναρκωτικό στο κρασί πού μου σερβίρισαν χθές τόν βράδυ, για νά μωρέσουν νά βγάλουν τὰ σπυρουνά από τīs μπότες μου. Αλλά ήταν άπαραίτητο;... Φοβήθηκαν μήπως χτυπήσω με τὰ σπυρουνά μου τούς δεσμοφύλακές μου; Όχι, αυτό είναι άδύνατον... Α, ναι, τόν βρήκα! Μου πήραν τὰ σπυρουνά για νά μην μπορέσω νά τερματίσω μόνος μου τη ζωή μου και νά γλυτώσω έτσι από τόν μαρτύριο πού μου προετοιμάζουν. Αλλά ποιό μαρτύριο; Η παλαιά πάπια κι' ο σατανικός αυτός Ιεροεξεταστής, δεν μπορούν παρά νά έπινοήσουν κάτι τόν καινούργιο και τόν ποινώτυπο... Α, αν καταφέω νά βγώ από εδώ μέσα, δεν θά γλυτώσω απ' τὰ χέρια μου, καταραμένη Φάυστα! Αύτη τη φορά, πρέπει νά ξεκαθαρίσουμε όριστικά τούς λογαριασμούς μας!
Είχε ντυθῇ στο μεταξύ.
— Καί τὰ χρήματά μου; είπε ξαφνικά. Φαίνεται πώς τὰ πήραν μαζί με τόν παλιό κοστούμι μου. Διάβολε! Τό καινούργιο κοστούμι πού μου έδωσε ο κύριος Έσπινόζα, τόν πλήρωσα πανάκριβα!
— Αλλά εκείνη τη στιγμή, διέκρινε τόν σακούλακι με τὰ χρήματά του στην άκρη τού τραπεζιού.
— Φαίνεται πώς βιάστηκα στις κρίσεις μου, είπε βάζοντάς τόν στην τσέπη του με όλοφάνερη ίκανοποίηση. Τώρα, όμως, δεν θά μπορώ νά φάω, ούτε νά πιω τίποτε... Κι' αυτό είναι τώ χειρότερο!... Μπα! Άν θέλουν νά με ξεκάμουν, έχουν τόσα άλλα μέσα! Σίγουρα, ο σκοπός τους ήταν νά μου πάρουν τὰ σπυρουνά. Αλλά τώρα δεν έχουν λόγο νά μου ξαναρρίξουν ναρκωτικό. Πάνω στο τραπέζι βρισκόταν τόν πρόγευμά του.
— Ο Παρνταγιάν δεν μπόρεσε ν' άνθῆξη στον πειρασμό. Έφαγε και ήπие, όπως και τόν προηγούμενο βράδυ. Αλλά αύτη τη φο-

ρά, δεν αίσθανθηκε καμμία ένόχληση.
Έξησε έτσι τρεις ημέρες, χωρίς νά βλέπει κανένα άλλον, έκτός από τούς μοναχούς, πού έμπαϊναν σιωπηλοί τīs ώρισμένες ώρες, για νά τού φέρουν τόν φαγητό του.
Τό πρωί της τρίτης ημέρας, περπατούσε νευρικά μέσα στο δωμάτιό του, ένά ταυτόχρονα έφτιανε διάφορα σχέδια, πού κανένα απ' αυτά, όμως, δεν φαινόταν πραγματοποιήσιμο. Τό παράθυρό του ήταν ό- λανοίχοτο.
— Άκουσε, ξαφνικά, έναν ύπόκωφο θόρυβο. Ο ιππότης γύρισε άμέσως και είδε τότε μιά πέτρα πού είχε πέσει στη μέση του δωματίου. Προτού ακόμη σκύψη για νά τήν σηκώση, σκέφτηκε;
— Θά είναι σίγουρα από τόν Τσίκο... Αλλά πώς κατάνερε νά χωθῇ εδώ μέσα; Γύρω στην πέτρα ήταν τυλιγμένο ένα χαρτάκι. Ο Παρνταγιάν τόν ξεδίπλωσε και διάβασε:
«Μην φάτε και μην πιήτε τίποτε από ό,τι θά σας σερβίρουν. Θέλουν νά σας δηλητηριάσουν. Προτού περάσουν τρεις ημέρες, θά έχετε δραπέτευσει. Άν άποτύχω στην προσπάθειά μου, θά έχετε τότε όλο τόν καιρό νά πάρετε τόν δηλητήριο πού προορίζουν για σας. Κάμετε, λοιπόν, υπομονή αυτές τīs τρεις ημέρες. Θάρρος».
— Τρεις ημέρες χωρίς νά φάω και χωρίς νά πιώ! σκέφτηκε ο Παρνταγιάν, κλονώντας ένα μορφοσμό. Άν είναι έτσι τα πράγματα, δεν ξέρω μήπως θα ήπρεπε νά πάρω από τώρα τόν δηλητήριο πού θά με σκοτώσει... Άν, όμως, ο Τσίκο επιτύχη;... Χμ! Αλλά τί σχεδιάζει νά κάμῃ;... Τό κάτω-κάτω, δεν θά πάθω τίποτε μένοντας τρεις ημέρες νηστικός, αφού, άλλωστε, αυτές οι τρεις ημέρες περιορίζονται σε δύο, γιατί μου έχουν μείνει αρκετά πράγματα από χθές τόν βράδυ για νά φάω σήμερα. Αφού έφαγα απ' αυτά τὰ φαγητά χθές τόν βράδυ και δεν έπαθα ως τώρα τίποτε, δεν πρέπει νά είναι δηλητηριασμένα.
— Έπειτα απ' αυτό τόν συλλογισμό, χωρίς τὰ φαγητά, πού είχαν μείνει στα δυο κι' έφαγε τόν ένα μερίδιο. Ύστερα, έκλεισε τόν άλλο μέσα στην ντουλάπα.
Ξαφνικά, όμως, μιά σκέψη πέρασε από τόν μυαλό του. Άν είχαν έπωφεληθῇ από τόν ύπνο του για νά δηλητηριάσουν τὰ ύπολειμματα τού φαγητού του;
Αύτη η σκέψη τόν έκαμε νά περάση δυό ώρες άνείπιτης αγωνίας. Έπειτα, όμως, βλέποντας ότι δεν είχε αίσθανθῇ καμμία ένόχληση, ησύχασε.
Στό μεταξύ, τού είχαν φέρει τόν μεσημεριανό φαγητό του.
Οι μοναχοί, βλέποντας πώς δεν είχε μείνει τίποτε από τόν πλουσιό φαγητό, πού τού είχαν φέρει τόν προηγούμενο βράδυ, αλληλοκυττάχθηκαν έκπληκτοι. Δεν είχαν τίποτε, όμως, και βγήκαν, αφού σερβίρισαν τόν καινούργιο φαγητό πάνω στο τραπέζι. Ο Παρνταγιάν δεν άγγίξε τίποτε. Ξα-

πλωμένος στην πολυθρόνα του, είχε βυθισθῇ σε σκέψεις.
Έπειτα από λίγο, όμως, άκουσε θόρυβο πίσω από τήν πόρτα. Ήταν φανερό, ότι έδραζαν τούς σურτες.
— Η πόρτα άνοιξε ύστερα από μιά στιγμή κι' ο Μεγάλος Ιεροεξεταστής μπήκε μέσα στο δωμάτιο. Τόν πρόσωπό του ήταν ήρεμο, όπως πάντα.
— Μετά τη σύλληψη του Παρνταγιάν, ο Έσπινόζα είχε τρέξει στο πανδοχείο του Χρυσού Πύργου, όπου, όπως θά θυμούνται οι αναγνώστες μας, βρισκόταν ο τραυματισμένος Μοντάλε. Πλάι στο προσκέφαλό του στεκόταν πάντα ο θανάσιμος έχθρός του δούκας τού Πόντε Μαντζόρε, με τόν οποίο είχαν συμφιλιωθῇ προσωρινά, χάρις στην έπιμονή του Μεγάλου Ιεροεξεταστή.
Ο σκοπός του Έσπινόζα ήταν νά τούς κάμῃ νά φύγουν άμέσως για τή Ρώμη, όπου θά μπορούσαν νά έπηρεάσουν τούς καρδινάλιους στην έκλογή του νέου Πάπα. Ήθελε, όμως, πρώτα νά τούς πείση, ότι δεν είχαν νά φοβηθούν τίποτα από τόν Παρνταγιάν. Τους πήρε, λοιπόν, και τούς δύο και τούς ώδηγησε στη μονή του Αγίου Παύλου, όπου τούς έδειξε τόν ιππότη, πού, εκείνη τήν ώρα, ήταν βυθισμένος στο ληθαργικό ύπνο του.
Ο Μοντάλε κι' ο Πόντε Μαντζόρε, αφού βεβαιώθηκαν νά τὰ μάτια τους γι' αυτό, δέχτηκαν νά φύγουν για τή Ρώμη.
Είχαν περάσει τρεις ημέρες από τότε. Ο Έσπινόζα είχε έρθει τώρα για μιά καινούργια έπίσκεψη στον Παρνταγιάν.
— Κύριε ιππότε, τού είπε, σαν νά ήθελε νά τόν ζητήση συγγνώμη, στενοχωρήθηκε πολύ γιατί βρέθηκε στην ανάγκη νά μεταχειρισθῇ βία.
— Κύριε καρδινάλιε, απάντησε ο ιππότης, πού είχε σηκωθῇ από τόν κάθισμά του, πρέπει νά πιστέψετε, ότι τὰ λόγια σας με συγκινούν βαθύτατα.
— Θά πρέπει, όμως, νά παραδεχθῇτε, πώς έκαμα ό,τι μπορούσα για νά μη φάσω σ' αυτό τόν τό σημείο, συνέχισε ο Έσπινόζα. Σας προειδοποίησα σαν έντιμος αντίπαλος, ότι τόν καλύτερο πού είχατε νά κάμετε, ήταν νά ξαναγυρίσετε στην πατρίδα σας.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.
Εκδόσεις
— Εκκυλοφόρησε τόν 45ον τεύχος της δεκάπενθήμερης παιδικής έκδόσεως «Η Έφημερίδα της Θείας Λένας» από τήν Δ)σιν της κ. Αντιγόνης Μεταξά (Θείας Λένας). Τό μοναδικό αυτό περιοδικό για τούς μαθητές των Δημοτικών Σχολείων περιέχει μυθιστορήματα, διηγήματα, παραμύθια, ανέκδοτα, εύθυμες ιστορίες, διαγωνισμούς και άλλην έκλεκτήν παιδαγωγικήν ύλην.
— Εκκυλοφόρησε τόν ρεαλιστικό βιβλίο του ποιητή-συγγραφέα Κόστ Φερνς «Γιος τού Γόφτου». Πωλείται σ' όλα τὰ βιβλιοπωλεία.

— Μάντεψε, μαμά, τί κρατάω!...

— Τό μόνο μένουμενημα τού σπιτιού μας είναι, ότι βρίσκεται κοντά στο γήπεδο τού ποδοσφαίρου...

Μπορείτε να σώσετε τα δόντια σας

Νέα φάρμακα και μέθοδοι που θαυματουργούν

Κατά τη γνώμη των οδοντογιάτρων, η περιπτώσι ήταν απελπιστική. Ο πελάτης τους έ- κεινος — ένας άντρας 37 ετών — δεν μπορούσε να διασώσει κανένα απ' τα χαλασμένα δόν- τια του. Έπρεπε να τα βγάλει όλα και να περάσει «μασελά». Ωστόσο, ο ίδιος διατηρούσε α- κόμη κάποια ελπίδα. Καί — μία και δεν είχε να χάσει τί- ποτα — εμπιστεύθηκε τον έαυ-τό του στα χέρια μιας ομάδας έπιστημόνων, που δοκίμαζαν μία καινούργια θεραπευτική μέ-θοδο, στα εργαστήρια της Ο-δοντιατρικής Σχολής του Πανε-πιστημίου του Πάρισι.

Έξη ώρες μετά την έναρξη της θεραπείας, είχε χαθεί το πρήξιμο των ούλων του κι εί-χε πέσει ο πυρετός του. Έννεα μήνες αργότερα, όταν τελείωσε η θεραπεία, είχε χάσει μονάχα ένα δόντι!

Η περίπτωση αυτή αποτέ-λει ένα δείγμα των εκπληκτι-κών προόδων που έχει σημειώ-σει τελευταίως η οδοντιατρική — και που έχουν μείνει ώσπό-σο άγνωστες στον πολύ κόσμο.

Μέχρι πρό 5 ετών, αν η τε-ρμήν είχε προχωρήσει στο έ-σωτερικό του δοντιού, ως τον πολφ ή το νεύρο, δεν υπήρχε άλλη λύσις απ' την εξαγωγή. Τα διάφορα σφραγίσματα απο-τύγχαναν, ή τουλάχιστον είχαν προσωρινή διάρκεια.

Σήμερα, όμως, ένα τέτοιο αο-ρωστό δόντι, μπορεί να σωθεί. Γιατί ο οδοντογιάτρους διαθέτει δυο όπλα, που δεν τα είχε πο-τέ ως τώρα.

Το ένα απ' αυτά είναι το θαυματουργό υδροξείδιο του ά-σβεστιού — δηλαδή τίποτε πε-ρισσότερο από τον κοινό ασβέ-στη, αλλά απόλυτως καθαρό, κι' ανακατεμένο με απεσταγμένο νερό. Η ουσία αυτή εισάγεται μέσα στο κοψίφο δοντιού και συ-ντελεί στο σχηματισμό ενός προ-στατευτικού στρώματος από «οδοντίνη». Αφού δε η Φύσις σκεπάσει εσωτερικά το άρρωστο δόντι με το στρώμα αυτό που το προφυλάσσει στην εντέλεια, μπορεί πιά ο οδοντογιάτρους να το σφραγίσει κανονικά.

Έτσι, ενώ άλλοτε τα 90 % αυτών των δοντιών νεκρώνονταν και χρειάζονταν εξαγωγή έπει-τα από ένα χρονικό διάστημα, σήμερα διασώζονται τουλάχισ-τον τα μισά.

Φυσικά, αν η φθορά του δον-τιού δεν έχει προχωρήσει σε με-γάλο βάθος, ως τον πολφ, η νέα μέθοδος έπιτυγχάνει πάν-τοτε, σ' όλες τις περιπτώσεις.

Όταν πάλι η τερμήν είναι τόσο πολύ προχωρημένη ώστε δεν μπορεί πιά να χρησιμοποιη-θεί το υδροξείδιο του άσβε-στιού, ο οδοντογιάτρους εφαρμό-ζει άλλη μέθοδο: Αφαιρεί τον πολφ και το κεντρικό νεύρο, γεμίζει μ' ένα κατάλληλο υλι-κό το «ριζικό σωλήνα» που έχει απομείνει κενός, και σφραγίζει

υστερα από πάνω το δόντι.

Η μέθοδος αυτή είναι πα-λιά. Ποτέ όμως δεν κατώρθω-νε ο οδοντογιάτρους να μην κλει-ση και κάμποσα μικρόδια μέσα στο ριζικό σωλήνα, όσο ισχυ-ρά αντισηπτικά φάρμακα κι' αν μεταχειριζότανε. Το αποτέλεσμα, λοιπόν, ήταν να δημιου-ργηθή μόλυνσις με τον καιρό, και τότε το δόντι έπρεπε να βγί.

Αλλά τα αντιβιοτικά άλλα-ξαν τελείως την κατάσταση. Η προσθήκη χρυσομυκίνης στο μίγμα με το οποίο γεμίζεται ο ριζικός σωλήν, αποδείχθηκε ά-ποτελεσματική κατά 85 %. Έ-πίσης αποφεύγεται η μελλοντι-κή μόλυνσις και μ' ένα άλλο αντιβιοτικό, την τετραμυκίνη.

Έξ άλλου, τα αντιβιοτικά χρησιμοποιοούνται με εκπληκτική έπιτυχία στη θεραπεία των ά-ποστημάτων. Έτσι, ένα δόντι με άποστημα, μπορεί να σωθεί, όσο σοβαρή μόλυνσις κι' αν έχη.

Μία άλλη μεγάλη πρόοδος έχει σημειωθεί στην καταπολέ-μησις της κυριότερας αιτίας που χάνουν τα δόντια τους οι ήλι-κιωμένοι. Πράγματι, μετά τα 35, το χάσιμο των δοντιών, ό-φειλεται κατά 80 % σε «περιο-δοντικές» παθήσεις των ούλων και των φατνιών.

Από τη συγκέντρωσι «που-ριού» και υπολειμμάτων τροφής γύρω από τη γραμμή των ού-λων, δημιουργείται ούλιτις. Τα ούλα ερεθίζονται, υποχωρούν από την πίεσις και έσκαπεί-ζουν τα δόντια. Αν δεν εφαρ-μοσθή έγκαιρος ή κατάλληλη θεραπεία, σχηματίζονται στο έ-σωτερικό τους έστιες μόλυνσε-ως, και τότε έχουμε την λεγομέ-νη πυόρρι.

Υστερα η μόλυνσις μπορεί να προχωρήσει ως τα φατνια, να εξασθενήσει τα υποστηρίγ-ματα αυτά των δοντιών και να προκαλέσει έτσι το πέσιμό τους. Η ασθένεια αυτή εξελίσσεται άργα και ύπουλα.

Πρό 10 ετών, οι οδοντογιά-τροί δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτε, ακόμη και σε περιπτώ-σεις όχι πολύ προχωρημένες. Σήμερα όμως, όχι μόνο προ-λαμβάνουν την ασθένεια, αλλά και τη θεραπεύουν στις περισ-σότερες περιπτώσεις.

Οι συστηματικές έρευνες έ-χουν αποκαλύψει, ότι η μόλυν-σις των ούλων δεν είναι η αι-τία, αλλά το αποτέλεσμα. Η πραγματική αιτία είναι οι βλά-βες των ιστών, που περιβάλ-λουν το δόντι — και γι' αυτό η ασθένεια ονομάστηκε «περιο-δοντική». Οφείλεται δε κι' αυ-τή σε διάφορους λόγους, που μπορεί να τους εξασθενίσω-ο οδοντογιάτρους σε κάθε συγκε-κριμένη περίπτωση και να τους κα-ταπολέμη.

Αν π. χ. τα δόντια της μιας σιαγόνας δεν έρχονται σε τε-λεία άνταπόκρισι με τα δόντια της άλλης, όταν δαγκάνουμε, ύ-

ποβάλλονται τότε σε άνιση κα-τάπονησι τα ούλα και τα φατνια κι' αρχίζει η ούλιτις. Σε τέτοια περιπτώσι, ο οδοντογιάτρους κα-βαρίζει το προσβεβλημένο μέ-ρος και ύστερα διορθώνει το άρ-χικό έλάττωμα των δοντιών.

Άλλοτε πάλι, έπειδή δεν μασάει κανείς αρκετά, τα δον-τια δεν εξασθενούν όσο πρέ-πει. Η βάση της θεραπείας, λοιπόν, συνίσταται στο κανονι-κό μασήμα.

Άλλοι λόγοι είναι το κακό βούρτσισμα των δοντιών, το «φάγωμα» τών νυχιών, έλαττω-ματικά σφραγίσματα, δόντια που λείπουν, κορώνες που δεν εφαρμόζον καλά, ανεπαρκής διατροφή, κλπ. Καθένας απ' αυ-τούς τους λόγους, πρέπει και μπορεί να διορθωθή.

Τέλος, είναι δυνατό να ύ-πάρχη στη βάση κάποιο ψυχο-λογικό αίτιο — θυμός, στενο-χωρία, κλπ. — που μας κάνει να σφίγγουμε και να τρίζουμε συχνά τα δόντια μας, δίχως να το καταλαβαίνουμε.

Αφού λείψη η βασική αιτία σε κάθε περίπτωση, η καταπο-λέμησις της μόλυνσεως των ού-λων γίνεται κυρίως με τη χρυ-σομυκίνη. Κι' έτσι σώζονται δόντια που έβερωνότο χαμένα. Σ' άλλες περιπτώσεις η θερα-πεία τελειώνει σε λίγες μέρες, σ' άλλες όμως χρειάζεται μέχρι 3 χρόνια για να συμπληρωθή.

Πρέπει ν' αναφέρουμε ακόμη την ανακοίνωσι δυο χημικών, που βεβαιώνουν, ότι ανακάλυ-ψαν ώρισμένες χημικές ουσίες, οι οποίες συντελούν στην ανά-πλασι των χαλασμένων δοντιών, έτσι που να κλείνουν μόνες τους οι κοψάλες, χωρίς να χρειάζων-ται σφράγισμα! Αν έπιβε-δαιωθεί αυτή η ανακάλυψι, θ' ά-ποτελέσει πρωτοφανή επανάστα-σι για την οδοντιατρική.

Ο Ο

Το άσθμα στα παιδιά

Οι γιατροί συγκεντρώνουν στοι-χεία σχετικά με το ρόλο των συ-νθεσμητικών παραγόντων στις

ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΕΣ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΙΟΥ

Μία οικογένεια άγροτών του Τέξας μετέτρεψε το άγρόκτημά της σε ανατόριο από την ήμερα που ανέκαυσε ότι στο υπέδαφος του κτήματος της υπάρχουν πλούσια κοιτάσματα ουράνιου μ' εκπλη-κτικές θεραπευτικές ιδιότητες. Οι χωρικοί αυτοί άσπασα χαρα-κτηρίστηκαν ως «σαρλατάνοι της σύγχρονης θεραπευτικής». Οι άρρωστοι όμως που πέρασαν απ' εκεί με διάφορες παθήσεις βε-βαίουν ότι έφυγαν από το άγρόκτημα με την υγεία τους αλώρητα βελτιωμένοι!...

κρίσεις του άσματος, μολονότι το άσθμα είναι αλλεργική πάθησις, μπορεί να προκληθή μία κρίσι του ακόμα κι' από μία κατάσταση που φέρνει το άτομο σε άσυνήθιστη ύ-πνευστασι. Δυστυχώς στο σπίτι, δυσκολίες στο σχολείο, αντίζηλια με τ' αδελφία του ή υπερβολική κυ-ριαρχία από τη μητέρα του άποτε-λούν κάποτε παράγοντες που χει-ροτερεύουν την κατάσταση ενός άσ-ματικού παιδιού. Η δυσκολία δηλαδή του παιδιού να υπερνικήση το συγκεκριμένο άτομικό πόδελη-μά του, μπορεί να έκδηλωθή σαν μία κρίσι άσματος.

Η συχνότερη αιτία του έλκους

Δεν θα έζερετε πιθανότατα ότι παθαίνουν και τα παιδιά έλκος του στομάχου. Όταν ένα παιδί έχη πό-νους στο πάνω μέρος της κοιλίας, πρέπει να υποβάλλεται άμέσως σε ακτινογράφησι και άλλες εξέτά-σεις, για να εξακριβωθή μήπως έ-χει έλκος του στομάχου ή του δω-δεκατύλου. Σε μία έπιστημονική ανακοίνωσι του, ένας γιατρός από το Τέξας αναφέρει έξη περιπτώσεις έλκους σε παιδιά 7—12 ετών. Δυσ-άπ' αυτά ήσαν νευρικά και εύρε-θιστα κορίτσια, που βασανίζονταν από ψυχικά πρόβλήματα και οικο-γενειακές δυσκολίες. Έκτος λοιπόν από την ειδική θεραπεία του έλ-κους, υπεβλήθησαν και σε μία γε-νικότερη, ψυχιατρική.

Ένας άλλος γιατρός έχει εξα-κριβώσει με τις παρατηρήσεις του ότι ένα ποσοστό 1—2 τοις χιλίοις των παιδιών ήλικίας 1—6 ετών έ-χουν έλκος του στομάχου, κι' ότι η συχνότερη αιτία είναι οι συναισθη-ματικοί παράγοντες. Η θεραπεία του έλκους στα παιδιά συνίσταται συνήθως σε δίαιτα και άφθοιο γάλα.

Οι συνέπειες της πολιομυελίτιδος

Διάφορες συνέπειες της πολιο-μυελίτιδος, όπως π.χ. η κύρτωσις της σπονδυλικής στήλης, μπορεί να έμφανιστούν στα παιδιά πολύν και-ρό μετά την προσβολή της νόσου — βεβαιώνει ο Άμερικανός όρθο-πεδικός δόκτωρ Τόμας Γκούκερ. Έπεξηγεί δε ότι η έκρύψις των μυών της ράχης ή των κνημών έν-δεχεται ν' αρχίσει σχεδόν αδιόρα-τα και να προχωρήσει σιγά-σιγά, επί 10 χρόνια ή περισσότερα. Γι' αυτό, είναι άπαραίτητο να εξέτά-ζονται κάθε τόσο τα παιδιά που έ-πασαν άλλοτε πολιομυελίτιδα.

ΤΟ «ΧΡΩΜΑ ΤΗΣ ΝΤΡΟΠΗΣ»

Κοκκινίσαμε γιατί νιώθου-με ένα συναίσθημα ένοχής

Το έρυθμα, το κοκκίνισμα δηλαδή του προσώπου, έθεωρεί-το ανέκαθεν σημείο άρετής και μετριοφροσύνης. Η Ιατρική έ-πιστήμη ήξερε από πολύν και-ρό το φυσιολογικό μηχανισμό αυτού του φαινομένου. Μόνον όμως τώρα τελευταία άρχισε να έξηγη γι'ατί συμβαίνει. Φαίνε-ται δε ότι οι λόγοι δεν είναι πολύ κολακευτικοί συνήθως...

Πραγματικά, κοκκινίσαμε γι'α-τί νιώθουμε ένα συναίσθημα έ-νοχής. Αποκλείεται π. χ. να κοκκινίσουμε για ένα ανέκδοτο «σοκόν», αν δεν το καταλάβω-με. Δεδομένου λοιπόν ότι η ά-γνοια είναι σημείο άθωότητας, πρέπει να συμπεράνουμε ότι το κοκκίνισμα έχει την αντίθετη άκρίβεια σημασία.

Δεν άρκει δε ότι νιώθουμε το συναίσθημα της ένοχής, αλλά θέλουμε να το αντίληφθούν και οι άλλοι, ίσως για να τιμωρή-σουμε περισσότερο τον έαυτό μας. Και το έπιτυγχάνουμε κοκ-κινίζοντας. Μ' άλλα λόγια, κα-τά τους ψυχολόγους, το κοκκί-νισμα είναι υιά έκδηλωσις μα-ζοχισμού και έπιδειξιμανίας.

Όσο γιά την έπιστημονική όνομασία του, λέγεται «έρυθρο-φοβία».

Δεν έχει την ίδια μορφή σ' όλους τους ανθρώπους. Έκείνο που κάνει τον ένα να γίνεται κατακόκκινος, δεν έπιρραζει σχεδόν καθόλου τον άλλο. Πά-ντως, κοκκινίζουν εύκολότερα έ-κείνοι που νιώθουν μεγαλείτε-ρη άδεβαιότητα για τον έαυτό τους, για τον γύρω κόσμο και για τη θέσι τους μέσα σ' αυ-τόν. Νιώθουν μία υπερβολική έξάρτησι από την καλή γνώμη των άλλων, τους λείπει η αυτο-πεποίθησι και φοβούνται διαρ-κετά μήπως κάνουν κάποιο λά-θος.

Αντίθετα, δεν κοκκινίζουν σχεδόν καθόλου οι ανώισθητοι και «στεγνοί» τύποι. Αυτοί έ-χουν τέτοιο χαρακτήρα, ώστε θα έπρεπε... να κοκκινίζουν γι' αυτόν!

Πολλοί άνθρωποι κοκκινίζουν χωρίς να το καταλαβαίνουν. Κι' αντίθετα, το ένα τρίτο των ανθρώπων νομίζουν πως έχουν κοκκινίσει, χωρίς να έχουν. Υ-πάρχουν έξ άλλου ένδειξεις που μάς πείθουν πως δεν κοκκινί-ζουμε ποτέ στα σκοτεινά, όταν δηλαδή δεν πρόκειται να μάς δει κανείς. Κι' αυτό έπιβεβαιώ-ναι ότι είπαμε πιο πάνω για τη μαζοχιστική έννοια του κοκ-κινίσματος.

Ο ίδιος άνθρωπος είναι άλ-λοτε λιγότερο κι' άλλοτε περισ-σότερο έπιρρεπής στο κοκκί-νισμα, για σωματικούς λόγους. Το δεύτερο συμβαίνει όταν έχη διαταραχή ή λεπτή άδενική ή-σορροπία του σώματος, όπως σορροπία του στήθους, π. χ. κατά την έμμηνορρεια. Όταν άποκατασταθή αργότερα ή ίσορροπία αυτή, εξαφανί-ζεται ή περίσσεια των έρεθιστι-κά ένδεκτων ούσιών, που προ-καλούν το συχνό και υπερβολι-κό κοκκίνισμα.

Όσο γιά το φυσιολογικό μηχανισμό του κοκκινίσματος, έχει άποδειχθή πως είναι ο έ-ξας! Ο φλοιός του έγκεφάλου έ-ξασ της σκέψεως στέλνει ένα

μήνυμα στον υποθάλαμο, το κέντρο δηλαδή του αυτόνομου νευρικού συστήματος που ρυθ-μίζει τους παλμούς της καρ-διάς, τις άδενικές έκκρίσεις και τους μύς των αϊμοφόρων άγ-γείων.

Προκαλείται τότε ένας έρεθι-σμός, που κάνει τα αϊμοφόρα άγγεία να διαστέλλονται και να συγκεντρώνεται περισσότερο αίμα στα έξαιρετικά πολυά-ριθμα τριχοειδή άγγεία του προσώπου. Συγχρόνως, το αυ-τόνομο νευρικό σύστημα κάνει τα χέρια και τα πόδια μας να χάνουν το χρώμα τους και να κρυώνουν. Ζεσταίνεται δηλαδή το πρόσωπό μας και κρυώνουν τα πόδια μας.

Οι έπιστήμονες που έχουν μελετήσει τα μυστήρια του κοκ-κινίσματος, έχουν συγκεντρώσει μερικές περίεργες παρατηρή-σεις: Ότι οι άντρες κοκκινί-ζουν περισσότερο από τις γυ-ναίκες. Οι έαθροί και οι κοκκι-νομάλληδες (και των δυο φύ-λων) κοκκινίζουν πιο εύκολα ά-πό τους μελαχρινούς. Οι κον-τοί κοκκινίζουν σπάνια, ενώ συμβαίνει άκριβώς το αντίθετο με τους σωματώδεις.

Είναι σχεδόν άδύνατο να κοκκινίσω ένα παιδί κάτω των 4 ετών ή ένας άνθρωπος που έχει περάσει τα 50.

Τα 10% των άνδρων κοκκινί-ζουν όταν γελοιοποιήθούν, τα 75% όταν άμφισβητούνται οι διαβεβαιώσεις και οι γνώμες τους, τα 57% όταν ύπάρχη κά-ποια άνωμαλία στο ντυσιμό τους.

Η άμηχανία κάνει να κοκκι-νίζουν τα 60% των γυναικών και ή γελοιοποίησι τα 52%.

Όταν διηγηθή κάποιος μία «άλιμυρη» ιστορία σε μία μικτή συντροφία, οι άντρες κοκκινί-ζουν περισσότερο από τις γυ-ναίκες!

Μαζί με το κοκκίνισμα, πολ-λοί άνθρωποι άρχίζουν να τρα-νίζουν. Άλλοι πάλι γίνονται προσωρινά άνικανοι να μιλή-σουν, ή ιδρώνουν σ' όλο τους το σώμα.

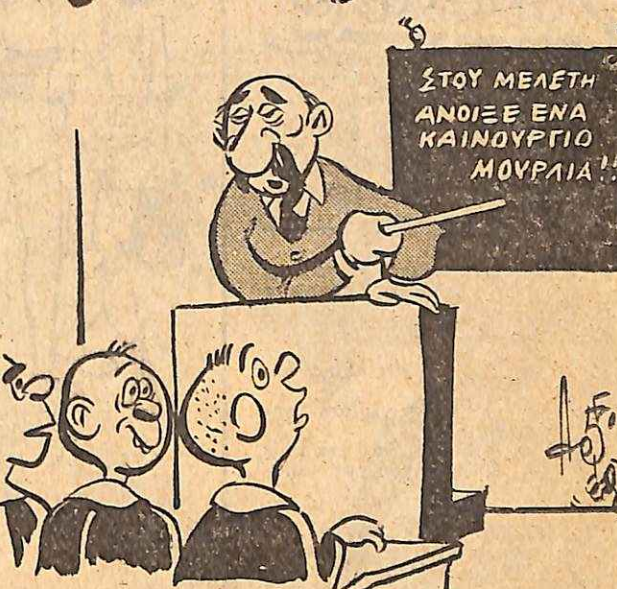
Υπάρχουν άνθρωποι που κοκ-κινίζουν πρώτα στο ένα μάγου-λο, κι' ύστερα στο άλλο.

Ο διακεκριμένος Νεοϋορκέ-ζος ψυχίατρός δόκτωρ Άλμπερτ Έλλις παρατηρεί ότι το κοκκί-νισμα έξαστάται κατά πολύ ά-πό τις αντίληψεις περί ήθους των διαφόρων χωρών. Έτσι, μία νεαρή Γαπωνέζα κατακοκκί-νει αν ό άραβνοισάκος της της πιάση το χέρι μπροστά στον κόσμο, γιατί ή παραμι-κρή δημοσία έκδηλωσι στοργής καταδικάζεται σ' αυτή τη χώ-ρα.

Αντίθετα, δεν της κάνει καμμία έντύπωσι, όταν παίρνει το μπάνιο της όλόγυμη σε μια πισίνα μαζί με άγνωστους άν-τρες — πράγμα που γίνεται συχνότατα και που θεωρείται τελείως φυσικό.

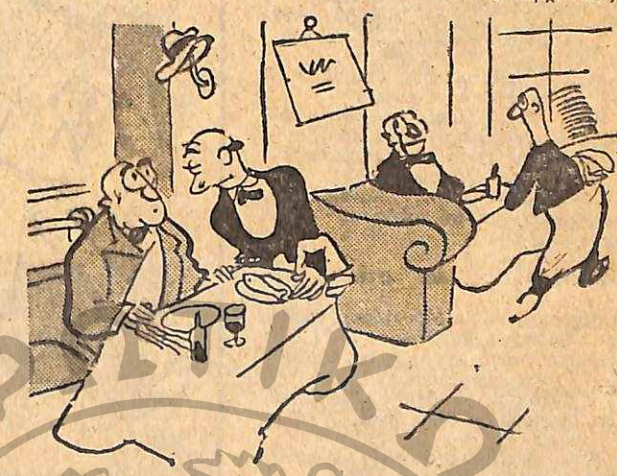
Ός πού προχωρεί το κοκκί-νισμα; Η έπιστήμη βρήκε ότι στους άντρες σταματάει στο «καρύδι» του λαιμού τους, ενώ στις γυναίκες κατεβαίνει χαμη-λότερα, συχνά ως το στήθος. Η διαφορά αυτή οφείλεται στον τρόπο του ντυσίματος. Κοκκι-νίζουν δηλαδή μόνο τα μέρη έ-κείνα του δέρματος που μένουν συνήθως έσκαπασα κι' έκτε-θειμένα. Μάλιστα, ο Άγγλος καθηγητής Μάκ Κούρντι έχει γνώνη ότι, αν δεν φορούσα-με ρούχα, το χρώμα της ντρο-πής θ' άπλώνότανε σ' όλο μας το σώμα.

Τελωτοθεραπεία

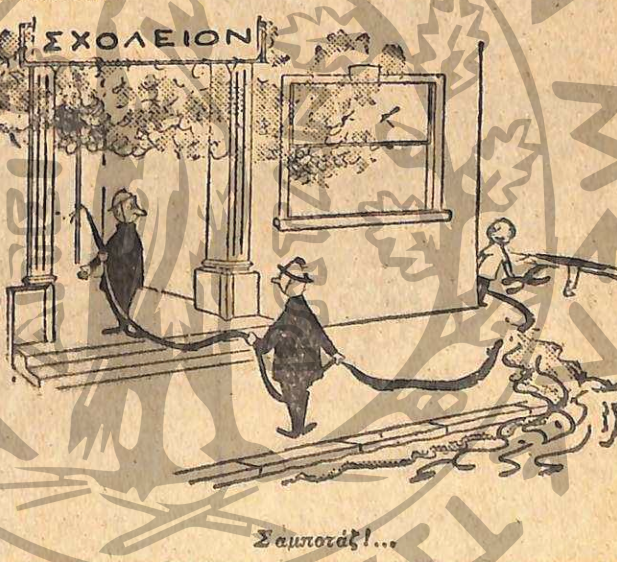

— Όποιος το έγραψε αυτό, να σημειώ η γοήγορα επάνω και να μου πη αν... αληθεύη!...

(Ιού Αρχελάου)

— Γιατί μούφερεις το νάσι πρίν από τη σούπα; — Μεταξύ μας, κύριε. Ήταν άδύνατο να περιμένει πε-ρισσότερο!...

Σαμποτάζ!...

Χαίρετε

Δίκνο είχε

Μία γεροντοκόρη διαβάζει ένα ιπποτικό μυθιστόρημα, στο Βασιλικό Κήπο. Κάποια στιγμή, λοιπόν, ενθουσιασμένη απ' τα κατορθώματα του πρωταγωνιστού, φωνάζει:

— Ο άνθρωπος που θα με παντρευτή, πρέπει να ναι ήρωας! Ένας κύριος που καθέται κοντά της, την κυττάζει τότε καλά στο πρόσωπο και ψιθυρίζει:

— Ναι, δίκνο έχετε...

* Η κυρία στην καινούργια καμαριέρα της:

— Για ποιο λόγο έφυγες απ' την προηγούμενη θέση σου;

— Μήπως σας ρωτώ εγώ, για ποιο λόγο σας έφυγε η προηγούμενη καμαριέρα σας;...

* Σας έστειλα το λογαριασμό...

— Καλά κάνετε, γιατρέ. Για την όρα όμως, ακολουθώ τις οδηγίες σας: Αποφεύγω κάθε χρηματική σκοτούρα...

* Έκείνη: Πέστε μου την αλήθεια, κύριε, δείχνω τα χρόνια που έχω; Έκείνος: Ω, όχι, κυρία! Απεναντίας, κρύβετε πολλά, πάρα πολλά!

* Μου δανείζεις, φίλε μου, ένα είκοσάρι, να πάω στο σινεμά;

— Πώς! Έγώ στερώ τον εαυτό μου από κάθε διασκέδαση, για να τα βγάλω πέρα, και θέλεις τώρα να πληρώσω για να γλεντήσης του λόγου σου;

— Καλά, μη θυμώνεις! Δάνεισέ μου δυο είκοσάρια, να σε πάρω κι' εμένα μαζί μου!

* Ο προϊστάμενος λέει στο λογιστή του:

— Μάλιστα, κύριε Μουντζουροχάρτη, είσαπτε άριστος υπάλληλος. Αξίζετε να παίρνετε πολύ μεγαλύτερο μισθό...

— Ω, σας ευχαριστώ!

— Γι' αυτό σας συμβουλεύω να σπεύσετε να βρείτε μίαν άλλη θέση.

* Αυτή εκεί η δεσποινίς αγαπάει πολύ τα ζώα.

— Τότε, λοιπόν, θα μ' αγαπήν. Χτες μου είπε... πώς είμαι γαϊδαρός...

* Ο σύζυγος: Χάρης στις προφυλάξεις που πήρα, όπως βλέπεις, οι γουνοί σου έμειναν εφέντος άθικτες απ' το σκώρο.

Η σύζυγος: Ναι, αλλά δυστυχώς... δεν είναι πια της μόδας!

* Ο ξένος ρωτάει το χωρικό:

— Μα γιατί πουλάτε εδώ πανάκριβα τ' κρασί, αφού έχετε τόσα σταφύλια;

— Ξέρετε, κύριε, δεν έχουμε νερό στο χωριό κι' αναγκάζομαστε να το φέρνουμε από πολύ μακριά...

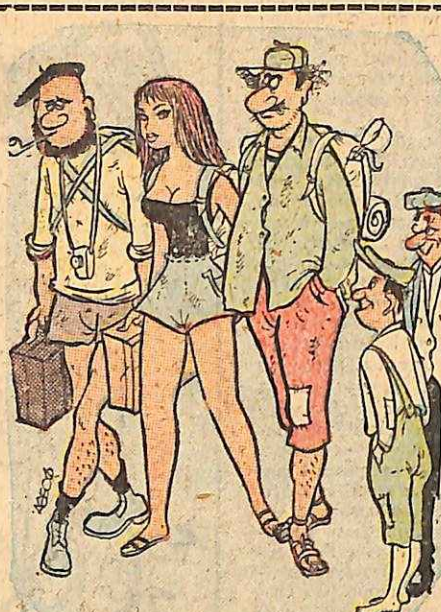
* Ο κατάδικος, λίγες μέρες πριν από τη θανατική του εκτέλεση, λέει στο δικηγόρο του:

— Παρ' όλες σου τις υποσχέσεις, βλέπεις που με κατέκτησε!...

— Μείνε ήσυχος, αγαπητέ μου, του απαντάει εκείνος. Δεν πρόκειται να παραλείψω κάθε ενέργεια, πο' θα μπορούσε ν' αποκαταστήσει τη μ' μη σου!

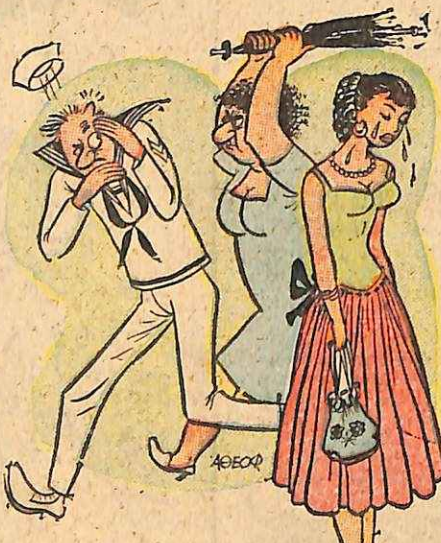
* — Όστε νομίζεις, λοιπόν, πώς είμαι γυναίκα του ήμικόσμου;

— Απεναντίας! Έγώ νομίζω πώς είσαι γυναίκα όλου του κόσμου!...

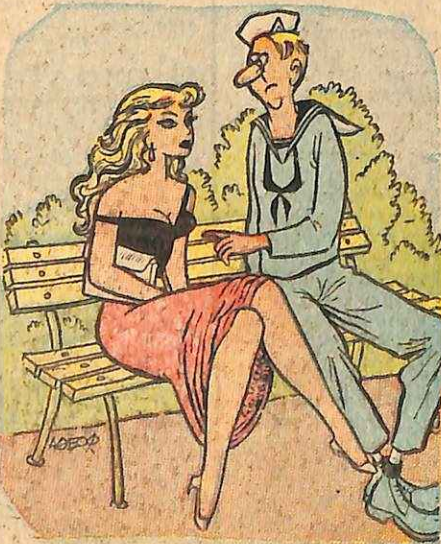

ΤΟΥΡΙΣΤΕΣ

— Με δαντους θα γεμίσουμε από συνάλλαγμα!...

Να τί δεν έχει προσβλεφθή στην ετεροδικία!...

— Να μη στεναχωρηθής, ντάρλινγκ, αν σας κόψουμε τη βοήθεια... εγώ θα στέλνω κονσέρβες!... (Του Α. Θεοφιλόπουλου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Όδηγίες για την περιμανάντ

Πολλές γυναίκες παραπονούνται ότι δεν πέτυχε η περιμανάντ τους. Γι' αυτό όμως τις περισσότερες φορές δεν φταίει ο κομμωτής τους, αλλά οι ίδιες. Ένα μήνα πριν αποφασίσετε την περιμανάντ, πρέπει να πάτε στον κομμωτή σας για να δι' τα μαλλιά σας και να σας υποδείξει την απαραίτητη προετοιμασία, που πρέπει να τους κάνετε. Πρώτα - πρώτα τ' αδύνατα μαλλιά χρειάζονται ένα ελαφρό ψαλλίδισμα που μπορείτε να το κάνετε και μόνοι σας. Επίσης, απαιτούνται μερικά ειδικά σαμπουνίσματα. Πάντως τις οδηγίες αυτές θα τις πάρετε από τον κομμωτή σας.

Υγρό για τα τσίνορα

Ένα υγρό που ωφελεί πολύ και τονώνει τα τσίνορα, είναι το εξής:

Γλυκερίνη	5 γραμ.
Έξτραί Ζαμποράντι	1 "
Αρωματικών δέος	10 "

Για τα σουτιέν

Τα σουτιέν είναι φτιαγμένα συνήθως από λεπτό ύφασμα. Τα πλένετε λοιπόν με χλιαρή σαπουνάδα, στην οποία έχετε προσθέσει μερικές σταγόνες αμμωνιά για να φύγει κάθε ίχνος ιδρώτα. Ύστερα τα πιέζετε ανάμεσα στις δυο φούχτες σας, για να φύγει όλο το νερό. Δεν τ' αιδερώνετε, δέ, άλλα τα τεντώνετε με τα δάχτυλα, ώστε να πάρουν το σχήμα που πρέπει, και τ' αφήνετε να στεγνώσουν στον αέρα ή τ' αφήνετε να στεγνώσουν με ένα καθαρό πανί. Σιδερώνετε μονάχα τις μπρετέλες των ώμων.

Η σκόνη στο χαλί

Για να καθαρίσουμε τη σκόνη που έχει μαζευτεί σ' ένα χαλί, σκορπίζουμε πάνω του μικρά κομμάτια έφημερίδας, μουσκεμένα με νερό και στυμένα. Ύστερα σκουπίζουμε προς όλες τις διευθύνσεις. Το χαρτί απορροφάει τη σκόνη και την παίρνει μαζί του.

Καλοί τρόποι

Δεν είν' εύκολο να καθορισθί άκριβώς πόσο πρέπει να διαρκή μια επίσκεψη. Πάντως, να έχετε ως κανόνα ότι, όταν αρχίσετε να πληττετε, θα πληττουν κι' οι άλλοι από σας. Αυτό φαίνεται, που δείχνει πως και παρατεταμένη σιωπή, συζητήσεως, εξαντλήθηκαν όλα τα θέματα συζητήσεως, καθώς κι' απ' την έκφραση της φυσιογνωμίας τους. Πάντως, καλύτερα να φύγετε λίγο νωρίτερα, παρά αργότερα.

Χτυπάτε την εξώπορτα όχι να σας ακούσιν, άλλ' όσο χρειάζεται για να σας ακούσουν. Αν, αφού χτυπήσετε δυο-τρεις φορές και κατά διαστήματα, δεν σας ανοίξη κανείς, ρίξτε κάτω απ' την πόρτα το μυλιέτο σας, τσασκισμένο στη μέση.

Όταν πάτε να συγαρήτε ή να συλλυπηθήτε, έχετε υπ' όψη πως το κύριο θέμα συζητήσεως θά'ναι το χαρμόσυνο ή θλιβερό γεγονός που συνέβη. Όπισσθήτε λοιπόν με υπομονή, για να τ' ακούσετε επανειλημμένως, και δείχτε πως συμμερίζεστε τη χαρά ή τον πόνο των άλλων.

Το ντύσιμό σας θά'ναι ανάλογο με το σκοπό της επισκέψεως και με την κοινωνική θέση εκείνων που επισκέπτεσθε. Ποτέ κι θέσι εκείνων που επισκεφθήτε π. χ. μια φτωχή οικογένεια, φορώντας πολυτελεία για τα πέν-θη γίνονται μερικές μέρες μετά την κηδεία. Σ' αυτές, μιλάτε για το νεκρό μόνον όταν σας κάνουν πρώτοι λόγο οι άνθρωποι του σπιτιού. Πάντως, μην παραλείψετε μερικά παρηγορητικά λόγια.

Οι συλλυπητήριες επισκέψεις μετά την κηδεία, θη γίνονται μερικές μέρες μετά την κηδεία. Σ' αυτές, μιλάτε για το νεκρό μόνον όταν σας κάνουν πρώτοι λόγο οι άνθρωποι του σπιτιού. Πάντως, μην παραλείψετε μερικά παρηγορητικά λόγια.

Αν μένετε σε πολυκατοικία, δεν είναι καθόλου ευγενικό να φωνάζετε απ' το παράθυρο ένα σύνοικό σας, ή να πιάσετε κουβέντα μαζί του από μακριά, φωναχτά, έβεντα μαζί τους άλλους ένοίκους. Αν νοχλώντας έτσι τους άλλους ένοίκους, απ' τον ήθε τυχαίως απ' το παράθυρο ή απ' το μπαλκόνι σας, τον χαιρετάτε μόνο με μια χειρονομία ή με μια άπλη έκαλημέρα.

Αν υπάρχουν παιδιά στην πολυκατοικία, πρέπει να δείχνετε ασυμπτρότητα στα δικά σας κι' επείκεια στα ξένα.

Διδάξετε το υπηρετικό προσωπικό σας να φέρνεται ευγενικά στους άλλους ένοίκους. Οι καινούργιοι ένοικοι μιάς πολυκατοικίας όφείλουν να έπισκεφθούν όλους τους συνόίκους των και να πρωτοχρονιά και τα Χριστούγεννα, την ένα πένθος, όφείλε- Πάσχα. Αν τους τύχη στην κηδεία κι' ύστερα τε να παρευρεθήτε στην κηδεία, τότε να στείλετε ένα συλλυπητήριο γράμμα.

Άνν Μπάξερ
Ρόκ Χάτσον

ΑΛΛΑΞΕ πολλές δουλειές στη ζωή του ο Μανώλης Καλότυχος. Καλότυχο τον λέγανε, μιά πιά κακότυχος απ' αυτόν δεν υπήρχε άλλος. Βασανισμένος από μικρό παιδί, όρφανός, απροστάτευτος, φτωχός, έπεσε στα χέρια ενός θείου του, που του άργανε το τομάρι για ψύλλου πήδημα. Υπόμεινε, ξέφευγε, μιά δεν έκλαιγε. Ήταν πεισματάρης και περήφανος, ίδιος ο μακαρίτης ο πατέρας του, ο Καπετάν Τζωρτζής, που όταν έχασε το καΐκι του, δεν έδειξε καθόλου πώς στενοχωρήθηκε. "Ισα, ίσα που συνέχισε το γλέντι με τους φίλους του στο καπηλειό, όταν τούφεραν από το Πρακτορείο την κακή είδηση. Μά όταν πήγε σπίτι του τα σημερινάματα, βούρκωσαν τα μάτια του, έπεσε στο κρεβάτι του και δεν ξανασηκώθηκε. Τον βρήκαν νεκρό κατά το μεσημέρι, που πήγαν να τον πάρουν να υπογράψει στο Πρακτορείο τα χαρτιά, ότι δεν πρόφτασε, από αμέλεια του ν' ασφαλίσει το καΐκι του...

Έτσι κι' ο γιος του ο Μανώλης. Τις έτρωγε, άκουε βροσιές, μιά το βράδυ σαν έκλεινε το μαγαζί του θείου του και ανέβαινε στο πατάρι να κοιμηθώ, άναβε ένα κερί, γιατί δεν είχε άλλο φώς εκεί πάνω, έκανε την προσευχή του, όπως τον έμαθε η μακαρίτισσα ή μάνα του, κι' άνοιγε το βιβλίο του να διαβάσει.

Βιβλία παράξενα για την ηλικία του. Ήταν τα μόνα έξ' άλλου, που πήρε από το σπίτι του, όταν το διέλυσε ο θείος του, και ή μόνη περιουσία που του έμεινε.

Πώς βρεθήκαν σπίτι του; Ήταν κι' αυτά μιά άλλη ιστορία. Ένας σοφός δάσκαλος είχε νοικιάσει ένα δωμάτιο σπίτι τους κι' όταν τον μετέθεσαν, δεν τα πήρε μαζί του. Παρακάλεσε όμως να του τα στείλουν στη διευθυνση που θα κατέλιγε όριστικά. Μά ο δάσκαλος δεν έγραψε ποτέ κι' ούτε έμαθαν τί άπόγινε. Τα βιβλία, όμως, έμειναν κι' έγιναν ή παρηγοριά του Μανώλη.

Πέντε χρόνια πέρασε εκεί στο πατάρι κι' όταν έγινε δεκαπέντε χρόνια παλληκαράκι εξαφανίστηκε μιά νύχτα από το νησί ο Μανώλης, μαζί με τα βιβλία του.

Μπήκε κρυφά σ' ένα φορτηγό, έγινε υπρέτης για δύο τρία ταξίδια κι' έπειτα ξεπαρκάρισε στον Πειραιά.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Ημεδ' Αλίν

Η Αλίν προσάφησε να συγκρατήσει τα δάκρυά της και να τον άποχωρήσει μ' ένα μελαγχολικό χαμόγελο...

Μισού μιά μέρα, σέ μιά πλούσια οικογένεια, του έκαναν την πρόταση να παντρευτεί την Αλίν, μια κοπέλα που είχε αγαπήσει παράφορα το Μανώλη.

Εκείνος σάστισε, κακάνισε, παρακάλεσε να του δώσουν καιρό να σκεφτεί, γιατί τέτοιο πρόγραμμα δεν το είχε φανταστεί ποτέ του.

Όλα του έδειχναν, — ή εμφάνισή του, οι τρόποι του, ή κουβέντα του, — πως θ' άνήκε σέ κάποια εύπορη ελληνική οικογένεια, μά κανείς δεν ήξερε το μυστικό του, ότι εργαζόταν στο έξοχικό κέντρο τα βράδια.

Ήταν ένα κέντρο, όπου σύχναζαν όλο πλούσιοι, ένα κέντρο διασκεδάσεως πολυτελείας, με όρχηστρα και νούμερα, που εργαζόταν μόνο τη νύχτα από τις δέκα το βράδυ ως το πρωί.

Πώς μπορούσε να πη τέτοιο πρόγραμμα ο Μανώλης στην οικογένεια της Αλίν και να τους άπογοητεύσει;

— Σ' αγαπώ, του έλεγε την άλλη μέρα, ή κοπέλλα. Κι' απ' ό,τι βλέπω στα μάτια σου, καταλαβαίνω, πως κι' εσύ μ' αγαπάς! Ξέρω πόσο είσαι εύγενικός και δεν θέλεις να με παρασύρουν σ' έναν τρελό έρωτα. Έκτιμώ αυτή τη σιωπή σου... Γι' αυτό τα είπα όλα στους γονείς μου και σου έκαναν χέρις την πρότασή να μπη στην οικογένειά μας. Ξέρεις; Ο πατέρας μου έχει εργοστάσιο και μόλις πάρουμε το δίπλωμά μας, θα δουλέψουμε μαζί εκεί μέσα. Θα σου δώση τη διευθυνση...

Τούπε κι' άλλα πολλά ή Αλίν. Κι' εκείνος την άκουσε, μά δεν τολμούσε ούτε να την άναρρήνη ούτε να της άρνηθώ.

Αναρωτιόταν κι' έρευνούσε τα αίσθημά του. Για την Αλίν έτρεφε πάντα μιά ιδιαίτερη εκτίμησι, ένα σεβασμό, μά δεν τολμούσε να συλλογισθώ πως το αίσθημά του αυτό ήταν μιά τρυφερή άγάπη.

Όχι, χίλιες φορές όχι. Θα προτιμούσε ν' άρνηθώ, παρά να της άποκαλύψω πως δούλευε ως γκαρσόνι σέ νυχτερινό κέντρο.

Επίσπε το χέρι της, το φίλησε απαλά και της ψιθύρισε:

— Αλίν, άς αναβάλουμε αυτή την κουβέντα, ώπου να τελειώσουμε τις σπουδές μας...

Η Αλίν προσπάθησε να συγκρατήσει τα δάκρυά της και να τον άποχωρήσει μ' ένα μελαγχολικό χαμόγελο.

Ο καιρός περνούσε. Πλησίαζαν οι πτυχιακές εξετάσεις.

Ο Μανώλης είχε πάρει άδεια από το κέντρο του για να διαβάσει. Έπρεπε να πετύχει άποχωρήσει.

Μονάχος, έρημος ζήτησε πανιού δουλειά, σέ σπίτι και σέ μαγαζί. Μά είτε λούστρος, είτε υπρέτης, ο Μανώλης πήγαινε τα βράδια και παρακολουθούσε το νυχτερινό γυμνάσιο. Οι καθηγηταί του τον θαύμαζαν κι' ο διευθυντής του τον βόηθεσε να πάρη μιά ύποτροφία στο έξωτετικό.

Είκοσι χρόνων νέος, φτωχοντυμένος, με μιά φοβισμένη όψη, βρέθηκε μιά μέρα στο Βέλγιο να σπουδάση μηχανικός.

Πάστες δουλειές δεν άλλαξε κι' εκεί για να πετύχει την καλύτερη, κι' ή καλύτερη, που βρήκε ήταν τού γκαρσονιού σ' ένα έξοχικό κέντρο στις Βρυξέλλες.

Τα λεφτά της ύποτροφίας ήταν λίγα, μά το καινούργιο του έπάγγελμα του άφηνε άρκετά. Σπουδάζε και δούλευε, δούλευε σκληρά ο Μανώλης Καλότυχος.

Ψηλός, λιγνός, μελαχροινός με δύο μεγάλα μαύρα μάτια, ήταν ο ώραιος τύπος τού Έλληνα νησιώτη. Κι' όταν φορούσε τα καινούργια του ρούχα, ήταν περιζήτητος στις παρέες των κοριτσιών που φοιτούσαν στο Πολυτεχνείο.

Πότε ή μιά και πότε ή άλλη τον καλούσαν σπίτι τους, όλα άρχοντόσπιτα, κι' ο Μανώλης τα κατάφερνε μιά χαρά.

Οι φίλοι του, οι συμφοιτητές του κι' αυτή ή Αλίν τον έχασαν. Είχε κλειστή στο δωμάτιό του, ένα δωμάτιο που έκανε νοικιάσει κοντά σ' εκείνο το έξοχικό κέντρο και δεν έβγαине παρά μιά ώρα το μεσημέρι και μιά το βράδυ, για να φάη στο κέντρο που δούλευε.

Την παραμονή των εξετάσεων, ο Μανώλης Καλότυχος είχε κλειστή όλη την ήμέρα στο δωμάτιό του και διάβαζε. Μόνο τη νύχτα, άργα πιά, κοντά τα μεσάνυχτα, βγήκε να πάρη λίγο άέρα και να πάη στην κουζίνα τού κέντρου, που δούλευε, να φάη κάτι.

Προπατούσε άργα, άφηρημένος από το διάβασμα, μέσα στο μισοφωτισμένο δρόμο, που τον χώρε από το κέντρο.

Ξαφνικά παραμέρισε για να μνη πέση πάνω σ' ένα αυτοκίνητο, που σταμάτησε άπτόμα μπροστά στην πίσω πόρτα τού κήπου.

Έκανε δυό βήματα πίσω και περίμενε να βγούν οι πελάτες, που είχαν έλθει μ' εκείνο το αυτοκίνητο.

Μιά κυρία με βραδυλή τουαλέτα βγήκε, σκορπώντας το γέλιο της, για κάποιο άστείο, που θα της είχε πη, φαίνεται ο συνοδός της.

Σέ λίγο βγήκε κι' εκείνος και άγκαλιάζοντας την κυρία εκείνη, τη φίλησε με πάθος.

Οι προβολείς, όμως ενός άλλου αυτοκινήτου που έρχόταν φώτισε ξαφνικά το Μανώλη. Το ζευγάρι χωρίστηκε γρήγορα, και ο άδρος προχώρησε και βρέθηκε άντιμέτωπος με το Μανώλη.

Εκείνος συγκράτησε με κόπο την έκπληξή του, άναγνωρίζοντας στο πρόσωπο τού κομψού εκείνου κυρίου, τον πατέρα της Αλίν! Μά κι' ο άλλος, στους προβολείς, που τους φώτιζαν δυνατά, γνώρισε το Μανώλη.

Αναυδός από την άπρόσπτη εκείνη συνάντησι, ο Μανώλης στεκόταν εκεί άκίνητος κι' άναποφάσιτος.

Με γνώρισε άραγε; συλλογίζονταν. Η σκηή που είχε δη τον έχε τρομάξει. Ο πατέρας της Αλίν, είχε άγκαλιάσει μιά γυναίκα, που δεν ήταν ή μητέρα της Αλίν...

Τώρα ένοιωσε ένα ρίγος στο κορμί του, γιατί σκέφτηκε πως ή θέσι του θα ήταν άκαμή πιο δύσκολη. Τώρα φοδόνταν περισσότερο ν' άντικρύση την Αλίν.

Ασφαλώς ο πατέρας της θα τον γνώριζε κι' ή θέσι τού βιομηχάνου ήταν δύσκολη.

Όχι, δεν μπορούσε ν' άντικρύση πιά ούτε αυτόν ούτε την έπομένη θα τη συναντούσε στο Πολυτεχνείο, τόσο πιο πολύ άνησυχούσε...

Έφαγε βιαστικά, ξαναγύρισε στο δωμάτιό του και κατάρισαν τον έαυτό του και τη μοίρα του που βγήκε έξω εκείνη την ώρα...

Στις έννι άβριόκταν στο Πολυτεχνείο. Έβδ και μιά βδομάδα έδινε ή τάξι του εξετάσεις μπροστά σέ μιά έπιτροπή καθηγητών και τ' άποτελέσματα έδωσαν, άμεσως σχεδόν, μαζί με τη βαθμολογία. Έμειναν τελευταία ή ομάδα, που την άποτελεσε τελευταία ή ομάδα, που την άποτελεσε...

Το μεσημέρι της ήμέρας εκείνης μαζί με τα τελικά άποτελέσματα, θα δινόναν και το μεγάλο βραβείο των βιομηχάνων, ένα μεγάλο χρηματικό ποσό στον άριστούχο μηχανικό.

Ο Μανώλης είδε την Αλίν στο προσάλιο, έκανε να την άποφύγει, χαμηλώνοντας τα μάτια, μά εκείνη έτρεξε άμέσως κοντά του.

— Θάρος!... του φώναξε. Εγώ πέτυχα. — Μπράβο! Μπράβο, τραύλισε εκείνος. Εύτυχώς που το κουδούνι κάλεσε την ομάδα των τελευταίων, κι' ο Μανώλης έτρεξε να μπη στην αίθουσα.

Ο Μανώλης άπρόσπτη σέ όλες τις έρωτήσεις των καθηγητών του κι' οι συμφοιτητές του τον χειροκρότησαν.

Έπειτα ή έπιτροπή έβρισε μισή ώρα και ξαναγύρισε να δώση τα τελικά άποτελέσματα και να ύποδείξη τον άριστούχο ής χρονιάς.

Οι καθηγητές διάβασαν όλα τα όνόμα εκείνων που έπέτυχαν και τέλος ο πρώτος είπε με συγκίνηση:

— Το βραβείο των βιομηχάνων, ένα έκα-

τομύριο φράγκα, άπονέμεται στον άριστούχο Μανώλη Καλότυχο.

Όλοι οι καθηγηταί συνεχάρησαν το Μανώλη, ο άντιπρόεδρος τού έδωσε την έπαιτη και οι συμφοιτητές του έτρεξαν να τον άγκαλιάσουν. Πρώτη ή Αλίν τον φίλησε.

Ο Μανώλης είχε καθήσει σέ μιά καρέκλα. Η συγκίνηση τού έλύγιζε τα πόδια. Μά τα μάτια χαμηλωμένα σκούπιζε τα δάκρυα, που κυλούσαν στο πρόσωπό του.

Ποιός θα χαιρόταν για τη νίκη του αυτή; Σέ ποιόν θα φώναζε τη χαρά του; Δεν είχε κανένα! Ήταν μόνος!

Ένοιωσε όμως τα μπράτσα της Αλίν να τον σφίγγουν και τα χείλη της να τον φιλούν πάλι.

Ναί, ήταν αυτή! Η μόνη, που τού έμεινε σαν παρηγοριά στον κόσμο. Αυτή άντιπρόσωπος όλους τούς δικούς του, εκείνη τη στιγμή, γιατί την άγαπούσε την Αλίν κι' άς μνη τολμούσε να της το πη.

Αλλοίμονο! Κι' αυτή ή χαρά του κι' αυτή ή έλπίδα που πήγαινε τώρα χαμένη, έπειτα από τη νυχτερινή εκείνη συνάντησι, με τον πατέρα της.

Δάκρυσε πάλι, όταν βρέθηκε μόνος στο δωμάτιό του. Έβλεπε ότι έπρεπε να φύγη ν' άπομακρυνθώ, για να έλευθερώση τον πατέρα της Αλίν από τη ντροπή!

Πήρε ένα χαρτί κι' άρχισε να γράφω:

«Αγαπημένη μου Αλίν, μη με παρεξηγήσης που φεύγω μακριά σου... Σ' αγαπώ πολύ, μά δεν είμαι άξίός σου... Νά με θυμάσαι, Αλίν, γιατί εγώ δεν θα σε ξεχάσω ποτέ...»

Τη στιγμή εκείνη ή πόρτα άνοιξε κι' ο Μανώλης γύρισε άπτόμα το κεφάλι του. Άντίκρουσε τον πατέρα της Αλίν...

— Παιδί μου, έμαθα δλη σχεδόν τη ζωή σου. Σέ συγχάριω για την εργατικότητα σου και για το βραβείο που πήρες σήμερα! Αλλά... δεν ήρθα μόνο γι' αυτό. Ήθελα να σου ζητήσω να ξεχάσης το χρεσικό περιστατικό... Σου ύπόσχομαι ν' αλλάξω...

Ο Μανώλης έπεσε στην άγκαλιά τού ανθρώπου που θα γινόταν πατέρας του και άμολόγησε ότι ήταν έτοιμος να φύγη για να μη γίνη έμποδίο στη ζωή του.

Εν' αυτοκίνητο σέ λίγο άδηγούσε το Μανώλη Καλότυχο προς την άληθινή εύτυχία: στην άγκαλιά της Αλίν.

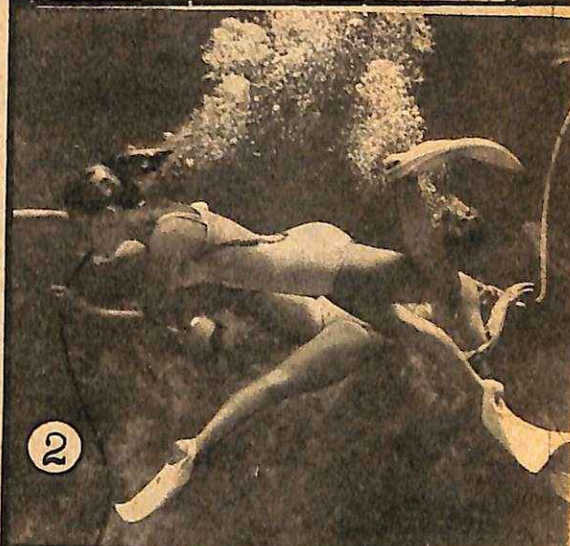
ΒΕΡΓΕΡΟΣ

1 Στη Νεάπολι της Ιταλίας, ή κ. Αντριάννα Φεντέλε, ηλικίας 25 χρόνων έφερε στον κόσμο πρό ήμερών ένα έξαιρετικό μαρό βάρους 10 κιλών και 100 γραμμαρίων. Ο νεογέννητος αυτός γίγας, που ζυγίζει όσο δύο μισυ φυσιολογικά μαρά, έθελε τη μητέρα του σέ έξαιρετικά δύσκολη θέσι κατά τον τοκετό, τώρα όμως μητέρα και γιος χαίρουν άκρας ύγείας, όπως φαίνεται και στη φωτογραφία μας.

2 Οι πελάτισσες των μεγάλων άμερικανικών ξενοδοχείων μπορούν να πάρουν το μπάνιο του μέσα σέ γυάλινες πισίνες, που τους επιτρέπουν να παρασητήσουν τις νεράιδες παραμένοντας επί ώρες κάτω από την έπιφάνεια τού νερού. Για ν' άναπνέουν, οι κολυμβήτριες έχουν στη διάθεσή τους έλαστικούς σωλήνες, που, βυθισμένοι μέσα στην πισίνα, τους επιτρέπουν να επικοινωνούν με τον άτμοσφαιρικό άέρα.

3 Σαν βάμβα έπεσε πρό ήμερών στους κινηματογραφικούς κύκλους ή είδησις ότι ο Ρίτσαρντ Μπέιτχαρτ και ή Βιολεττίνα Κορτέζε πρόκειται να χωρίσουν. Τα δυό αυτά λαμπρά άστέρια που είχαν παντρευτεί ύστερα από ένα κεραυνόσλο έρωτα έθεωρούντο ως ένα από τα πιο έρωτευμένα και εύτυχισμένα καλλιτεχνικά ζευγάρια. Αλλά τού διαζυγίου είναι μιά άλλη στή, ή Τζουλιέττα Μαζίνια, μιά χαριτωμένη ξανθοάλα με την οποία είναι τώρα τρελλά έρωτευμένος ο Ρίτσαρντ.

4 Χάρη στην γενναιοδωρία των μαθητών της βρετανικής πόλεως Ντάντλεϊ, ή μικρή Ιταλίδα Άννα-Μαρία Άσσόνε ξαναβρήκε το φώς της. Οι γιατροί οι οποίοι εξέτασαν τη νέα, που τυφλώθηκε ύστερα από ένα άτύχημα, έδηλώναν ότι θα μπορούσε να ξαναβεί, άν της γινόταν μιά δύσκολη χειρουργική επέμβασις για την οποία χρειάζονταν πολλά χρήματα. Όταν οι μαθηταί τού Ντάντλεϊ διάβασαν την είδησι έκαναν μεταξύ τους έναν έρωτο κατά κάλεσαν την Άννα-Μαρία στην Άγγλία για να χειρουργηθώ σέ μιά κλινική τού Λονδίνου. Σ ήμερα χάρις στην εθνεγική χειρονομία τους ή μικρούλα Άσσόνε βλέπει με το ένα μάτι και πολύ σύντομα θα βλέπει και με το άλλο.

ΤΟΝ καιρό που βασιλεύουν στη Νεάπολη και τη Σικελία οι Βουρβόνοι, ένα αμάξι έτρεχε στο δρόμο που ενώνει τις πόλεις Κοζέντσα και Καταλάντζαρο. Έπειδή νύχτανε, το αμάξι στάθηκε στους πρόποδες ενός κατάφυτου βουνού. Ο αμαξίας πήδησε από τη θέση του.

— Τι τρέχει, Τζιοβάνι; ρώτησε μια φωνή κι' ένα κεφάλι νεαρής γυναίκας ξεπρόβαλε από την πορτίτσα του αμαξίου.

— Θ' ανάψω τα φανάρια, εξοχτάτη! αποκρίθηκε εκείνος. Νυχτώσαμε σ' αυτό το άγριο μέρος, και...

Δεν πρόφτασε να τελειώσει τη φράση του. Μια ομάδα άγριων ανθρώπων πετάχτηκε από τους διπλανούς θάμνους. Όλοι κυκλώσανε τ' αμάξι, προτείνοντας τα όπλα τους.

Μη φοβάστε, κυρία! ακούστηκε μια φωνή. Ο καπετάνιος μας δεν θέλει το κακό σας... Μονάχα ακολουθήστε μας δίχως φωνές!...

Ένας από τους ληστές, ξέζεψε τ' αλογα και κρατώντας τα από τα χαλνάρια, ανέβηκε τη δασώδη ανηφορία. Δύο-τρεις άλλοι γκρέμισαν τ' αμάξι σ' ένα βάραθρο. Κατόπιν όλοι μαζί τράβηξαν προς την κορυφή του βουνού, όπου βρισκόταν ένα λιβάκι στο σπιτάκι.

σες να μου πάρης και τη ζωή μου άκμή!...

Μά έγινε ληστής; Κι' εγώ πώς μπορούσα ν' αντιταχθώ στη θέληση του πατέρα μου; Έσ' μ' εγκατέλειψες!... Μ' έκανες να σ' αγαπήσω κι' όταν έρχομαι τις νύχτες στο έρημο κιδόκι του κήπου κι' έφευγα στην αγκαλιά σου, δεν ήταν αυτό μια θυσία μου για σένα; Κι' αν δεν λερώθηκε η τιμή μου, αυτό το χρωστάω στον ήπιοτισμό σου!... Ωστόσο, τότε ήμουν δική σου... Γιατί να μ' αφήσης και να γίνης ληστής;

Έγινε ληστής για να χτυπήσω τους καταραμένους Γάλλους! τραύλισε ο νέος. Είναι αλήθεια πως προτίμησα την πατρίδα, απ' την αγάπη μου για σένα... Μά, γιατί δεν περιμένες λιγάκι;... Για το πείσμα μου παντρεύτηκες ένα Γάλλο;...

— Αύτη ήταν η θέληση του πατέρα μου!... Έσ' όμως που ήσουν να με λυτρώσης;

Ένας στεναγμός απελπισίας βγήκε από τα στήθη του νέου. Σκυδόντας τώρα το κεφάλι ψιθύρισε:

— Ο,τι έγινε, Μαρία, θέλω να το ξεχάσω... Έχουμε καιρό για να ξαναχαρούμε την παλιά μας εύτυχία... Θέλεις να ζήσουμε μαζί; Έλα... Ένας δρόμος που βρίσκεται στο κατώγι του σπιτιού αυτού, θα μας βγάλει στο βάθος της χαράδρας... Κι' από εκεί θα βγούμε σ' ακρογιαλία... Αντίκριμας θάνατο ή Σικελία... Η ασφάλεια!... Η εύτυχία!... Θέλεις να φύγουμε για εκεί;

Μά η Μαρία, σφίγγοντας το πονεμένο από αγωνία στήθος της, μουρμούρισε με ραγισμένη φωνή:

— Είναι άργα πιά, Έρρικο!... Ο άνδρας μου, που εμπιστεύθηκε την τιμή του. Αν βελήσης, μπορείς, τη στιγμή αυτή, να την ποδοπατήσεις... Δεν σου το κρύβω, σ' αγαπώ, όπως και τότε... Κι' όπως και τότε είμαι στη διάθεσή σου... Μά θα βελήσης να παραδώ τον όρκο μου;...

Ο νέος τότε σπληνώνοντας περφόρινα το κορμί του της απάντησε:

— Ε' ευχαριστώ, Μαρία, για την αγάπη σου για μένα. Δεν σ' κρατώ άλλο... Με τη συνοδεία δυο-τριών παλληκαριών μου, θα σε οδηγήσω στο δρόμο για να φτάσης στην Κοζέντσα. Μόνο να με θυμάσαι και να προσεύχεσαι κάποτε για μένα...

Ίκати πήγε να προσφέρει η κόρη. Μά ένα σφύριγμα κινδύνου άνηχησε απ' έξω. Νευρικός κι' αγριεμένος ο Μπαλμίνι έπιασε το χέρι της, την τράβηξε κοντά του, λέγοντας:

— Μας μπλοκάρισαν οι Γάλλοι!... Τό κατάλαβα απ' το σύνθημα... Είναι αδύνατον να φύγεις από το δρόμο... Έλα από τη χαράδρα... Θα σε πάω απ' εκεί για να γλυτώσης απ' τις σφαίρες!...

Τα παλληκάρια του αρχιληστού ταμπουράντουσαν τώρα πίσω από τις πολυμήτρες του σπιτιού, ενώ ο Μπαλμίνι οδηγούσε προς την έλευση, την αγαπημένη του.

— Αντίο, Μαρία!... Προσεύχου για μένα! της είπε.

— Η Παναγιά μαζί σου, αγαπημένε μου! τραύλισε εκείνη, κι' έκανε να τον αγκαλιάσει.

Μά ο Μπαλμίνι ήταν πιά μακριά της, τρέχοντας κοντά στα παλληκάρια του.

— Έρρικο Μπαλμίνι! φώναξε με τρόμο η κυρία, μόλις είδε το νέο.

Σε λίγη ώρα η γυναίκα αυτή βρισκόταν ολομόναχη σε μια καμαρούλα. "Ε-να κερδί, καλλημένο σ' ένα τραπέζι, φάνιξε τη λιτή επιμέλεια. Κι' ενώ η ώρα ασημάτωτος κυττούσε δαγυρά της, ένα δυνατό σφύριγμα την έκανε να σκιρτήσει. Την ίδια στιγμή ένα βαρύ βήμα αντίχρησε, η πόρτα άνοιξε και στο κατώφλι της φάνηκε ένας ψηλός νέος με μάτια φλογερά και κοιλωμένη φορεσιά.

— Έρρικο!... Έρρικο Μπαλμίνι!... ξεφώνισε με τρόμο η κυρία, μόλις είδε την περφόρινη κι' ευγενική μορφή του νέου.

— Μάλιστα, κόρη μου ντε Φουκρέ!... αποκρίθηκε εκείνος. Είμαι ο Μπαλμίνι, όσο είστε έσείς τώρα ή άλλοτε βαρώνη Σεργάτα!...

Στέναξε ο νέος, ενώ έλεγε τα λόγια αυτά και καρφώνοντας τα μάτια του στην καταλόνη κόρη, πρόσθεσε:

— Κοθήστε, εξοχτάτη... Δεν έχει τόχα το δικαίωμα ένας μελλοθάνατος ν' αντικρύσει για οστερη φορά, την μόνη γυναίκα που αγαπήσε στον κόσμο!... Μια από τις ημέρες αυτές τα αποσπάσματα θα με μπλοκάρουν και θα πάω να ζώ... Μά μπορούσα, να ξεψυχήσω, δίχως να σε δω;...

Θέε μου, τρέμω!... ψιθύρισε με αγωνία η κόρη ντε Φουκρέ. Μη μου μιλάς τόσο σιληρά!...

Ο Μπαλμίνι σκούπισε τον ιδρώτα του και προχώρησε στο δωμάτιο. Τά καραούλια σφύριζαν απ' έξω συνηθιστικά.

— Καταραμένοι Γάλλοι!... μουρμούρισε ο Μπαλμίνι. Αυτοί με ανάγκασαν να βγω στο κλαρί, για να εκδιωχθώ τους σκοτωμένους των χαριών μου! "Ετσι κατάντησα, τώρα για όλους, λησταρχος! Κι' εκείνοι, που είδαν καλό απ' το σπαθί μου, κι' εκείνοι ακόμα στέλνουν στα ίχνη πιά, όταν έσ' η ίδια μου ράγισες με την περιφρόνησή σου την καρδιά;...

Η κόρη απλάσε το χέρι της τρεμουλιαστά για να διαμαρτυρηθεί. Μά θυμωμένος ο Μπαλμίνι εξακολούθησε:

— Δεν θέλω δικαιολογίες, κόρη μου ντε Φουκρέ!... "Όσο άκμή ήσουν ή γλυκιά μου Μαρία, η κόρη του βαρώνου Σεργάτα, μπορού-

ΤΟ ΚΑΜΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

Η σύγκρουση ήταν τρομερή, και κάθε ελπίδα σωτηρίας άδυστη για τους πολιορκημένους. Οι Γάλλοι κέρδιζαν διαρκώς έδαφος. Σε λίγο μπήκαν στο σπίτι κι' οι λόγχοι τους τρυπούσαν τώρα τα στήθη των παλληκαριών του Μπαλμίνι.

— Τι να την κάνω τη ζωή, δίχως εκείνη; μουρμούρισε ο νεαρός αρχιληστής.

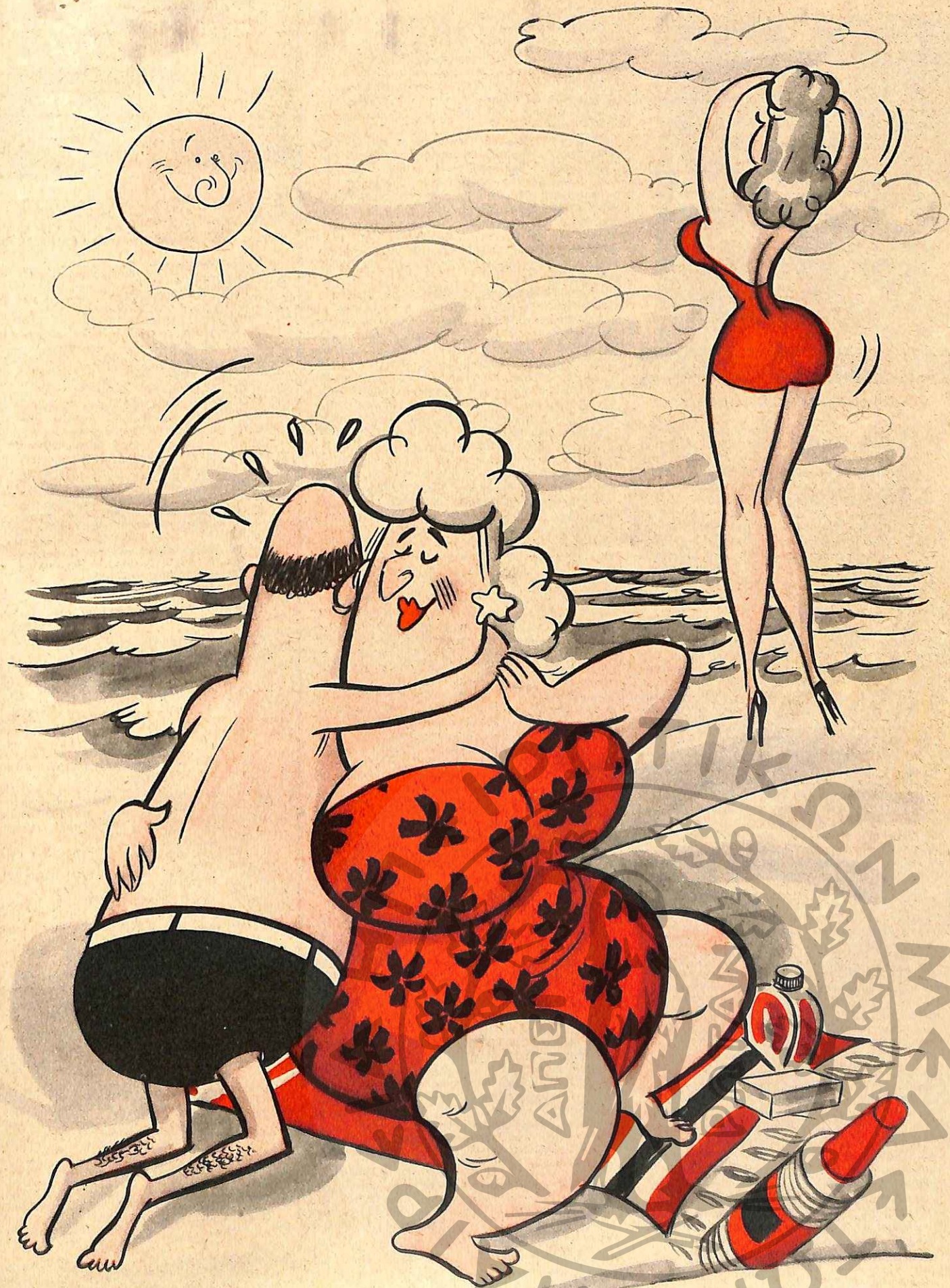
Και κρυφά απ' όλους μήπως και βελιάσουν, θέλοντας να σώση τη φίλη του και τη φίλη των παλληκαριών του απ' την άτιμωτική κρεμάλα, πλησίασε σ' ένα ξεσκέπαστο μεγάλο βαρέλι με μπορούτι.

— Ζήσε εύτυχισμένη, γλυκιά μου Μαρία! ψιθύρισε κι' άδειασε την πελώρια πιστόλα του στο βαρέλι.

Σε άκμή του φοβερού γκρεμού υπάρχουν και σήμερα τα μαυρισμένα χαλσάσματα του σπιτιού. Οι Καλαβρέζοι χωρικοί κι' οι βουνίσιοι της περιφέρειας αυτής τα λένε:

— Το καμμένο σπίτι. Οι πιο γεροντότεροι μάλιστα απ' αυτούς διηγούνται, ότι στις άσπες νύχτες ακούγονται καθαρά οι θρήνοι των παλληκαριών, που τάφηκαν στα έρείπια του σπιτιού, ύστερα από εκείνη την τρομερή έκρηξη...

M. ΜΙΖΑΤ

— Τι έπαθες, Λεάνδρε; Ποτέ δεν με είχες αγκαλιάσει τόσο τρυφερά!...

Ερωτικό μείνυμα

ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΜΑ

Ο γέρος βιβλιοπώλης σήκωσε τα μάτια του απ' τον τόμο των «Ώδων» του Όρατιου, που διαβαζε. Είχε ένα μικρό μαγαζί, εκεί στην παραλία του Σηκουάνα και πουλούσε πάντα φτηνά, μεταχειρισμένα βιβλία. Τού άρεσε πολύ το επάγγελμά του, τού άρεσε ακόμα να μελετά τα πρόσωπα των αγοραστών του, και είχε αληθινό πάθος για τα βιβλία και την ανάγνωσι.

Ήγηρε έν' άλλο βιβλίο στα χέρια του. Ήταν μια ποιητική συλλογή του Σέλλεϋ, μ' ένα παλιό ωραίο, ρομαντικό δέσιμο. Καθώς το φυλλομετρούσε, κάτι γλύστρησε από τις σελίδες: ήταν ένα γράμμα παλιό, κιτρινισμένο. Το άνοιξε και διάβασε:

«Άγνωστε άναγνώστη, αν είσαι γυναίκα, κλείσ' το πάλι αυτό το γράμμα και βάλ' το εκεί που το βρήκες. Σίγουρα, θα γελάσεις με μένα. Αν όμως είσαι άντρας, διάβασέ το μόνο, αν ο έρωτας για τον ποιητή σ' έσπρωξε να πάρης το βιβλίο στα χέρια σου. Είμαι νέα, είκοσι χρόνων, πιστεύω στον έρωτα και τον γυρεύω, τον έρωτα που ένώνει δυο φυχές με τη θεία φλόγα του. Κάπου ζή ο άντρας των ονείρων μου, που γυρεύω να τον βρώ και που θα τον άναγνωρίσω απ' τα πρώτα του λόγια. Αν το μήνυμα μου φτάση σέ σένα, ξέρω πως θα μου άπαντήσης, γι' αυτό γράφω τη διεύθυνσί μου και τ' όνομά μου: Λάουρα Φερριέ».

Ο γέρο παλαιοπώλης κύτταξε το βιβλίο, κούνησε το κεφάλι του και ξανάκρυψε το γράμμα μέσα στις σελίδες του. Το βιβλίο αυτό του Σέλλεϋ δεν θα τόδινε σ' όποιοδήποτε. Έπρεπε να το αγοράση κάποιος που θα ήταν σέ θέσι να καταλάβη το μήνυμα της ρομαντικής νέας.

Ο Πώλ Σουλιέ ανέθηκε τρέχοντας τις σκάλες που οδηγούσαν στην καμάρουλα του. Ήταν χαρούμενος, γιατί είχε έρθει η άνοιξη και γιατί η μέρα αυτή του είχε φέρει ένα μικρό δώρο. Εσφίγγε στα χέρια του ένα τόμο ποιημάτων του Σέλλεϋ, που του τον είχε χάρισει ο παλαιοπώλης, ο συμπαθητικός αυτός γέρος.

Ο Πώλ, ποιητής και ρομαντικός, ένας απ' τους τελευταίους του καιρού μας, κάθισε μπρός στο παράθυρο, και φυλλομέτρηση τη συλλογή του Σέλλεϋ. Ένα γράμμα γλύστρησε απ' τις σελίδες της: Ήταν το γράμμα της Λάουρας Φερριέ. Διαβάζοντάς το, ο Πώλ πλημμύρισε από συγκίνησι. Έπειτα, άρχισε να γράφει:

«Απ' τις σελίδες του Σέλλεϋ, έφτασε ως έμένα το μήνυμά σου και νομίζω πως ακούω τη νυπριονώ να δώ πως είναι τα μάτια σου, τι χρώμα έχουν τα μαλλιά σου, πως είναι το πρόσωπό σου. Ίσως να μην είμαι ο έκλεκτός σου, αλλά νοιώθω τον έαυτό μου εύτυχισμένο, γιατί άλλω νοιώθω τον έαυτό μου εύτυχισμένο, γιατί περάσα από κοντά σου, γιατί ίσως τώρα θα θελήσης πάλι να μου γράψης. Ίσως να μην είμαι ο άντρας των ονείρων σου, αλλά είμαι ο φίλος σου ο άφοσιωμένος, ο τρυφερός, ο ρομαντικός, όπως εσύ...».

Συνέχισε το γράμμα του ως άργα και ύστερα πήγε και το ταχυδρόμισε.

Η Λάουρα Φερριέ ήταν μια κοπέλλα μοντέρνα. Το πραγματικό της όνομα ήταν Λάουρα. να δεν το θυμόταν πιά, γιατί στον κύκλο της όλοι τη φώναζαν Λούλα. Πήγαινε στην τέταρτη τάξη του Γυμνασίου, δεν της άρεσαν ούτε ο Δάντης, ούτε ο Όμηρος, ούτε ο Ούγκω και πετούσε τη

σκούφια της για τους μοντέρνους ποιητές, για τ' αστυνομικά μυθιστορήματα και τον κινηματογράφο. Έπαιζε τένις, έκανε ιππασία, ποδήλατο, χόρευε σάμπα και ράσπα. Είχε ένα μπουτάκι συμπαθητικό, και ζούσε ξένοιαστη, παραδομένη όλη στα φλέτς και τη σύγχρονη ζωή.

Ένα βράδυ, γυρίζοντας απ' το χορό, η Λούλα βρήκε στην τουαλέττα της ένα γράμμα: «Λάουρα Φερριέ». Ο γραφικός χαρακτήρας δεν της είπε τίποτα. Ποιός να της έγγραφε άραγε; Τ' άνοιξε από περιέργεια κι άρχισε να διαβά-ζη. Μα δεν είχε προχωρήσει και πολύ, που ξεσπασε σ' ένα τρανταχτό γέλιο.

Μα το Θεό, αυτός είναι τρελλός! φώναξε. Κύτταξε την υπογραφή: Πώλ Σουλιέ. Ούτε τον ήξερε! Μα είναι δυνατό στον αιώνα μας να υπάρχουν άντρες που να γράφουν τέτοιες ανοησίες; Είπε πάλι μόνη της.

Η Λούλα έτρεξε κατόπιν στην κάμαρα της θείας της. Η θεία Λάουρα καθόταν στην φαρ-δειά πολυθρόνα της και διάβαζε στίχους. Η Λούλα την κύτταξε και της φάνηκε πως η άδελφή του πατέρα της όνειροπολούσε. Ζούσε από πολλά χρόνια μαζί τους και είχε περάσει τα έξηντα.

— Έσύ σαι, Λούλα! είπε η θεία χαμογελών-τας.

Κύτταξε τι έλαβα, θεία, ένα γράμμα από κάποιον άγνωστο, γεμάτο ανοησίες, κούφιους ρομαντισμούς!

Κούφιους; έκανε η θεία. Έσείς οι σημε-ρινοί όταν βρίσκετε κάτι το λεπτό, το αίσθημα-τικό, λές και φοβάστε, λές και ντρέπεστε!

Πήρε το γράμμα απ' τα χέρια της άνηψιάς της, κι άρχισε να το διαβάξη...

Δεν είναι πως φοβόμαστε, της άπάντησέ η Λούλα, αλλά στην άτομική εποχή μας, δεν γράφει κανείς τέτοια...

Σταμάτησε, γιατί πρόσεξε πως τα μάτια της θείας της είχαν μια παράξενη λάμψη.

— Αμ το ήξερα πως θα σε συγκινούσαν αυ-τές οι αηδίες! είπε η Λούλα.

Σε παρακαλώ, Λούλα...

Δεν ήθελα να σε προσβάλω, θεία μου. Τι να σου πώ, κάτι τέτοια δεν τα καταλαβαίνου-με. Ένα τέτοιο γράμμα έπρεπε να το λάδης εσύ όταν ήσουν νέα...

— Ναι, Λούλα...

Κράτησέ το, αν το θέλεις, ψιθύρισε η Λού-λα. Φεύγω, γιατί με περιμένει ο Μαρσέλ.

Όταν η Λούλα έφυγε, η θεία Λάουρα ξανα-διάβασε το γράμμα του Πώλ, του άγνωστου νέου. Ξανάειδε, σά σε όνειρο, την ήμερα όπου μέσα στον τόμο του Σέλλεϋ είχε έμπιστευθή το έρωτικό της μήνυμα. Ξανάζησε την άγωνία της άναμονής. Μα το βιβλίο δεν της είχε φέρει πο-τέ, τόσα χρόνια, την άπάντησι. Η θεία Λάουρα ήταν τότε δέκα όχτων χρόνων. Περιμένε χρόνια και χρόνια, άσπου πιά ξεχάσε αυτό το έπεισό-διο της ζωής της. Και να, έπειτα από σαράντα χρόνια, ξαναρχόταν ζωντανό μπροστά της.

Τώρα τα δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της άργα, βρέχοντας το γράμμα που κρατούσε ά-κουμπισμένο στο μάγουλό της. Μα δεν έκλαιγε από όδυμη, μονάχα ένιωθε μια γλυκειά λύπη για το γράμμα που είχε φτάσει πάρα πολύ άρ-γά, μια τρυφερή μελαγχολία για τη νειότη που είχε πεθάνει!

ΛΟΥΙΖΑ ΕΡΒΙΕ

Πήρε το γράμμα από τα χέρια της άνηψιάς της κι άρχισε να το διαβάξη...

Τὰ 6 θύματα ἑνὸς ιδιόρρυθμου ἐγκληματί

ΜΙΑ σειρά ἀπὸ ἐγκληματικές ἀπόπειρες, τραμοκρότησαν τοὺς κατοίκους μιᾶς ἀνατολικῆς συνοικίας τοῦ Λὸς Ἀντζέλες καὶ ἔφεραν σὲ πραγματικὴ ἀπόγνωση τοὺς ἀστυνομικούς.

Ἡ πρώτη ἀπόπειρα ἐγένετο μιὰ νύχτα τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1951, μὲ θύμα μιὰ γυναίκα, ποὺ γύριζε μόνη στὸ σπίτι της. Ἡ γυναίκα δέχθηκε μιὰ σφαῖρα ἀπὸ ὄπλο στὸ πόδι, χωρὶς εὐτυχῶς νὰ τραυματισθῇ σοβαρά. Ἦταν θύμας ἀδύνατο νὰ βάλῃ μὲ τὸ μυαλό της ποιὸς εἶχε λόγους νὰ θέλῃ τὸ θάνατό της. Τὰ εἶχε καλά μὲ ὅλους τοὺς συγγενεῖς της, δὲν εἶχε ἐχθροὺς καὶ στὸ γραφεῖο της ἦταν σὲ ὅλους συμπαθής. Στὴν ἴδια ἀδυναμία νὰ δώσουν μιὰ ἐξήγησι γιὰ τὰ αἰτία τῆς ἀποπειρας, βρέθηκαν καὶ οἱ ἀστυνομικοί.

Ἐνα μῆνα ἀργότερα, μιὰ μαθήτρια δέχθηκε μιὰ σφαῖρα ὄπλου, καθὼς πῆγαινε τὸ πρῶτο στὸ σχολεῖο της. Καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, ὅπως καὶ σὲ δύο παρόμοιες ποὺ ἀκολούθησαν, τὰ τραύματα ἦταν ἐλαφρά καὶ τὰ θύματα γλύτωσαν τὴ ζωὴ τους.

Οἱ τέσσερις γυναῖκες ποὺ δέχθηκαν τὶς σφαῖρες τοῦ ἀσύλληπτου δολοφόνου, δὲν εἶχαν καμμία σχέση μεταξύ τους καὶ οἱ ἀπόπειρες εἶχαν γίνῃ σὲ διαφορετικὰ σημεία, μὲ τρόπο ποὺ οἱ ἀστυνομικοί δὲν εἶχαν τὴ δυνατότητα νὰ σχηματίσουν καὶ τὴν παραμικρὴ ὑπόνοια γιὰ τὴν ταυτότητα τοῦ δράστη.

Τὰ πρόγματα ὁμῶς ἐγίναν σοβαρότερα — χωρὶς ὥστόσο νὰ χυθῇ ἔστω καὶ μιὰ ἀκτίνα φωτὸς στὸ μυστήριο — μὲ τὴν πέμπτη ἀπόπειρα τοῦ δολοφόνου.

Αὐτὴ τὴ φορά τὸ θύμα ἦταν μιὰ νεαρὴ καὶ γοητευτικὴ μπερσα τριῶν παιδιῶν, ἡ κ. Νίνα Μπαίς, ποὺ πῆλινε μὲ τὴ ζωὴ της τὶς ἐγκληματικές τάσεις τοῦ ἀσύλληπτου δολοφόνου.

Ἡ κ. Μπαίς καθόταν στὸ σκαμνὶ ἑνὸς υπαίθριου μπάρ καὶ παρακολουθοῦσε τὰ παιδικὰ της ποὺ ἔπαιζαν ἀμέριμνα τριγύρω της. Ἡ σφαῖρα τὴν βρῆκε στὸ πίσω μέρος τοῦ αὐτιοῦ καὶ τὴν ἀπέσωσε ἀμέσως στὸν τόπο. Στὸ ἄκουσμα τοῦ πυροβολισμοῦ, ἀρκετοὶ περαστικοὶ ἔτρεξαν στοὺς γύρω δρόμους, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἀνακαλύπταν κάτι γιὰ τὸ δολοφόνου.

Μάταια ὁμως. Ἀκόμη καὶ οἱ ἀστυνομικοί ποὺ ἔφθασαν σὲ λίγο, δὲν κατάρθωσαν νὰ βροῦν ἔστω καὶ ἕνα στοιχεῖο γιὰ τὸν δολοφόνου. Φαινόταν, πάντως, ὁλοκάθαρα, ὅτι οἱ τέσσερις προηγουμένως ἀπόπειρες καὶ ἡ δολοφονία τῆς Νίνας Μπαίς, εἶχαν γίνῃ ἀπὸ τὸν ἴδιο ἄνθρωπο. Ἀλλὰ τὰ μόνα — καὶ καθόλου διαφωτιστικὰ στοιχεῖα — ποὺ

Ἡ σφαῖρα τὴ βρῆκε στὸ πίσω μέρος τοῦ αὐτιοῦ καὶ τὴν ἀπέσωσε ἀμέσως στὸν τόπο...

τοὺς γείτονες ποὺ ἀνακοίθηκαν, εἶχαν ἀκούσει τὸν πυροβολισμό, ἀλλὰ τὸν εἶχαν περάσει γιὰ ἐξέταμσι αὐτοκινήτου. Καὶ ὁ Ἡβαν Τόμας, ποὺ οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν βρῆκαν καὶ τὸν ρώτησαν, εἶπε ὅτι ἀκούσε τὸν πυροβολισμό, ἀλλὰ δὲν ἔδωσε σημασία. Πρόσθεσε δὲ ὅτι δὲν πρόσθεε καμμία ὑπόπτη κίνησι γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν Χαίλς ὅταν ἔφυγε.

Τὸ μυστήριο φαίνεται ἄλυτο, ὥς τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφθασε στὸ σπίτι τῶν Χαίλς ὁ ὑπαστυνόμος Φλόυντ Ρόζενμπεργκ. Ἐρρίξε μιὰ ματιά σὲ δαυτοῦ καὶ ὅταν ἀκούσε τὴν ἀφήγησι τῆς κ. Χαίλς ἔβγαλε ἀμέσως τὸ συμπέρασμα του.

— Αὐτὴ τὴ φορά ἔκανε ἕνα μοιραῖο λάθος καὶ τὸν ἔχουμε στὸ χέρι, εἶπε ὁ ὑπαστυνόμος. Πᾶμε νὰ δοῦμε τὸν Ἡβαν Τόμας.

Στὸ δρόμο, ὁ ὑπαστυνόμος ἐξήγησε ποιὸ ἦταν τὸ λάθος τοῦ δολοφόνου.

— Παρ' ὅλο ποὺ οἱ κουρτίνες τοῦ παραθύρου ἦσαν κλειστές, ὁ δολοφόνος φαινόταν σίγουρος ὅτι θὰ πιτύχῃ τὸ κεφάλι τῆς κ. Χαίλς, εἶπε. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἤξερε σὲ ποῖο σημεῖο θὰ καθόταν ἡ γυναίκα γιὰ νὰ παρακολουθῇ τὴν τηλεόρασι. Θὰ μπορούσε νὰ εἶναι ὁ ἄνδρας της, ἀλλὰ αὐτὸς βρισκόταν ἀποδεδειγμένως στὸ γραφεῖο του. Δὲν μένει, λοιπόν, παρά ὁ Ἡβαν Τόμας...

Στὴν ἀρχὴ ὁ Τόμας χαρακτηρίσε γελοῖες τὶς ὑπόνοιες τοῦ ὑπαστυνόμου, ἀλλὰ ὅταν βρέθηκε στὸ σπίτι του ἕνα ὄπλο τῶν 22, ποὺ μόλις εἶχε χρησιμοποιηθῇ, ἀμολόγησε ὅτι αὐτὸς εἶχε ἀποπειραθῇ νὰ σκοτώσῃ τὴν κ. Χαίλς, εἶχε πυροβολῇ τὴν Νίνα Μπαίς καὶ τὶς τέσσερις ἄλλες γυναῖκες ποὺ ὄλες, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πρώτη, ποὺ ἦταν ἐντελὴς ἀγνωστὴς.

— Τότε γιατί τὶς πυροβολῆσε; τὸν ρώτησαν οἱ ἀστυνομικοί.

— Γιὰ νὰ διασκεδάσω, ἦταν ἡ ἀπάντησις τοῦ Τόμας. Τὸ θέσιμα μοὺ πρόσφερε δυνατὴ συγκίνησι.

Αὐτὴ ἡ ἀμολογία, μαζί μὲ τὰ ἐνοχοποιητικὰ στοιχεῖα καὶ τὴν ἀγόρευσι τοῦ εισαγγελέως, συντέλεσαν στὴν καταδίκη του σὲ θάνατο. Ἐκτελέσθηκε στὶς 17 Ἰανουαρίου τοῦ 1952.

Ὁ Τζέοφρυ Ντάκ, ὁ παγκόσμιος ἄσος τῆς μοτοσυκλέτας.

ΤΖΕΟΦΡΥ ΝΤΑΚ

ὁ ἄσος τῆς μοτοσυκλέτας

Ἐσπασε τὰ ρεκόρ ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ ἀκόμα εἶναι στὴν ἀρχὴ τῆς σταδιοδρομίας του!

Ο Τζέοφρυ Ντάκ, τὸ «ρομπὸτ τῶν 200 χιλιομέτρων τὴν ὥρα», ὅπως τὸν ἀποκαλοῦν οἱ θαυμασταὶ του, δὲν εἶναι μόνον ὁ μεγαλύτερος μοτοσυκλετιστὴς τῶν ἡμερῶν μας, ἀλλὰ καὶ κάθε ἐποχῆς.

Κανεὶς δὲν πέτυχε ὡς τώρα τοὺς χρόνους, ποὺ πραγματοποιῆσε ὁ ἀποράμιλλος αὐτὸς Ἀγγλὸς θεσπεσίως καὶ πρὸς ἐπικίνδυνον ἀλλήματος, ὅπως γενικὰ ἀναγνωρίζεται ὅτι εἶναι οἱ κούρσες μὲ μοτοσυκλέτα.

Τὸ ὄπλο αὐτὸ, ὅπως πιστεῖται ὅλος ὁ κόσμος, εἶναι κατάλληλο μόνον γιὰ τρελλούς, ποὺ ἀφήσουν ἕνα βέβαιο κίνδυνο. Κι' ὁμῶς, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ λιγώτερο τρελλὸς ἀπὸ τὸν Ντάκ, ποὺ εἶναι πρότυπο φρονιμάδας, ὑπολογισμοῦ καὶ μεθοδικότητος.

Ὅταν πρόκειται νὰ λάβῃ μέρος σὲ ἀγῶνες, ἐξετάζει πρῶτα τὸ στάδιο ποὺ δὲν ἔχει καταλεπτῶς, διατρέχοντάς το μὲ τὸ πῆδη, καὶ σημειώνει μὲ σχολαστικὴ ἀκρίβεια καὶ τὴν πιὸ παραμικρὴ πτυχὴ τοῦ ἔδαφους. Ἀκόμη κι' ὅταν πρόκειται γιὰ δάσους, στὰ ὁποῖα ἡ διαδρομὴ δὲν γίνεσθαι σὲ σύντομο κύκλο, ἀλλὰ ἀπλώνεται σὲ ἀρκετὸ χιλιόμετρο, ὁ Ντάκ δὲν παραλείπει σὲ καμμία περίπτωση αὐτὸν τὸν κατὰ στοιχιστικὸ περίπατο.

Κατόπιν κάνει τὴν ἴδια διαδρομὴ πᾶνυ στὴ μοτοσυκλέτα του, μὲ ἐλαχίστη ταχύτητα, σταματοῦντας κάθε τόσο, γυρίζοντας πίσω, κι' ἐξετάζοντας μὲ προσοχὴ τὸ ἔδαφος.

Μελετᾷ ἐπίσης καλὰ τὶς στροφές τῆς σταδιοδρομίας κι' υπολογίζει μὲ ποῖα ἀκρίβεια ταχύτητα κι' ὅπο ποῖα σημεία θὰ περάσῃ τὴν κάθε μιὰ ἀπ' αὐτῆς, ὥστε νὰ μὴ κινδυνεύῃ.

Ὅλοι οἱ συνάδελφοι του ζέρουν, βέβαια, τὴ σημασία αὐτῶν τῶν παρατηρήσεων, ἀλλὰ κανένας δὲν ἔχει τὴν ὑπομονὴ νὰ τὶς κάνει.

Ὁ Τζέοφρυ Ντάκ, ἀντιθέτως, μὲ τὰ μάτια πᾶνυ στὴν ὁδὸ ἀπὸ ἐπὶ ὡρὲς ἀνὰ κίλρες, προσπαθεῖ πρὶν αὐτὸν τὸν δυνάστη του, νὰ ἀνακαλύψῃ ὅ,τι αὐτὴν τὴν διακρίσιμη σημάδι τὸ θανάτου. Κι' ὅταν ἔρχεται ἡ ὥρα γιὰ τὴν κούρσα, εἶναι πιὰ σὲ θέσι νὰ ζέρῃ ἀπὸ πού ἀκριβῶς θὰ περάσῃ.

Τὸν περασμένο χρόνο, στοὺς ἀγῶνες ποὺ ἐγίναν στὴ Μόντα τῆς Ἰταλίας, μερικοὶ τεχνικοὶ τοποθετήθηκαν σὲ πιὸ ἐπικίνδυνον στρῶμα τῆς διαδρομῆς, γιὰ νὰ μελετήσουν καλὰ τὸ στυλ τῶν πιλότων. Διανοστήσαν, λοιπόν, πόση ἦταν ἡ ἐκπληκτικὴ ἀντιδράσις, ὅτι σὲ κάθε εἰς τοὺς, ὅταν διαπιστώσαν, ὅτι σὲ κάθε γύρῳ, οἱ ὁδοὶ τῆς μοτοσυκλέτας τοῦ Τζέοφρυ Ντάκ περνοῦσαν ἀκριβῶς πᾶνυ ἀπὸ τὴν ἴδια σημεία, οὔτε ἕνα ἐκατοστὸ ἀπὸ τὴν ἴδια ὁδὸν. Οἱ γύροι τῆς μετροῦν πρὸς 170 ἢ 180 χιλιόμετρα, ἀπ' αὐτοὺς, μ' ἀκρίβεια ἀληθινὸν ρομπὸτ,

ὁ Ἀγγλὸς τσάμπιον δὲν παρεξέκλινε καθόλου ἀπὸ τὴ γραμμὴ, ποὺ εἶχε ἀπὸ πρὶν καράξει στὸ νου του.

Ὁ Τζέοφρυ Ντάκ, ποὺ εἶναι σήμερὰ τριάντα ὅχι χρόνων, ἔχει σημειώσει ὡς τώρα ἑξὶ διεθνεῖς νίκες. Μεταξὺ τῶν ἄλλων χαρακτηριστικῶν ἐπιπέτων, ποὺ τοῦ κάλλισαν οἱ ἀπειροπλήθεες θαυμασταὶ του, εἶναι καὶ τοῦτο: «Τὸ σοφὸ νῆπιον». Τὸν λένε ἔτσι, γιατί ἡ γαλακτορροδὶν ὀφείλου θυμίζει μικρὸ παιδί, ἕνα μικρὸ παιδί ὁμῶς, ποὺ τὸ μυαλό του δουλεύει μὲ ὠριμότητα σοφοῦ!

Ὁ Ντάκ δὲν πιστεῖται καθόλου στὴν τύχη καὶ πᾶνυ στὴ μηχανὴν τοῦ δὲν θὰ βρεῖ κανεὶς ποτὲ μιὰ μαस्कὴ ἢ κάποιο ἄλλο ἀντικείμενο ἀπὸ ἐκεῖνα, ποὺ οἱ τόσο προληπτικοὶ συνάδελφοί του θεωροῦν ὅτι τοὺς φέρνουν γούρι.

Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ ἄφρογ στυλ του κι' ἡ ἰδεώδης ψυχραιμία του δὲν τὸν γλυτώνουν ἀπὸ μικροατυχήματα, ποὺ εἶναι ἀναπόφευκτα στὸ ὄπλο του. Τὸ πιὸ σοβαρὸ ἀπ' αὐτὰ τοῦ συνέβη τὸ 1952 στὴν Ἀγγλία, στὶς κούρσες τοῦ Σόππεν, ὅταν ἔσπασε καὶ τὰ δύο τοῦ πῆδη.

Παρ' ὅλον ὅτι σήμερὰ εἶναι τὸ πρῶτο καὶ λαμπρότερο ὄνομα στὶς διεθνεῖς κούρσες, παρ' ὅλον ὅτι οἱ ἐπιδόσεις του ξεπερνοῦν τὶς ἐπιδόσεις κάθε ἐποχῆς, ὁ Τζέοφρυ Ντάκ ἔχει ἀκόμα ἀρκετὸ μέλλον μπροστὸ του.

Οἱ μεγάλοι μοτοσυκλετιστῆς, ὅπως μαρτυρεῖ ἡ ἱστορία, παρατοῦν τὸ ὄπλο αὐτὸ συνήθως μετὰ τὰ σαράντα ἢ τὰ σαράντα πέντε. Ὁ Ντάκ λοιπόν ἔχει ἀκόμη καιρὸν...

Λιγομίλητος καὶ σεμνός, σπάνια μιλάει γιὰ τὸν ἑαυτὸ του καὶ γιὰ τὶς ἐπιδιώξεις του ἀλλὰ σὲ ὠρισμένους φίλους τοῦ ἔχει πᾶνυ ὅτι δὲν τοῦ φτάνει καθόλου αὐτὸ ποὺ ἔχει κατορθώσει ὡς τώρα. Εἶναι βέβαιος, καὶ μὲ τὸν καιρὸ θὰ πετύχῃ νῆα, πρὸς θαυμαστὰ ρεκόρ. Τὴ βεβαιότητά του αὐτὴ τὴν στηρίζει ὅχι μόνον αὐτὸν ἑαυτὸ του, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ὅτι χρησιμοποιεῖ ἔδω καὶ λὴν καιρὸ τὰ καινούργια μοντέλλα μιᾶς ἰταλικῆς ἐταιρείας.

Τὶς περισσότερες νίκες του, παλαιότερες τὶς σημείωσε μὲ τὶς μηχανὲς μιᾶς ἀγγλικῆς ἐταιρείας, ἀλλὰ τὰ καινούργια μοντέλλα τοῦ ἀνοίγουν τώρα πιὸ ἐκτεταμένους ὁρίζοντες.

Αὐτὸς εἶναι κι' ὁ λόγος, ποὺ ὁ Τζέοφρυ Ντάκ περνᾷ μερικὸς μῆνες κάθε χρόνο στὴν Ἰταλία. Ἡ ἰταλικὴ ἐταιρεία τοῦ χάρισε μάλιστα μιὰ νικητοῦ βίλλα στὸ Σαν Ρέμο, ὅπου αὐτὸς τὶς μέρες βρίσκεται ὁ Ντάκ μὲ τὴ γυναίκα του καὶ τὸ ἀγαρόν του.

Ἡ Σάρα Λάιτ, ἡλικίας ἑξή μηνῶν, εἶναι ἡ ἀσφαλὴς τὸ πιὸ μικρὸ ἀπὸ τῆς τηλεόρασις. Τὸ χαριτωμένο αὐτὸ μωρὸ εἶναι ἡ τακτικὴ παρτεναίρ τῆς μητέρας τῆς Μπέττυ, σὴν καθημερινὴ ἐκπομπὴ τῆς «Πῶς ἀνατρέφεσαι ἕνα μωρὸν». Τὴν ἐκπομπὴ αὐτὴ ἡ κ. Λάιτ τὴν ἔρχισε σὴν τηλεόρασι ἕνα μῆνα πρὶν γεννηθῇ ἡ Σάρα καὶ τὴν συνεχίζει ἕκτοτε δίνοντας στὶς μητέρες πολὺτιμες συμβουλές... ἐκ τοῦ φυσικοῦ.

Ὁ πλοίαρχος Ρίτσαρντ Σέριλ Μακ Κούτσεν κατάρθωσε νὰ κεράσῃ σ' ἕνα διαγωνισμὸ τῆς ἀμερικανικῆς τηλεόρασις τὸ ποσὸν τῶν 64.000 δολαρίων ἀναφέροντας μὲ ἀπολυτὴ ἀκρίβεια τὴν ἀκριβὴς ἀπό τρεπείν κατὰ τὸ γένος ποὺ παρέθεσε πρὸ τοῦ πολέμου στὸ Λονδὶν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Γεώργιος ὅς σὲν Γάλλο πρόεδρος Λεμπέρ. Στὴ φωτογραφία μας ὁ νικητὴς μαζί μὲ τὴν γυναίκα του ποὺ θεωρεῖται ὡς αὐτὴ ἄσος στὰ ζητήματα μαγευτικῆς.

Στὴ Ρεϊνῶνα τοῦ Μεξικοῦ, ὁ γνωστὸς ταρσομάχος Χοσέ Μαρένο, ἀφ' ὃς εἶδε τὸ φιλμ «Κῆδ Βάντιν», ἀπεθώκε νὰ κἀν σὴν ἀρένι μιὰ ἀναπαράστασι τῶν βασανιστηρίων τῶν πρώτων Χριστιανῶν. Βρῆκε λοιπόν, μιὰ ὥρα καὶ ἕνα πᾶσαλο καὶ ἄρχισε κατόπιν ντυμένος σὰν ἀρχαῖος Ρωμαῖος τὴν παρῶνυ χία, φροντίζοντας νὰ φέρῃ συνεχῶς τὸν πᾶν γύρω ἀπὸ τὴν δεξιὴν νῆα. Σ' ἕνα στιγμὴ ὁμῶς ὁ ταρσοξ ἔφυγε ἀπὸ τὴν ἐπίδειξι, καὶ ὥρμησε πρὸς τὸ μέρος τῆς Μπαρβίλλο, ὅς καὶ τότε χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία του ὥρμησε ἐπ' αὐτὸν καὶ μὲ κινεῖο νὰ τρῶπῃ αὐτὸς ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἔδω κατάρθωσε νὰ τὸ σταματήσῃ καὶ νὰ τὸ κἀν νὰ ἄλλῃ τὸ δρόμο.

Στὸ Λονδὶν, ἡ Βαρόνη Χάπ, 20 χρόνων, κάτοχος μιᾶς τῶν μεναιτέρων περιουσιῶν τῆς Ἀγγλίας — ὁ πατὴρ τῆς ἦταν μεγάλος ἐφοπλιστὴς — παντρεύθηκε τὸν ἴδιο φοιτητὴ Ἀμίντν Μαχμουτ ἡλικίας 21 χρόνων. Ὁ γαμος ἐγένετο πρῶτα σύμφωνα μὲ τὸ μουσουλμανικὸ δόγμα καὶ ἀκολούθησε ὁ ἀπαραίτητος πολιτικὸς γάμος σὴν πολὺν ἡμέρην Γκρίν ὅπου ἀπὸ παλαιωτάτων χρόνων οἱ γάμοι τελοῦνται χωρὶς πολλὰ διατυπώσεις. Ἡ νεαρὰ Ἀγγλίδα εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν σύζυγό της καὶ ἀπεκάλυψε ὅτι περιμένει κιο-λας παιδί.

Δολοφόνου ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗ!!

υπῆρχαν, ἦταν ὅτι ὁ δολοφόνος χρησιμοποιοῦσε ὄπλο τῶν 22 καὶ ὅτι τὰ θύματά του ἦσαν γυναῖκες. Γιὰ τὴν ἀπάντησιν, ὁμῶς; Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ δὲ φαινόταν νὰ ὑπάρχῃ λογικὴ ἐξήγησι.

Ἐπὶ τρισήμεσι μῆνες, οἱ ἀστυνομικοὶ ἔψαχναν ἀπνευστίσμενα γιὰ ἕνα ἰχνος ποὺ νὰ τοὺς βοηθήσῃ, ὥσπου ὁ δολοφόνος χτύπησε καὶ πάλι τὸ βράδυ τῆς 15ης Ἀπριλίου.

Ναὶς ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ κ. Τζόαν Χαίλς ἔβαλε τὸ ὀκτάχρονο ἀγαρόν της γιὰ νὰ κοιμηθῇ καὶ κάθισε στὸ σαλόνι της, περιμένοντάς τὸν ἄνδρα της.

Λίγο μετὰ τὶς ἑννιά, τὴν ἐπισκέφθηκε ὁ οἰκογενειακὸς φίλος τοὺς καὶ γείτονες Ἡβαν Τόμας καὶ ἔμεινε μαζί της ὡς τὶς δέκα.

Ὑστερὰ ὁ Τόμας ἔφυγε καὶ ἡ κ. Χαίλς, ἀφ' οὗ τὸν συνάδεδεσε σὴν πόρτα καὶ τὴν κλείδωσε, ἐξαγύρισε στὸ σαλόνι, τράβηξε τὶς κουρτίνες καὶ κάθισε νὰ παρακολουθῇ τὴν τηλεόρασι.

Σὲ μιὰ στιγμὴ, ποὺ ἔσκυψε νὰ πάρῃ τὴν ἐφημερίδα ἀπὸ τὸ διπλάνο τραπέζι, ἀντήχησε ἕνας πυροβολισμός. Μιὰ σφαῖρα σφύριξε πᾶνυ ἀπὸ τὸ κεφάλι της καὶ σφηνώθηκε στὸν τοῖχο.

Τρομαγμένη ἡ γυναίκα ἔπεσε στὸ πάτωμα καὶ πλησίασε τὸ τραπέζι μὲ τὸ τῆλέφωνο γιὰ νὰ ἐιδοποιήσῃ τὸν σύζυγό της. Ὁ κ. Χαίλς ἔφθασε σὲ λίγο συνοδευόμενος ἀπὸ ἀστυνομικούς, οἱ ὁποῖοι ἀρχισαν ἀμέσως τὶς ἐρευνες μέσα καὶ γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι. Σὲ ἕνα σημείο τοῦ ἱπποῦ ἔβη ἀπὸ τὸ παραθύρο τοῦ σαλονιοῦ βρέθηκε ἕνα ἀποσπῆγμα ποὺ ἔδειχνε τὴ θέσι ποὺ στεκόταν ὁ δολοφόνος.

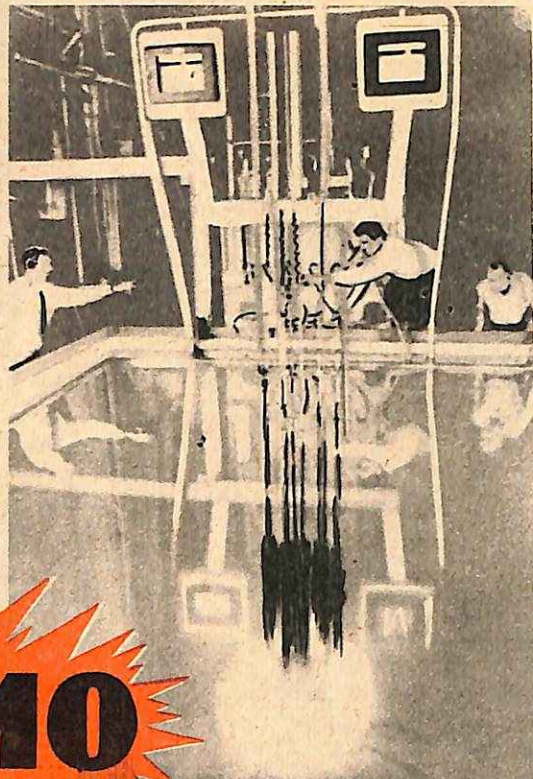
Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀσήμενα στοιχεῖα, δὲν φαινόταν νὰ ὑπάρχῃ τίποτ' ἄλλο ποὺ νὰ ἀξηγήσῃ τὸ δολοφόνου. Ἀρκετοὶ ἀπὸ

Από όπλο καταστροφής θα γίνει πηγή ζωής και ευτυχίας

Η διάσπασις του ατόμου ήταν ως τώρα συνδεδεμένη με μία εφιαλτική άνομησι. Με την άνομησι μιας βόμβας, που ισοπέδωσε δύο ολοκληρωσ πόλεις, σε διάστημα μερικόν δεκάτων του δευτερολέπτου.

Η έκπληκτική, όμως, αυτή δύναμι, που χρησιμοποιήθηκε σαν όπλο καταστροφής, δεν θα μπορούσε να χρησιμοποιηθί και για έναν καλύτερο σκοπό; Αυτό ήταν το έρωτημα, που έθεσαν στον έαυτό τους, από την επομένη της Χιροσίμα, οι επιστήμονες όλου του κόσμου.

Η απάντησι δόθηκε, πριν από λίγο καιρό, στην ατομική διάσκεψι της Γενεύης. «Αν το άτομο μπορεί να σκορπίσι τον όλεθρο, μπορεί, όμως, και να κάνει την ανθρώπινη ζωή χιλίς φορές καλύτερη από σήμερα. Γι'αυτό το άμεσο μέλλον, είναι σε θέσι να καθιερωθί έναν από τους κυριώτερους παγκόσμιους φόβους.

το τελευταίο αμερικανικό μοντέλο ατομικής στήλης. Πρόκειται περί του αντιδραστήρος του (τύπου πρίντα).

γούν, τόσο στην Αμερική, όσο και στη Σοβιετική Ρωσία. Προς το παρόν, είναι καθαρώς πειραματικές, αλλά η περίοδος των θετικών πραγματοποιήσεων βρίσκεται εξαιρετικά κοντά.

Στην Γενεύη, οι «μεγάλοι» του ατόμου αποκάλυψαν τα σχέδια τους για το προσεχές μέλλον. Στην Ρωσία, ανακηρύχθηκε, θα άρχισι να λειτουργή σε λίγο ένα πυρηνικό εργοστάσιο 60.000 κ.ω.σ. Στην Αγγλία, προβλέπεται ότι ως το 1965 θα είναι έτοιμη μία ολοκληρωσ σειρά ανάλογων εργοστασίων. Στην Γαλλία, το έτος 1959 θα είναι αφιερωμένο στην δημιουργία της πρώτης ηλεκτροπληνικής εγκατάστασης. Στις Ηνωμένες Πολιτείες, τέλος, όπου συμπληρώθηκε η κατασκευή μιας υπερσπίλης ουρανίου, που παρέχει απόδοσι 42%, ολοκληρωσ η χώρα θα καλυφθί από αντιδραστήρες που θα τροφοδοτούν μεγάλες γεννήτριες.

Ελπίζεται έτσι, ότι και τα τέσσερα μεγάλα κράτη θα μπορούν σύντομα να ανταποκριθούν στην συνεχώς αυξανόμενη ζήτησι ηλεκτρικού ρεύματος, που, χωρίς την πυρηνική ενέργεια, δεν θα ήταν δυνατόν να ικανοποιηθί.

Αλλά οι τεχνικοί διαβλέπουν και άλλες δυνατότητες χρησιμοποίησής της ατομικής δύναμης.

Πολλοί καταρτίζονται σχέδια για άμαφο-στοιχίες, αεροπλάνα και διαπλανητικές ροκέτες, κινούμενες με την ατομική ενέργεια. Το μεγάλο πρόβλημα, που απομένει να λυθί, είναι με ποιά σύστημα θα προστατευθί η ζωή των ταξιδιωτών. Θεωρητικά, οι προ-

ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Η ανθρωπότητα βλέπει, στις ημέρες μας, να λιγστεύουν σταθερά τα αποθέματα ενέργειας που διαθέτει: το πετρέλαιο, το κάρβουνο και κάθε άλλη καύσιμη ύλη. Βλέπει, επίσης, τα σιτά των καταναλωτικών αγορών να μειώνονται επικίνδυνα.

Απειλούμενη από το θάνατο, αναζητήσε ένα μέσο, για να βρθί από το αδιέξοδο.

Το μέσο αυτό, το βρήκε καλώντας σε βοήθειά της το άτομο. Το άτομο, που και τα ισχυρότερα μικροσκοπία δεν είναι ικανά να διεκδύσουν εξ ολοκλήρου στο μυστήριό του, είναι προικισμένο με μία πείνασι έσωτερική δύναμη.

Η ενέργεια, που απελευθερώνει διασπώμενο, υπολογίστηκε με ακρίβεια από τους σοφούς. Σήμερα, έχει γίνει γενικά παραδεκτό πως ένα κιλό ουρανίου αντιταχί με 2.000 τόνους άνθρακος. Με άλλα λόγια, με ένα κιλό ουρανίου, μπορεί μία άμαφοστοιχία να εκτελέσι πέντε φορές τον γύρο της Γης ή να φωτισθί και να θερμανθί επί 45 ημέρες μία πόλι 100.000 κατοίκων.

Η πρώτη φροντίδα των ειδικών υπήρξε λοιπόν, να ετοιμάσουν τα σχέδια των εγκαταστάσεων, που θα χρησιμοποιούσαν τη νέα αυτή καύσιμη ύλη. Τα εργοστάσια αυτά συλλαμβάνουν την θερμότητα, που προκαλείται από την διάσπασι του ουρανίου ή του πλουτωνίου και την μεταδίδουν σε γεννήτριες, που την μεταβάλλουν σε ηλεκτρικό ρεύμα.

Οι πρώτες ηλεκτροπληνικές εγκαταστάσεις έχουν άρχισι να λειτουργή.

Βλεπόμενοι κινητήρες είναι εξαιρετικοί. Μπορούν, επίσης και να λειτουργήσουν... υπό τον ήρον να μην υπήρχη κανείς επαίστασι στα άχρηματα που θα θέσουν σε κίνησι!

Η ανάγκη της απομονώσεως του αντιδραστήρος, που παράγει την ενέργεια, επιβάλλει να κατασκευασθούν βρωστάτοι θώρακες έναντι των επιβλαστών ακτινοβολιών. Το γεγονός, ότι το επιβλαβένο βόρος αυτών των θωράκων δεν μπορεί να ισοπεδωθί από την ισχύ, που αναπτύσσονται οι κινητήρες, κατέστησε, ως τώρα, αδύνατη την δημιουργία του ατομικού αεροπλάνου ή του ατομικού αυτοκινήτου. Μονον τα υποβρύχια, έπαφελούμενα από την άνωσι του νερού, μπορούν σήμερα να χρησιμοποιήσουν την ατομική ενέργεια ως κινητήριο δύναμη.

Τελευταίως, ωστόσο, τόσο οι Αμερικανοί, όσο και οι Ρώσοι, εξαγγέλλανε ότι βρήκαν μία αποτελεσματική λύσι στο δύσκολο αυτό πρόβλημα της προστασίας των επιβατών και πως ετοιμάζουν ήδη ατομικά αεροσκάφη. Στην Γενεύη, όμως, οι επιστήμονες και των δύο χωρών έλεγον, ότι απεικονίζουν το μυστικό τους.

Αντίστοιχοι, αναστολικοί και δυτικοί εμπειρογνώμονες δεν έδειξαν κανένα δισταγμό να αποκάλυψουν τις άπειρες δυνατότητες εφαρμογής των τεχνικών ραδιενεργών στοιχείων, που ετοιμάζονται στις ατομικές στήλες, στους πιο διαφορετικούς τομείς: την Ιατρική, την βιομηχανία, την γεωπονία, την βιολογία.

Ως τώρα, τα ραδιενεργά ισότοπα χρησιμοποιήθηκαν για την εξακρίθωσι, από την επιφάνεια του εδάφους, της πορείας του πετρελαίου στο υπέδαφος. Χρησιμοποιήθηκαν, επίσης, για να μετρηθί σε πόσο χρονικό διάστημα ανεβαίνει ο χυμός σ' ένα δέντρο ύψους έντεκα μέτρων. Η απάντησι σ' αυτό υπήρξε εκπληκτική: Σε είκοσι λεπτά, ο χυμός φτάνει από τις ρίζες στα φύλλα της κορυφής!

Κατάγουν ακόμη στα ραδιενεργά ισότοπα οι σοφοί, για να διαλευκάνουν ώριμαμένα μυστήρια της ζωής των όντων και, κυρίως, την μεταμόρφωσι των τροφών σε οργανικές ύλες. Αποκαλύφθηκε, έτσι, ο μηχανισμός, με τον οποίο οι κόττες σχηματίζουν τα αυγά τους και πως δημιουργείται το γάλα στα μαστοφόρα.

Οι ειδικοί, στη Γενεύη, απειρημήσανε και εκατοντάδες άλλων τρόπων χρησιμοποίησής των ισότοπων. Υπολογίστηκε έτσι η αντίστασι, που παρουσιάζουν στην φθορά, οι σόλες των παπουτσιών, τα επιστρώματα των δρόμων, τα λάστιχα των αυτοκινήτων κλπ. Οι επιστήμονες επέτρεχαν επίσης, να καταστήσουν ώριμαμένα έντομα ραδιενεργά, για να τα καταπολεμήσουν καλύτερα, τροφοδοτώντας τα με ούσιες, περιέχουσες ραδιο-ισότοπα.

Σήμερα, οι σοφοί περιμένουν από αυτά τα στοιχεία να τους διαφωτίσουν ένα από τα περιεργότερα αινίγματα, που δημιουργούνται για τις μελετητές της φυτικής ζωής: Το αίνιγμα της φωτοσύνθεσης.

Η φωτοσύνθεσι είναι η μέθοδος, με την οποία, από μία ήλιοςτιδα, από τον άερα και από λίγο νερό, τα φυτά κατασκευάζουν τους ιστούς τους.

Χωρίς την φωτοσύνθεσι, δεν θα υπήρχαν ούτε φύλλα, ούτε λουλούδια, ούτε κλαδιά. Και χωρίς τα φυτά, τα ζώα, άνιματα να τρουν, δεν θα μπορούσαν να υπάρξουν.

Ως τώρα, οι άνθρωποι δεν κατάρθωσαν να έρμηνεύσουν το μυστηριώδες αυτό φαινόμενο, που αποτελεί ένα από τα κλειδιά της δημιουργίας. Το άτομο είναι η μοναδική τους ελπίδα για να το κατορθώσουν μία μέρα —όποτε το κέρδος, που θα προκύψι απ' αυτή την ανακάλυψι θα είναι τεράστιο.

Όταν οι σοφοί μπορέσουν να έρμηνεύσουν την μέθοδο της φωτοσύνθεσεως — έδηλωσαν οι συνέδροι της Γενεύης — θα έχουν αποκάλυψι όχι μόνο μία ανεξάντλητη πηγή τροφίμων, αλλά και μία πηγή καυσίμου όλης ανανεωνομένης! Γιατί τα 99% της ενέργειας που χρησιμοποιείται σήμερα από τον άνθρωπο, προέρχεται από καύσιμα φυτικής προελεύσεως, τα οποία έχουν, δηλαδή, σχηματισθί από φυτά, που αξιοποιούν μόνα τους την ήλιακή ενέργεια.

Πρέπει, λοιπόν, να περιμένουμε με υπομονή να μας προσφέρη το άτομο την θαυμαστή συνταγή της φωτοσύνθεσεως. Την ημέρα, που η ανθρωπότητα θα το επιτύχι αυτό, θα μπορέσι να ζήσι — στην κυριολεξία — με άερα, νερό και ήλιο...

Και τότε θα έρθι η χρυσή εποχή!

Κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό Ζύλ Μαρι

Ξερωτή τραγωδία

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ενώ η Μαργαρίτα πιστεύει πια πως είναι χαμένη, στο έλεος του Σαβινιέν, ακούει τυχαίως τις φωνές της ο Ρενώ, περρατικός από κει, και τρέχει να τη βοηθήσθι. Ο Σαβινιέν προλαβαίνει να εξαφανισθί, χωρίς να τον δθί ο ξαδέρφος του. Κι η Μαργαρίτα ίσχυρίζεται πως της είχε επιτεθί κάποιος άγνωστος, για να μη λυπήσθι το Ρενώ λέγοντάς του την αλήθεια. Γυρίζουν μαζί στο Λαντπερέζ, και στο δρόμο άφινουν να εκδηλωθί η αμοιβαία και κρυφή αγάπη τους. Η Ελένη ανακαλύπτει το αίσθημά τους και σχεδιάζει να παντρευθί ο αδελφός της, τη Μαργαρίτα, αφού ο Σαβινιέν απέτυχε. Ωστόσο, επειδή εξακολουθεί να χρειάζετα τη βοήθειά του ξαδέρφου της, ανταλλάσσει μαζί του ένα γράμμα, στο οποίο καθέννας τους δηολογεί ευνοηφόρως τη μηχανορραφία τους. Έτσι, καθέννας τους είναι ασφαλισμένος. Πως δεν θα τον γελάσθι ο άλλος. Η Ελένη αναλαμβάνει να πείσθι τη Μαργαρίτα να συχωρήσθι το Σαβινιέν για την «τρέλλα» του. Ύστερα πιέζει τον αδελφό της να παντρευθί με τη Μαργαρίτα, για να σωθύν απ' τη φτώχεια. Εκείνος όμως, σαν έντιμος άντρας, αρνείται, γιατί ξέρει πως είναι άρρωστος.

Ο Ρενώ χλώμιασε λίγο και ψιθύρισε:

— Όχι, δεν θέλω, δεν πρέπει να την αγαπήσω!

Η συζήτησι εκείνη τον έκανε φανερά να υποφέρη. Σηκώθηκε, με το σκοπό να βάλη πιά ένα τέλος.

— Έλεω να ξεγληρθύμε καθαρά, του είπε η αδελφή του. Αρνείσαι, λοιπόν;

Ναι.

Σου δίνω οκτώ μέρες προθεσμία για αλλαγής γνώμη. Αν ως τότε επίμενης στην απόφασί σου...

Τι θα κάνεις; ρώτησε φοδισμένα ο Ρενώ.

Θα σ' άφισω και θα πάω να ζήσω μονάχη μου, μακριά σου, όπως μπορέσω.

Όχι, δεν θα το κάνεις, αυτό!

Είμαι έλευθερη! Δεν έχεις καμιά εξουσία πάνω μου... Σου τ' όρκίζομαι στα μόνα πράγματα που πιστεύω, στην περηφάνειά μου και στη φιλοδοξία μου, σου τ' όρκίζομαι πως θα σ' εγκαταλείψω... θα φύγω!

Είχε σταθί μπροστά του, κυριαρχώντας πάνω στο άδύνατο και άβουλο αυτό πλάσμα, με την αγέροχη κι απειλητική ματιά της.

Εκείνος την ήξερε καλά. Ήξερε πως είχε αδάμαστη θέλησι και πως, την ημέρα που θ' άφηνε τον ίδιο δρόμο, θα προχωρούσε αδιάτακτα προς το σκοπό της...

Ωστόσο αντιστάθηκε ακόμα.

— Αν φύγης, της είπε, αν μ' άφισης μονάχο, ξέρεις καλά πως θα πεθάνω μία ώρα αρχίτερα.

Εκείνη δεν απάντησε στο παράπόνό του, στην ίκετευτική ματιά του.

— Αντίο! του είπε ξερά. Σκέψου...

Όλη τη νύχτα εκείνη, τον άκουγε να πηγαίνερχετα μέσ' στην κάμαρά του. Μονάχα το πρώτ' έπεσε επίτελους στο κρεβάτι του, έτσι όπως ήταν, με τα ρούχα, και κατασασκισμένος...

Πέρασαν τρεις ημέρες. Ένα βράδυ, η Ελένη του είπε:

— Σκέφθηκες, λοιπόν; Επιδμένεις στο πείσμα σου...

Τα μάτια του βουρκώσανε.

— Σε ίκετεύω, αδερφούλα μου... ψιθύρισε.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της.

— Πολύ καλά, είπε. Μεθαύριο θα φύγω. Την άλλη μέρα, ο Ρενώ βγήκε και πά...

Λι, χωρίς να της πθί που πθίγαινε, να παίρνουν τον είδε απ' το παράθυρό της, να παίρνουν το δρόμο προς το σπίτι του Αμερικανού Τζώρτζ Γκόρντον — αντί να διευθύνεται προς το δάσος του Λαντπερέζ, όπου πθίγαινε κάθε μέρα με την άνομηλόγητη έλ-

ματιά του, υπήρχαν μονάχα εδώ κι' εκεί τα απαραίτητα επίπλα. Οι βαρείες κουρτίνες και τα χαλιά έλειπαν τελείως.

Θάλεγε κανείς, βλέποντας τη στοιχειώδη αυτή εγκατάστασί του, πως δεν σκόπευε να μείνι για πολύν καιρό στο σπίτι εκείνο, πως κατοικούσε εκεί προσωρινά, περιμένοντας ίσως να εκπληρωθί κάποιος άγαπημένο όνειρο της ζωής του...

Ο Ρενώ πθίκε και περίμενε, σ' ένα μεγάλο σαλόνι με έξη παράθυρα. Δεν υπήρχε τίποτε πάνω στα τραπέζια. Ούτε μία εικόνα δε στόλιζε τους τοίχους. Ήταν ένα περιβάλλον γυμνό, άδειο και μελαγχολικό.

Ο Ρενώ, νευρικός και εύκολοεπηρεάστος, δοκίμασε το προσίθημα πως η συνομιλία του εκείνη με το διάσημο γιατρό θα μεγάλωνε ακόμα πιο πολύν την απελπισία του. Σχημάτισε την πεποίθησι κάποιος αναπόφευκτης καταστροφής.

Σηκώθηκε απότομα, μετανιωμένος, με το σκοπό να φύγι. Μά, την ίδια στιγμή, πθίκε ο δόκτωρ Γκόρντον.

Η'.

Είχαν συναντηθί συχνά οι δυό τους, στδ Λαντπερέζ, στο σπίτι του Ρισαρντιέ. Έδωσαν τα χέρια.

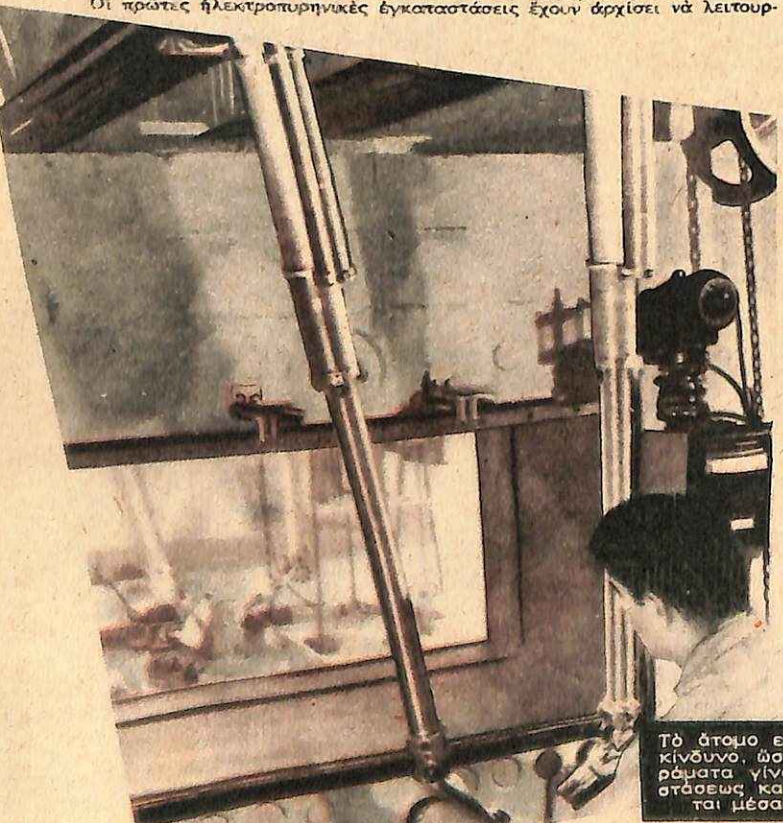
Ο Γκόρντον είχε προσέξει από καιρό τη φυσιολογία του νέου, όπου ήταν ζωγραφισμένη η θλίψι, η καρτερία κι' ο πόνος. Τον είχε μελετήσει, δίχως να το υποψιάζετα εκείνος, κι' είχε αποφασθί πως παρουσίαζε μία περίπτωσι δξείας νευρασθενείας, σαν εκείνες που του είχαν παρουσιασθί πολλές φορές.

Μά ο Ρενώ, σαν γιατρός που ήτανε, έπρεπε να ξέρη να παρακολουθί μονάχος του την κατάστασί του. Ο Γκόρντον περιοριζότανε να τον ρωτά, σε κάθε συνάντησί τους, πως πθίγαινε η υγεία του. Κι' εκείνος απαντούσε πάντα με μία φράσι κοινή, αδιάφορη.

— Γιατρέ, μιλήστε, απαντήστε μου! Μπορώ να παντρευθί; ρώτησε τον Γκόρντον ο Ρενώ.

ΤΟ ΑΤΟΜΟ

Το άτομο είναι τόσο επικίνδυνον, ώστε όλα τα πειράματα γίνονται εξ αποστάσεως και παρατηρούνται μέσα από τζάμι.

Αυτό μονάχα. 'Ο Ρενώ δεν έδειχνε ποτέ τη διάθεσι να του εξηγήσει την κατάσταση του ή να ζητήσει τις συμβουλές του. Κι' εκείνος πάλι, από διακριτικότητα, απέφυγε να φανή περιεργός.

Τώρα οι δυο άντρες έμειναν για λίγο σ' αμνηχανία. Αλλάξαμε μερικές λέξεις και σάπασαν ύστερα. 'Ο Γκόρντον κύτταζε το νέο με προσοχή.

Μάντεψε, φαίνεται, τί συνέβαινε μέσ' στην ψυχή του, γιατί του είπε ξαφνικά, με μαλακή φωνή:

— Είσαστε γιατρός... Γιατί φοβάσαστε; Φοβάμαι μην πεθάνω... τώρα! Ένώ, πριν από μερικές μέρες, σκεπτόμουν με χαρά το θάνατο, θεωρώντας τον σαν απόλυτωση... σήμερα μου φέρνει φρίκη! Ποιό να ζήσω... να, να ζήσω και να ξαναβρω την υγεία μου, τις δυνάμεις μου!

— Έρχομαι να πείτε τον καύμο σας στο συνάδελφό... ή να συμβουλευθώ το γιατρό;

— Το δεύτερο, απάντησε ο Ρενώ. "Εχω έμπιστοσύνη στην πείρα σας. Βασίζομαι απόλυτα σε σας... Ρωτήστε με ό,τι θέλετε, Δεν πρόκειται να σας κρύψω τίποτε. Κι' όταν σάς τα πω όλα, θέλω να μου πείτε και σεις μ' ειλικρίνεια αν..."

— 'Ο νέος σταμάτησε, διστάζοντας, με το κεφάλι σκυφτό.

— Μιλήστε, κύριε... του είπε ο Γκόρντον με καλωσύνη. Δεν είμαι μονάχα γιατρός... Βλέπετε τ' ασπρα μαλλιά μου... Είμαι κι έσομολογητής μαζί.

— Αγαπάω... αγαπάω βαθειά, και μ' αγαπάνε! Ψιθύρισε ο Ρενώ. Καταλαβαίνετε... Αγαπάω... και φοβάμαι... Έτρεξε λοιπόν σε σας... γιατί θέλω να μ' εξετάσετε και να μου πείτε αν μου επιτρέπεται να παντρευτώ... ή μήπως θάνατι έγκλημα αυτός ο γάμος, στην κατάσταση που βρίσκειται η υγεία μου!

— Ακούγοντας τη λέξη «γάμος», ο Τζώρτζ Γκόρντον έκαμε μια απότομη κίνηση εκπλήξεως και άρνησε... σαν νάχε ήδη από καιρό σχηματίσει τη γνώμη του πάνω σ' αυτό το ζήτημα.

— Ύστερα η γλυκειά και καλοκάγαθη συστοιγία του άλλαξε ξαφνικά έκφραση κι' έγινε σοβαρή, σχεδόν αυστηρή.

Μια ύποψια είχε περάσει απ' το μυαλό του... Κύτταξε απ' το άνοιχτο παράθυρο προς το μέρος του Λαντπερέζ, που φαινότανε μακριά ή σιλουέτα του...

Είχε πάει ο νους του στη Μαργαρίτα Ρισαρντιέ...

Ρώτησε λεπτομερώς το Ρενώ, πρώτα για τα συμπτώματα που ένιωθε: πονοκέφαλους, επίμονη άπνεια, διανοητική κατάρτιση. "Ήθελε να εξακριβώσει ως ποιο σημείο είχε φτάσει η ασθένειά του.

Τον ρώτησε επίσης για την οικογένειά του, για τους προγόνους του, που μπορούσε να του είχαν άφισει αυτή τη θλιβερή κληρονομιά.

Κουδέντιασαν πολλή ώρα. 'Ο δόκτωρ Γκόρντον ρωτούσε, διεκρινίζε ώρισμένες λεπτομέρειες, επιβεβαίωνε με μερικές απλές και φαιτίνες παρατηρήσεις τη φήμη που είχε αποκτήσει δίκαια.

— 'Ο Ρενώ αισθανόταν όλοένα περισσότερη έμπιστοσύνη κι' άπαντούσε πρόθυμα σ' όλες τις ερωτήσεις που του έκανε, για τη σωτηρία του ίσως.

— Έπαψαν ύστερα να μιλάνε. Κι' ο Γκόρντον βυθίστηκε σέ σκέψεις, κυττάζοντας τώρα με κάποιον οίκτο τον άνθρωπο εκείνο, που είχε μέσα του το σπέρμα της νευρικής και πνευματικής έκφυλίσσεως από προγόνους ψυχοπαθείς.

Κι' ο άνθρωπος αυτός όνειρευότανε τον έρωτα, το γάμο, την επανόληψη του έαυτού του στα παλιά του!...

— 'Ο Ρενώ κρατούσε χαμηλωμένα τα μάτια του. Τέλος, κύτταξε το Γκόρντον και του είπε τρέμοντας:

— Ξέρω ποιές περιποιήσεις απαιτείται σ' αυτή η κατάσταση μου. Ξέρω επίσης πώς είναι σχεδόν ανώφελες οι περιποιήσεις αυτές. Δεν θα μπορούσα άλλωστε να τις έχω, γιατί στοιχίζουν πολύ, ενώ εγώ είμαι φτωχός. Δεν έχω να ξοδέψω για ταξίδια, για ψυχαγωγίες.

— Δεν έρχομαι λοιπόν να ζητήσω αυτή τη συμβουλή από τη συναδελφική καλωσύνη σας. Όπως σάς είπα και προ όλίγου, αγαπώ κι' αγαπιέμαι... Μ' αγαπάνε φλογερά, κι' εγώ αγαπώ μ' όλη μου την ψυχή. Και τώρα, γιατρέ, μιλήστε, απαντήστε μου: Μπορώ να παντρευτώ;

— 'Ο Γκόρντον κούνησε το κεφάλι του κι' είπε απλά:

— Όχι, δεν πρέπει, δεν μπορείτε! Θάταν φοιτητές οι τύψεις σας, την ημέρα που θα μεταβιβάτε ίσως στο γυίο σας ή στην κόρη σας τα νοσήρα σπέρματα που κληρονομήσατε και σεις απ' τους προγόνους σας... Όχι, όχι, δεν πρέπει!

— 'Ο Ρενώ του άρπαξε το χέρι και τόσφιξε δυνατά.

— Αυτή ήταν κι' η δική μου απόφασι, γιατρέ. Σας τ' όρκίζομαι!

— 'Ο Γκόρντον απάντησε στο σφίξιμό του.

— Είσαστε τίμιος άντρας, είπε μονάχα.

— Όταν ξαναγύρισε ο Ρενώ στο σπίτι του, πίστεψε πως θάταν πιο δυνατός απέναντι στην αδελφή του. Τα λόγια που του είχε πη ο Γκόρντον, είχαν μεγαλώσει την άπελπισία του. Ήξερε πως δεν θα μπορούσε ποτέ να εκπλητρηθεί τον έρωτά του στη Μαργαρίτα και να γευτεί την ευτυχία της αγάπης.

Μα εύρισκε τώρα μια κρυφή χαρά μέσα σ' αυτή την άπελπισία του. Γιατί θα θυσιάζότανε, θάκανε το καθήκον του!

Δεν θα μάθαινε ποτέ τη θυσία του ή Μαργαρίτα. Μα τί πείραζε... Όταν θά πέθαινε, ήρεμα, με ήσυχη τη συνείδησή του, ίσως εκείνη θα μάντευε τότε και θά τον έκλαιγε...

— 'Η 'Ελένη πρόσεξε αυτή τη μεταβολή του.

— Από πού έρχεσαι; τον ρώτησε.

— Θέλησα να συμβουλευθώ το δόκτωρα Γκόρντον για την κατάσταση της υγείας μου και να μάθω απ' αυτόν αν μου επιτρέπεται να ελπίζω στο μέλλον.

— 'Η 'Ελένη άνασκήωσε τους ώμους της με περιφρόνησι.

— Πού πήγες και τόν βρήκες, αυτό το γιατρό; Κανείς δεν ξέρει ποιος είναι κι' από πού έρχεται... Ίσως νάναι τυχοδιώκτης ή τσαρλατάνος...

— Όχι, άδελφή μου. 'Ο δόκτωρ Γκόρντον έχει γίνει διάσημος, με τις εργασίες του περί τρέλλας και νευρικών παθήσεων. Είναι μια απ' τις παγκόσμιες ιατρικές ρυφές.

— Και τί σου είπε, αυτός ο άπος;

— 'Επιβεβαίωσε τη γνώμη μου. Μεί πανέλαβε όσα σου είχα πη, σχεδόν με τα ίδια λόγια...

— Δηλαδή; έπέμεινε ή 'Ελένη, χαμογελώντας ειρωνικά.

— Μου είπε, ότι δεν πρέπει να παντρευτώ, αν δεν θέλω να κάνω ένα έγκλημα.

— Μήπως τυχόν έχει βάλει ο ίδιος στο μάτι τη Μαργαρίτα;

— 'Ελένη, είσαι άδίκη!

— Φαντάζεσαι, λοιπόν, πως τον θεωρώ τόσο σοφό, ώστε να μπορεί να προβλέπει το μέλλον;... Αντίθετα με τις διαβεβαιώσεις του και τους δικούς σου ισχυρισμούς, είναι φανερό πως ή ευτυχισμένη κι' άφρόνιστη ζωή που θα σου εξασφάλιζε αυτός ο γάμος, θάχε μεγάλη επίδραση στην υγεία σου. Θά ξαναγεννιόσουν, μ' αυτό τον έρωτα...

— Αλλοίμονο! Μην τ' πιστεύεις...

— 'Εχεις πάρει, λοιπόν, την απόφασή σου;

— Ναι. 'Ο γάμος αυτός θάταν έγκληματικό... Δεν θέλω...

— Και δεν με λυπάσαι καθόλου;

— Ό, σώπα λοιπόν! Δεν βλέπεις πως σπαράζει η καρδιά μου;

— Τον κύτταξε για πολύ. Ύστερα είπε ξαφνικά:

— Πολύ καλά. Δεν θα σου ξαναμιλήσω πια γι' αυτό.

— Την άλλη μέρα, τη βρήκε να τακτοποιή όλα τα άτομικά της πράγματα μέσα σέ δυό μπουλά.

— Φεύγω... του είπε, χαμογελώντας με το αιώνα και ειρωνικό χαμόγέλο της. Σε είχα προειδοποιήσει.

— Και πού θα πάς; τη ρώτησε τρέμοντας.

— Όπου με βγάλει ή τύχη μου! άπάντησε, με μια άοριστη χειρονομία.

— Στάθηκε μπροστά του, με το κεφάλι ψηλά, με ίσιο το ώραίο κορμί της, με τα μάτια της λαμπερά.

— Κύτταξέ με!... είπε. Είμαι αρκετά άμορφη, ώστε να μην έχω φόβο πως θα πεθάνω της πείνας...

— Δυστυχισμένη!

— Γιατί με λες έτσι; Μπορείς να μου πής, παρακαλώ, ποιό θάνατο το πεπρωμένο μου, με τη ζωή που μου προετοιμάζεις;

— Απλούστατα, θά καταλήξω όπωσδήποτε μια μέρα σ' αυτό που πρόκειται να επιζητήσω σήμερα.

— Ήθελσα να μείνω τίμια... κι' έμεινα, όσο μπορούσα. "Αν κυλήσω τώρα στην άτιμία, ο ύπευθυνος θάσαι εσύ!

— Μα εγώ σ' αγαπώ μ' όλη μου την καρδιά! 'Η στοργή μου μεγαλώνει κάθε μέρα και πιο πολύ, όσο δοκιμάζουμε μαζί τη φτώχεια και τη μιζέρια...

— Μ' αγαπάς εγωιστικά, γιά τον έαυτό σου, κι' όχι γιά μένα. Σου είμαι άναγκαία... ή τουλάχιστον σου ήρουνά, ως την ημέρα που έπαφες πιά να με συλλογίζεσαι, γιατί γέμισε το νού σου μια άλλη σκέψη. Τώρα δεν με χρειάζεσαι πιά.

— Φεύγω.

— Μα δεν μπορώ να ζήσω δίχως εσένα, της είπε τρέμοντας. "Αν φύγης, θά με θανατώσης...

— Φεύγω, ξανάπε άμείλικτα ή 'Ελένη.

— "Αν θέλεις να μείνω, ξέρεις τί πρέπει να κάνεις...

— Ποτέ! Ποτέ!

— "Αντίο, λοιπόν! "Απόψε θά χωρίσουμε γιά πάντα.

— 'Ο Ρενώ έτρεξε να κλειστή στην κάμαρά του. Πέρασε μια νευρική κρίσι, μεγαλύτερη από κάθε προηγούμενη. Μα ή θέλησή του δεν λύγισε. Κι' είδε να χάνεται μακριά τ' αυτοκίνητο που έπαιρνε την άδελφή του, χωρίς να κάμη τίποτε γιά να την έμποδίση, γιά να τη φέρη πίσω.

— 'Η νύχτα του εκείνη ήταν τρομερή. Είχε παραλήρημα, ψευδαισθήσεις.

Είχε πλαγιάσει με τα ρούχα. Σηκώθηκε, δίχως να καταλαβαίνει τί έκανε, και βγήκε απ' το σπίτι. Περιπλανήθηκε γιά πολλή ώρα στην έρημη έσοχή, ώπου έπεσε εξαντλημένος σ' ένα μονοπάτι. "Εκεί τον βρήκαν λιτόθυμο, την αυγή, οι χωρικοί που πήγαιναν στις δουλειές τους.

— Την ήξερε καλά, τη σκληρή αδελφή του. "Ηξερε επίσης πως δεν θα κατάρθανε ν' άνδξη στη μοναξιά του, πως θά έπηρεάζονταν φοβερά τα άρρωστα νευρά του κι' ή εξερεθισμένη φαντασία του...

— Όταν μπήκε το άλλο πρωί στην κάμαρα της 'Ελένης, με την έλπίδα πως θά του είχε άφισει μια λέξι, ένα γράμμα, έμπηξε μια φωνή χαράς. Πραγματικά, βρήκε ένα σημειώμα της που έλεγε:

— "Μπορείς να με ξανακαλέσης, γρήγορα, αν δεν μπορείς να ζήσης μακριά μου.

— Το άδινε τη διέθυνσή της: Θάμενε στο Λ'αυαύ, στο ξενοδοχείο όπου ήν περίμενε ο Σαβινιέν.

— Όστόσο, ο Ρενώ άντιστάθηκε άκόμη. Προσπάθησε να έργασθ, γιά να ξεχάσει κάπως... Όταν δεν το κατάρθανε, έδγαίνε έξω και πήγαινε στο Λαντπερέζ, να δη τη Μαργαρίτα.

— Μα άμέσως, μόλις σκοτεινίαζε, τον έπιανε ένα νευρικό τρεμολίσμα κι' ή καρδιά του χτυπούσε τόσο δυνατά, ώστε βογούσε, σαν να πλησίαζε ή τελευταία του στιγμή...

— Έτσι περνούσαν, όλόκληρες, οι νύχτες. Και τα μαρτύρια αυτά τον κάνανε όλοένα πιο άδύνατο...

— Τέλος, ύστερα από μερικές μέρες, έσπασε ή άντίστασή του κι' έγραψε στην αδελφή του:

— "Ελά πίσω... Θά κάνω ό,τι θελήσης!.. Σε δυό μέρες, ή 'Ελένη είχε γυρίσει. Κι' έπαιξε στην έντέλεια την κωμωδία της. Ρίχτηκε κλαίγοντας στην άγκαλιά του άδελφού της.

— Θά δής, θά δής, τί ευτυχισμένοι που θάμαστε!... τούλεγε άνάμεσα στα δάκρυά της, σφίγγοντάς τον στο στήθος της.

— Με την έπιστροφή της, πέρασε ή κρίσι του Ρενώ και φάνηκε πως ξαναβρήκε την ήρεμία του. Περνούσε καλύτερα τις νύχτες του. "Ενιωθε τότε έαυτό του δυνατότερο και πιο καλοδιάθετο.

— Τώρα που είχε άφισει στην αδελφή του τη φροντίδα να οργανώσει τη ζωή του και τη προετοιμάση το μέλλον, τώρα που ξεχνούσε το καθήκον του ως τίμιου ανθρώπου και δεχόταν εκείνο το γάμο, ξαναγεννιόταν κι' ελπίδες του κι' οι ίλλουζιόν του.

— Έλεγε με το νού του πως οι φόβοι του ήσαν άσφαλώς υπερβολικοί... και πως ό έρωας, που κάνει τόσα θαύματα, θά του ξανάδινε την υγεία του... Είχε μεθύσει, απ' το βαθύ πάθος του γιά τη Μαργαρίτα...

— Την αγαπούσε, τον αγαπούσε κι' εκείνη... Δεν χρειάζονταν περισσότερα, γιά να του φανή πως ξαναβρήκε τις δυνάμεις του...

— Κι' όταν ή 'Ελένη του είπε:

— Πήγαινε... και δώσε στη Μαργαρίτα να καταλάβη πως μάντεψες το μυστικό της καρδιάς της και πως την αγαπάς...

— Αυτός άπάντησε:

— Αύριο.

— Δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να συναντήσει τη Μαργαρίτα. "Η νέα είχε ήσυχάσει πιά από τότε που έφυγε ο Σαβινιέν, κι' είχε ξαναρχίσει τους συνηθισμένους περιπάτους της και τις φιλανθρωπικές επισκέψεις της — τώρα όμως χωρίς ν' απομακρύνεται πολύ απ' το σπίτι της.

— Μετά το επεισόδιο του δάσους του Γκαλαρύ, ο Ρενώ δεν είχε ξαναφανή πιά στο Λαντπερέζ. Γιατί έκρινε πως δεν έπρεπε να ένθαρρύν, τον έρωτα εκείνο.

— 'Ο Ρισαρντιέ, έξ άλλου, είχε χαρή, βλέποντας ν' άραιώνει τις επισκέψεις του.

Μια φορά, είχε σκεφθ νά εξηγηθ μαζί του, να του φανερώση το αίσθημα της κόρης του και να επικαλεσθ την τιμιότητά του, γιά να διακόψη κάθε σχέση τους. Θάκοζε έτσι το κακό απ' τη ρίζα του.

— Μα τον συγκράτησε μια σκέψη.

— Αυτό που σχεδίαζε να κάν, θά πετύχαινε βέβαια, μ' ένα τίμιο άνθρωπο... Μα τί ήξερε γιά το Ρενώ; "Αν ήσαν ένας φιλόδοξος μηχανορράφος; "Αν εκμεταλλεότανε τον έρωτα της Μαργαρίτας, γιά να φτάση στο σκοπό του;

— Προτίμησε, λοιπόν, να σωπάση.

— Όταν όμως ο Ρενώ, έπειτα από μια προσωρινή άπουσία, ξαναπήγε ξαφνικά στο Λαντπερέζ, ο Ρισαρντιέ αποφάσισε να τον παρακαλέση να σταματήσει τις επισκέψεις του. Κατέβηκε, λοιπόν, γιά να τον συναντήσει, στο σαλονάκι που ίσογείον.

— Στην άρχή όμως της σκάλας, ένιωσε δυό μπράτσα να τον άγκαλιάζουν απ' το λαιμό κι' άκουσε μια γλυκειά φωνή να του λέη σ' αυτή:

— Θά σου μιλήσω γιά μένα, μπαμπά... Μην ξεχάσης πως τον αγαπώ!

— Πώς ξέρεις τί πρόκειται να μου πη; ρώτησε την κόρη του ο Ρισαρντιέ.

— Εκείνη κοκκίνισε κι' άπάντησε:

— Τον συνάντησα χτές, τυχαίως... Ώ, μη με μαλλώσης, μπαμπά! Σε βεβαιώ, ήταν έντελώς τυχαίο...

— Και τί σου είπε: Τί συνέβη μεταξύ σας;

— Ώ, πατέρα, μ' αγαπάει!... Είμαι ευτυχισμένη!

— Όστόσο μου είχες ύποσχεθ... μου είχες όρκισθ...

— Μα δεν του είπα τίποτα, πατέρα μου, τίποτα. "Ακούοντάς τον όμως να μου μιλάη τόσο τρυφερά, ένιωσα τέτοια ταραχή και ευτυχία, ώστε έβαλα τα κλάματα...

— Δεν είπα τίποτα, σου τ' όρκίζομαι... κι' όμως θά ξέρει όλα!

— Καλά. Πήγαινε τώρα στην κάμαρά σου... είπε ο Ρισαρντιέ, με φωνή άλλοιωμένη.

— "Η Μαργαρίτα τον έσφιξε άκόμα πιο δυνατά στην άγκαλιά της, τον φίλησε και του ψιθύρισε:

— Σου όρκίζομαι, δεν τ' όθέλαμε... ούτ' εκείνος, ούτ' εγώ... Τον αγαπώ... Με λαντρεύει... Μην ξεχάσεις, πατερούλη μου, πως κρατάς στα χέρια σου την ευτυχία μου!

— Κι' έφυγε τρέχοντας, στέλνοντάς του φιλιά από μακριά.

— 'Ο Ρισαρντιέ κατέβηκε τη σκάλα και μπήκε στο σαλόνι.

— Τότε ο Ρενώ άφησε να δεχειίλση το όρμητικό πάθος που γέμιζε την καρδιά του. Και του είπε εκείνο που ήξερε ήδη ο Ρισαρντιέ απ' την κόρη του, έδώ και μερικά

λεπτά: πως αγαπούσε τη Μαργαρίτα κι' έρχότανε να ζητήσει το χέρι της.

— 'Ο Ρισαρντιέ δεν τον διέκοψε καθόλου. "Όταν τελείωσε, του άπάντησε:

— Πραγματικά, ή κόρη μου σάς αγαπάει. "Αφού σάς άφησε ή ίδια να τ' όκαταλάβετε, δεν υπάρχει λόγος να σάς τ' όκρύψω. Μα το θεωρώ πως είναι ένα άσημαντο ρομάντσο, που έπλασε το μυαλούδάκι αυτής της μικρής... Σας συμβουλεύω να μην τη σκεπτεσθε πιά. "Η κόρη μου δεν είναι γιά σας!

— 'Ο κόμης χλωμίασε, γι' αυτή την άπότομη άπάντησι.

— Ξέρω πως ξεχάσατε τις παλιές προστριβές μας, κύριε Ρισαρντιέ, είπε. Δεν έχετε, λοιπόν, κανένα λόγο να έχθρεύεσθε την οικογένειά μου. Γιατί μου λέτε να έγκαταλείψω κάθε έλπίδα;... Μήπως επειδή είμαι φτωχός; "Υποθέτετε πως αγαπάω την κόρη σας γιά την προικιά της;... Δώστε μου την δίχως τίποτε, φτωχή!

— Λόγια... λόγια! ψιθύρισε ο Ρισαρντιέ.

— Και πρόσθεσε, πιο δυνατά, αφού κύτταξε προσεκτικά τον κόμνη:

— 'Ο λόγος της άρνήσεώς μου δεν είναι ή φτώχεια σας.

— "Αλλά ποιός είναι λοιπόν, κύριε;

— Σας βλέπω τόσο άδύνατο, τόσο άσθενικό, τόσο ακατάλληλο γιά να δημιουργήσετε γερά παιδιά, ώστε είμαι δικαιολογημένος να διστάζω... Είσαστε γιατρός... Δεν υπάρχει άνάγκη να σάς πω περισσότερα...

— "Θα προσθέσω ωστόσο μια λέξι άκόμη. Την ημέρα που ή Μαργαρίτα μου έσομολογήθηκε τον έρωτά της γιά σας, της άπάντησα να μην ελπίζη πως θά δώσω ποτέ τη συγκατάθεσή μου. Δεν της έκρυψα δε ότι, στην κατάστασι που φαίνεσθε νάσαστε, θάταν μια κακή πράξι εκ μέρους σας τ' ό να σκεφθήτε να την παντρευθήτε...

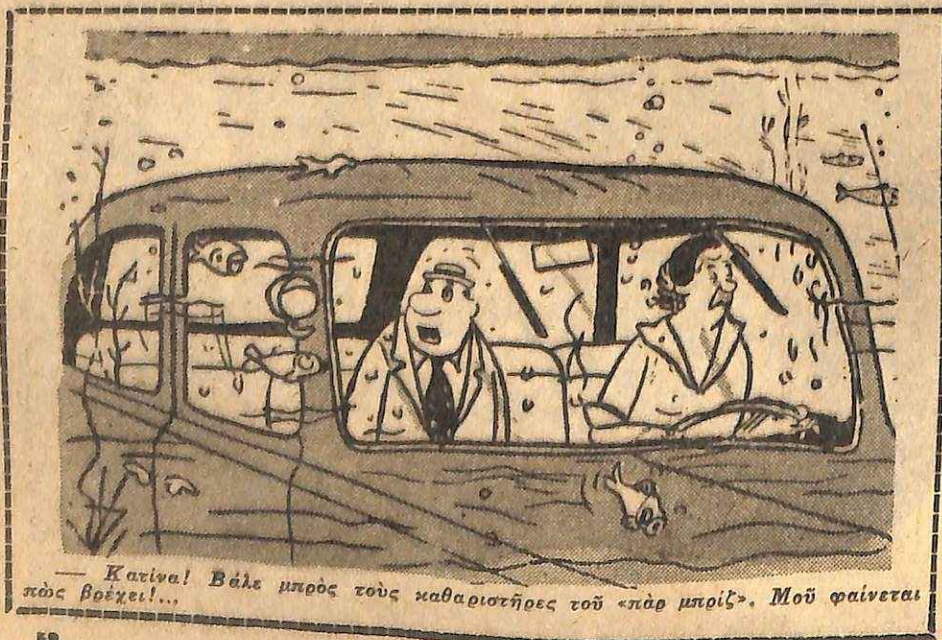
— Με συγχωρήτε που σας μιλάω έτσι άπότομα, ώμα, αλλά... πρόκειται γιά το παιδί μου.

— "Η τόσο ειλικρινής και σκληρή εκείνη άπάντησι, που ανταποκρινόταν άπόλυτα με τον κρυφό πόνο και τις τύψεις του Ρενώ, τον άφησε βουδ' για λίγο...

— Μα δυό δυνάμεις τον σπρώχνανε στο δρόμο που είχε πάρει: Πρώτα, ο έρωτάς του κι' ή βεβαιότητά του πως θά υπερνικούσε μια μέρα κάθε αντίστασι. Κι' ύστερα, ή παράξενη έπιπορη της αδελφής του, ένα μίγμα φόβου και στοργής.

— Μάλιστα, κύριε, είμαι γιατρός... άπάντησε επιτέλους. Μπορώ, λοιπόν, να σας καθουσιάσω γιά την κατάστασι μου και να διαλύσω τους πατρικούς φόβους σας...

— Μα ο Ρισαρντιέ κούνησε το κεφάλι του.

— Κατίνα! Βάλε μπρός τους καθαριστήρες του «πάρ μπριζ». Μου φαίνεται πως βρέχει!...

— Μωρέ καλά μου, τούλεγε ο συγχωρεμένος ο νεός μου, πως εγώ έπρεπε να γίνω... θηριοδασκτής!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Άρνούμαι, δήλωσε. Όσο ζώ, δεν θα δώσω ποτέ τη συγκατάθεσή μου γι' αυτό το γάμο. Νά το, έχετε, μιά για πάντα!

Ο κόμης τραύλισε μερικές λέξεις και σηκώθηκε να φύγει.

Ο Ρισαρντιέ τον συνώδεψε ως έξω. Καθώς βγαίνουν απ' το σαλόνι, διασταυρώθηκαν μ' έναν επισκέπτη: το δόκτορα Γκόρντον.

Ο γιατρός κι' ο Ρενώ ανταλλάξαν ένα χαιρετισμό. Μά η ματιά που έριξε ο Άμερικανός στον κόμητα, ήταν τόσο διαπεραστική, τόσο αυστηρή, ώστε ο νέος κατάλαβε πως ο Γκόρντον τάχε μαντέψει όλα, κι' έγινε κατάχλωμος.

Δεν μίλησαν ωστόσο, ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος. Ο Ρενώ απομακρύνθηκε. Οι δυο άλλοι στάθηκαν στο κατώφλι, κυττάζοντάς τον που έφευγε.

Ξαφνικά, ο Ρισαρντιέ έσφιξε το χέρι του Άμερικανού και του είπε:

— Θέλετε να μάθετε γιατί ήρθε εδώ; Για να μου πη πως αγαπάει την κόρη μου και να μου ζητήσει το χέρι της.

Κι' ο Γκόρντον ψιθύρισε, τόσο σιγά όμως, ώστε δεν τον άκουσε ο Ρισαρντιέ:

— Μ' είχε γελάσει αυτός ο άνθρωπος. Είπ' ένας άθλιος!

Σίγουρα, η Μαργαρίτα περίμενε στο παράθυρό της να φύγει ο Ρενώ. Γιατί κατέβηκε άμέσως κι' έπεσε στην αγκαλιά του πατέρα της, κρύβοντας το πρόσωπό της στο στήθος του.

— Πατέρα! ψιθύρισε. Κρατούσεις την ευτυχία μου στα χέρια σου... Τί έκανες λοιπόν, αγαπημένε μου πατέρα;

— Παιδί μου, πρέπει να φανής λογική... Μά η κοπέλλα κατάλαβε ξαφνικά και φώναξε:

— Ω, πατέρα, τώρα που ξέρει πως τον αγαπά, θα πεθάνω αν δεν μου τόν δώσεις!

Ύστερα έφυγε τρέχοντας και μη υπομένοντας πιά να συγκρατήσει τα δάκρυά της.

Ο Τζωρτζ Γκόρντον — πράγμα παράξενο — φαινόταν συγκινημένος όσο κι' ο Ρισαρντιέ. Σώπαινε ωστόσο. Δεν εύρισκε τί να πη, για να παρηγορήσει τον πατέρα εκείνον, που πάλευε ανάμεσα στην αγάπη του για την κόρη του και τη βεβαιότητά του πως, αν υποχωρούσε, θα την έκανε δυστυχισμένη...

Μά ο Ρισαρντιέ ένοιωσε την ανάγκη ν' ανοίξει την καρδιά του σε κάποιον. Μίλησε λοιπόν αυτός, διηγήθηκε ότι είχε συμβή, και πρόσθεσε στο τέλος:

— Συμβουλευτέ με τι να κάνω, κύριε

Γκόρντον...

Ο γιατρός δεν απάντησε σ' αυτή την ερώτηση. Περιορίστηκε μόνο σε μερικές αποστολογίες, που μεγάλωσαν ακόμη περισσότερο την αβεβαιότητα του Ρισαρντιέ.

Μιά κι' ο Ρενώ τον είχε συμβουλευθεί ως γιατρό, τον δέσμευε το επαγγελματικό μυστικό κι' ήταν υποχρεωμένος να σωπάσει.

— Κύριε Γκόρντον, του είπε ο Ρισαρντιέ, δεν θέλω ν' ακούσω γι' αυτό το γάμο, επειδή δεν εννοώ να δώσω για άντρα στην κόρη μου έναν άρρωστο...

Ο φανερός διαταγμός σας να μου απαντήσετε αποδεικνύει ότι έχετε σχηματίσει ήδη γνώμη για την κατάσταση του κ. ντ' Άλμπαν...

— Σας εξορκίζω στη σιωπή που φαίνεται να χέστε για τη Μαργαρίτα! Απαντήστε μου: Μπορώ να δώσω την κόρη μου σ' αυτό τον άνθρωπο;

— Δεν μπορώ ν' αποφανθώ έτσι επιτόλαιο, απάντησε ο Γκόρντον με στενωχώρα, και να διατυπώσω, δίχως να σκεφθώ καλά, μιά κρίση, που θα τη μεταχειρισθώ ύστερα ως όπλο για ν' απομακρύνετε οριστικά αυτό το νέο απ' την κόρη σας...

— Γιατρέ, είπε ο Ρισαρντιέ, δεν μου απαντάτε με δηλ την ειλικρίνεια που είμαι συνηθισμένος να βρίσκω στα λόγια σας, όταν σας παρακαλώ να μ' οδηγήσετε με τις συμβουλές σας.

— Δεν μπορώ να σας πω τίποτε περισσότερο.

— Σήμερα, Ίσως. Μήπως όμως θα μπορούσε αργότερα, σε λίγο;...

— Σας υπόσχομαι να κάνω ό,τι μου επιτρέψει η συνείδησή μου... Δεν σας υπόσχομαι μονάχα, σας τ' ορκίζομαι.

— Πολύ καλά. Έχω εμπιστοσύνη σε σας...

Φεύγοντας απ' το Λαντπερέζ, ο Γκόρντον τον πήγε κατ' ευθείαν στο Μπάς-Μπρυγιέρ.

Βλέποντας τη σοβαρή φυσιογνωμία του και τα θλιμένα μάτια του, ο κόμης κατάλαβε άμέσως το σκοπό της επίσκεψής του.

Η Έλένη βρισκόταν κοντά του. Κι' ο Σαβινιέν είχε γυρίσει απ' το Μπλουά κι' είχε εγκατασταθεί πάλι στους Σταύλους.

Ο Γκόρντον σταμάτησε στο κατώφλι και είπε:

— Θάθελα να σας μιλήσω ιδιαίτερα, κύριε ντ' Άλμπαν.

Απ' την ταραχή του Ρενώ, η Έλένη κατάλαβε πως κρεμόταν κάποιος κίνδυνος στον αέρα... Και έσπευσε ν' απαντήσει:

— Μπορείτε να μιλήσετε ελεύθερα, κύριε... Ο αδελφός μου δεν έχει μυστικά από μας...

— Θα μιλήσω, αν μου τ' επιτρέψει ο αδελφός σας.

Ο Ρενώ δίστασε, αλλά δαμάσθηκε απ' τη ματιά της αδελφής του. Έσκυψε το κεφάλι του και τραύλισε:

— Μιλήστε!

Ο Γκόρντον θύμισε τότε μ' αξιοπρέπεια στο Ρενώ ντ' Άλμπαν την επίσκεψή του και τις συμβουλές που του είχε δώσει. Με μαλακό τόνο, δίχως μαλώματα, χωρίς ν' αφήσει να φανή καθόλου η βαθεία περιφρόνηση που του προκαλούσε η απρόοπτη μεταβολή του — γιατί διέκρινε κάτω απ' αυτήν άτιμους συμφεροντολογικούς υπολογισμούς — του υπέδειξε τις πιθανές σοβαρές συνέπειες και την τρομερή ευθύνη που θα τον βάραινε.

Τέλος, χρησιμοποίησε όλη την επιρροή του, ως επιστήμονα, ως γιατρό και ως τιμίας άνθρωπος, για να προσπαθήσει να επιποθήσει αυτό το γάμο.

Ενοχλημένος απ' την επίμονη ματιά της αδελφής του, ο Ρενώ απάντησε στο γιατρό, υπενημιζώντας του ότι ήταν συνάδελφός του κι' ότι πολύ συχνά οι γιατροί κάνουν λάθη στις διαγνώσεις τους.

— Επιμένετε λοιπόν στην απόφασί σας; είπε ο Γκόρντον.

— Ναι. Και θα μ' υποχρεώσετε, αγαπητέ συνάδελφε, αν πάψετε ν' ανησυχείτε για μένα.

— Πολύ καλά, κύριε.

Οι δυο άντρες χαιρετήθηκαν ψυχρά.

Όταν έφυγε ο Άμερικανός, ο Σαβινιέν ψιθύρισε σ' αυτή της εξαδέλφης του:

— Έχω το χάρισμα να προαισθάνομαι. Τό ένστικτό μου λοιπόν μου λέει πως αυτός ο άνθρωπος είναι εχθρός μας...

— Τό πιστεύω κι' εγώ! Δική σου δουλειά είναι τώρα να προσέχεις, για να τον εμποδίσεις να μάς βλάψει.

— Έννοια σου, θα κάνω ό,τι πρέπει!

Μιά ώρα αργότερα, ο δόκτωρ Γκόρντον είχε ξαναγυρίσει στο Λαντπερέζ. Και είχε στον πατέρα της Μαργαρίτας:

— Με ρωτήσατε πρό ολίγου, κύριε Ρισαρντιέ, αν μπορούσε να δώσετε την κόρη σας στον κ. ντ' Άλμπαν...

— Μάλιστα. Έχω εμπιστοσύνη σε σας. Όποια κι' αν θα είναι η συμβουλή σας, θα την ακολουθώ.

— Ακούστε, λοιπόν, τη συμβουλή μου: Μη συγκαταθέτε ποτέ σ' αυτό το γάμο! Τό ίδιο βράδυ, ο Σαβινιέν κι' η Έλένη κουβέντιασαν πολλή ώρα, στο δρόμο με τις λεύκες. Μιλούσανε χαμηλόφωνα αλλά ζωηρά. Όταν γύριζαν στους Σταύλους, η Έλένη είπε:

— Ο Ρισαρντιέ είναι τό μόνο εμπόδιο. Η θέλησή του θα αντιτίθεται πάντα στη θέλησή της κόρης του. Αν έμενε ελεύθερη η Μαργαρίτα...

Ο Σαβινιέν έσκυψε τότε και πρόσφερε, ίκόμα πιο σιγά, τις δύο αυτές λέξεις:

— Θα μείνει!

Η Έλένη ανατρίχισε. Αν δεν είχε πιά σκοτεινιάσει, ο Σαβινιέν θα την έβλεπε να χλωμιάζει.

— Σαβινιέν! ψιθύρισε. Δεν θα τό κάνης, αυτό!...

Την κύτταξε στα μάτια, από πολύ κοντά, ανασήκωσε τους ώμους του και σώπασε.

Θ'.

Ο Ρισαρντιέ συνήιζε να κυνηγά μόνος του, με τό σκύλο του. Σιχνά μάλιστα, για να νάναι ακόμα πιο ελεύθερος στις κινήσεις του και να μην ακούη τις κολακείες του δασοφύλακα του, για τις επιτυχίες του, κουβαλούσε ο ίδιος τα άγριμα και τα πουλιά που σκότανε — και που δεν βαριανέ πολύ στους κερούς ώμους του.

Την άλλη μέρα, μετά τό γεγονός τού διηγηθήκαμε, πήρε τό τσούφεκι του, πέρασε καμιά εικοσαριά φυσιγγία στη ζώνη του, κρέμασε στο πλευρό του τό σασκιδιό του και σφύριξε στον Πύραμο, τό έξυπνο και καλό λαγωνικό του. Ύστερα ξεκίνησε για τό δάσος του Γκαλαρύ, απολαμβάνοντας την πρωινή λιακάδα.

Στην άκρη του πάρκου συνάντησε τό Μπρινκετάι κι' του είπε:

— Πάω ως τό Γκαλαρύ, μήπως πετύχω καμιά μπεκάτσα... Κατά τις 10 θαχω γυρίσει...

Οι δυο άντρες χωριστήκαν, κι' ο Μπρινκετάι γύρισε στον πύργο.

Η ώρα ήταν 7 1/2. Μιά ελαφρεϊά δμίχλη σκέπαζε ακόμα την έξοχη, άλλ' ο ήλιος τη διέλυε, τη διασκορπίζε σιγά-σιγά.

Μισή ώρα αργότερα, ο Ρισαρντιέ είχε φτάσει στο δάσος του Γκαλαρύ.

Πέρασαν δυο-τρεις ώρες.

Στις 10, όταν πέρασε ο ταχυδρόμος απ' το Λαντπερέζ, ο Ρισαρντιέ δεν είχε φανή ακόμα.

— Άκουσα ντουφεκίες πριν από λίγο, στο Γκαλαρύ, κάπου κατά την Άγκαθό-τρυπα, είπε ο ταχυδρόμος στο Μπρινκετάι.

— Ο αδελφός μου ήτανε. Κυνηγάει μπεκάτσες.

Τό μεσημέρι, ο Ρισαρντιέ δεν είχε γυρίσει. Μά δεν ανησυχούσανε, στο σπίτι του. Τό πάθος του για τό κυνήγι, τον παρέσυρε κάποτε πολύ μακριά. Άργοπορούσε συχνά. Όταν μάλιστα δεν πρόφτανε πια να γυρίσει την κανονική ώρα του φαγητού, έτρωγε κατι πρόχειρο, σε κάποιο απ' τα χωριάτσπιτα που συναντούσε στο δρόμο του.

Τόν περιμένανε, λοιπόν, ως τις δωδεκάμιση. Ύστερα κάθισαν από τραπέζι. Και, μετά τό φαγητό, η ζωή του σπιτιού ξαναπήρε τό συνηθισμένο ρυθμό της.

Κύλησε όλο τ' απόγεμα. Κατά τις 5, είχε πιά σκοτεινιάσει.

Δυό ώρες αργότερα, ο Ρισαρντιέ δεν είχε γυρίσει.

Κι' αν ακόμα τον είχε βρή ή νύχτα στην άκρη του κτήματός του, δεν θα του χρειαζότανε πάνω από μιά ώρα για να κάνει την διαδρομή ως τό σπίτι του. Θάπρεπε νάχη γυρίσει, όπωσδήποτε.

Ο Μπρινκετάι φαινόταν ανήσυχος.

Η Μαργαρίτα και ή Ζουλιέτ κύτταζαν την ώρα κάθε στιγμή. Ύστερα στρέφονταν στο Μπρινκετάι, που έπαιρνε τότε ύφος αδιάφορο, σαν να μην ανησυχούσε καθόλου, κι' άρχιζε να σιγοσυρρίζη.

Κατά τις 7, άνοιξε τό παράθυρο και βύθισε τη ματιά του στο σκοτάδι, που τό κάνανε ακόμα βαθύτερο τά ψηλά κι' ωραία δέντρα του πάρκου. Βαβαία σιωπή άπλωόταν ολόγυρα. Δεν άκούονταν τίποτα, ούτ' ένα θρόϊσμα των φύλλων.

Ξαφνικά, μιά σκιά γλύστρησε απ' τό πάρκο μέσα στον κήπο. Ο Μπρινκετάι ίσχυψε έξω, για να κυττάξει καλύτερα.

— Ά, νά ο αδελφός μου! φώναζε χαρούμενα.

Οι δυο κοπέλλες ανασάνανε μ' άνακούφισι.

— Ήρθε δηλαδή ο σκύλος του, πρόσθεσε ο Μπρινκετάι. Δεν μπορεί νά βρισκεται μακριά κι' ο ίδιος...

Και ξανάκλεισε τό παράθυρο, καθισχασμένος.

Πέρασε άλλο ένα τέταρτο της ώρας. Μά ο Ρισαρντιέ δεν φάνηκε.

Ο Μπρινκετάι ανησύχησε πάλι και χτύπησε τό κουδούνι.

Μπήκε ένας υπηρέτης. Ο Μπρινκετάι τόν ρώτησε:

— Δε γύρισε ο αδελφός μου;

— Δεν ξέρω, κύριε.

— Ρώτησε κάτω κι' Ελα πάλι να μου πής.

Σε πέντε λεπτά, ο υπηρέτης ξαναήρθε και είπτε:

— Ο κύριος δεν φάνηκε. Ο Πύραμος γύρισε μονάχος του, κι' οι δυο κοτέλλες πετάχτηκαν άπάνω. Κι' η Μαργαρίτα φώναξε, με άγωνία:

— Κάποιο δυστύχημα θα συνέβη!... Είμαι βέβαιη!

— Θα προσπαθήσω νά μάθω, είπτε ο Μπρινκετάι. Πραγματικά, πρέπει κάτι νά συνέβη...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Κοινωνικά

Αφίξεις

Ο Δερματολόγος Ίατρος Κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ επιστάφας εκ Λονδίνου και Πατριών δέχεται, ως και πρότερον, Ακαδημίας 35 από τας 10 π.μ. έως τας 3 μ.μ. Άδωφ. τηλεφ. 32.692.

Ο περίφημος Άγγλος κυνηγός Τόμυ Λάουτον (δεξιά) «μονομαχεί» με τον τερματοφύλακα της «Μάντσεστερ Σίτυ» Μπέρτ Τράουμαν.

Τό άγγλικό ποδόσφαιρο ΕΧΕΙ ΕΞΟΦΛΗΣΕΙ;

Παρά τις ήττες της ή Άγγλία παραμένει μιά μεγάλη ποδοσφαιρική δύναμη

Τόν τελευταίο καιρό ή εθνική ποδοσφαιρική ομάδα της Άγγλίας έδωσε τρεις άγώνες στην Εύρώπη. Και τά αποτελέσματα των άγώνων αυτών ήταν κάθε άλλο παρά κολακευτικά για τό γόητρο του άγγλικού ποδοσφαίρου. Στο Παρίσι, οι Άγγλοι ήττήθηκαν με 1-0 από τους Γάλλους, στη Λισαβόνα ήττήθηκαν με 3-1 από τους Πορτογάλους ενώ τό ματς Άγγλίας - Ισπανίας που έγινε στη Μαδρίτη έληξε με τό ισόπαλο αποτέλεσμα 1-1.

Οι άποτυχίες αυτές έδωσαν άφορμή στους ειδικούς να θέσουν, άλλη μιά φορά, τό ερώτημα: «Έχει πάρει οριστικά πιά τό άγγλικό ποδόσφαιρο, την κάτω βόλτα;» Ηδη τό ερώτημα αυτό έγινε τεθή από την έκπονη κι' ένας από «ιστορικούς» άγώνες Ούγγαρίας - Άγγλίας, της 25ης Νοεμβρίου 1953, όταν ή άγγλική ομάδα νικήθηκε με 6-3 από την ούγγρική και διαλύθηκε επίσημα ο μύθος ότι οι Άγγλοι είναι άκρίτητοι πτόν τόπο τους. Στόν άγώνα-οεάνος ο Ούγγρος νίκησαν με 7-1 τους Άγγλους και επέδειξαν την υπεροχή τους.

Φυσικό ήταν ή συντριπτική αύτη ήττα νά προκαλέσει αντίδραση στην Άγγλία.

Έώρα θα πρέπει νά πάρουμε μαθήματα από τους παλαιούς μαθητάς μας; Έγραψε την έπομένη τού άγώνος ένας κριτικός του ποδοσφαίρου. Ταυτόχρονα ο διάσημος Άγγλος ποδοσφαιριστής Στάιλεν Μόουρς μαζί με τόν συνάδελφό του της εθνικής ομάδας της πατρίδας του Τόμ Φινέκν έ ανέλυσε ως έξης τό σύστημα του παιχνιδιού των Ούγγρων: «Ορθολογιστική προετοιμασία των επιθετικών κινήσεων με μικρές απάσσες ακριβείας, ελαστικότητα στην εφαρμογή του συστήματος «WM» έτσι ώστε οι παίκτες νά μπορούν διαρκώς νά αλλάζουν μεταξύ τους τις θέσεις τους κατά την διάρκεια του άγώνος, συνεχές εμεμαρκάρισμα και επιθετικό παιχνίδι έστω και εις βάρος της αποτελεσματικότητας στην άμυνα.

Τό σύστημα αυτό ήταν τελείως αντίθετο με τό στατικό, υπερόβολο ακαδημαϊκό, δογματικό, θά έλεγε κανείς σύστημα παιχνιδιού των Άγγλων. Επειδή ήταν λοιπόν νά τεθή τό ερώτημα: «Θά έπωφεληθούν άσασε οι Άγγλοι από τά διδάγματα της συντριπτικής τους ήττας;»

Ηδη πάλν από τό «ιστορικό» ματς Ούγγαρίας - Άγγλίας, δύο με περίστο κύρος ειδικό, ο διεθνής ποδοσφαιριστής της «Άρσεναλ» Γουόλτερ Μπάρις και ο μέντεϊς της ομάδας «Τότενχαμ» Άρθουρ Ρόου έδησαν τόν κώδικα του κινήσου. Και οι δυο, σε άρθρα τους, που προκάλειαν θόρυβο, έεφεραν τόν ανάγκη νά εγκαταλείψη τό άγγλικό ποδόσφαιρο, την υπεροδομένη, αλλά τόσο αναγνωριστική, σήμερα, τεχνική του. Ταυτόχρονα έήτησαν νά εγκαταλείψη τό σύστημα τού αμυντικού παιχνιδιού και νά καταργηθούν οι μακρυές και αναγκαστικά ύψηλες απάσσες, οι όποιες δεν είναι ακριβείς και ποτάρουν στην αβεβαιότητα του αντιπάλου.

Οι Άγγλοι όμως, προσηλωμένοι καθώς εί-

ναι στην παράδοσι, αδιαφόρησαν για τις «επαναστατικές» λύσεις, που έπρότεινε οι δυο σημερινόι ειδικοί. Και τό άγγλικό ποδόσφαιρο παρέμεινε στατικό. Ακόμη και μετά την ήττα τους από τους Ούγγρους εξακολουθήσαν νά βλέπουν τά πράγματα όπως πόνν. Κατά πλνρή π. χ. είχαν προκαλέσει στους διεθνείς ποδοσφαιρικούς κύκλους οι δηλώσεις του ματςέρ της εθνικής ομάδας της Άγγλίας, διασημου Γουιντερμπορντ: «Θά επιδιώξουμε, είτε νά ανανεώσουμε την ομάδα μας, αντικαθιστώντας τους γηρασμένους με νέους παίκτες».

Τό ζήτημα όμως δεν ήταν νά ανανεωθεί ή άγγλική ομάδα, αλλά νά αλλάξη τό σύστημα τού παιχνιδιού της. Οι Άγγλοι δεν θέλησαν ή δεν μπόρεσαν νά συγχρονισθούν. Ποιο ήταν τό αποτέλεσμα; Δυό χρόνια μετά τό Βατερλώ τους νά μείνουν τεχνικά εκεί, που βρίσκόνταν τό... 1939!

Η εκθρόνισι των Άγγλων ήταν ή λογική συνέπεια της εξέλιξης του παγκοσμίου ποδοσφαίρου στα τελευταία 20 χρόνια. Οι αντίπαλοι των Άγγλων, αφού άφομοίωσαν τις μεθόδους των δασκάλων τους, δημιουργήσαν, ο καθένας χωριστά κι' από ένα προσωπικό «κότλι» παιχνιδιού. Σπουδαίο έξ άλλου ρόλο για την πρόοδο του ποδοσφαίρου των ευρωπαϊκών χωρών έπαιξαν οι συνεχείς έπαφες μεταξύ των διαφόρων ομάδων, καθώς και οι ανταλλαγές παικτών μεταξύ των διαφόρων χωρών.

Στό ίδιο αυτό διάστημα τό άγγλικό ποδόσφαιρο, μοσοπομονωμένο καθώς ήταν, έπαθε ένα είδος «φρτηνολογικής» έτοι, παρα την σχετική ανανέωσή της, ή εθνική ομάδα της Άγγλίας σημείωσε τις άποτυχίες που αναφέραμε.

Οι άποτυχίες αυτές προκάλεσαν άλλη μιά φορά τό ερώτημα: «Θά συγχρονιστή; επί τέλους τό άγγλικό ποδόσφαιρο για άποκτήσ η ξανά την θέση που κατείχε;» Πολύ δύσκολο αν όχι άκατόρθωτο είναι για τό άγγλικό ποδόσφαιρο νά άποκτήσ πάλι την παγκόσμια ήγεμονία, άπαντούν οι ειδικοί.

Και δίνουν την εξήγησι: «Επί δεκάδες χρόνια οι Άγγλοι έχουν συνήσει νά παίζουν δυναμικά. Δύσκολα, λοιπόν, θά μπόρουν, από τη μιά μέρα στην άλλη νά άφομοίωσουν τό «δονταλλεϊνο» παιχνίδι των Ούγγρων και των Νοτιοαμερικανών. Από μικρά παιδιά οι Άγγλοι έχουν συνήσει νά χτυπούν τη μπάλα με δύναμη, με τό μπροστινό μέρος του παπουτσιού τους. Από ανέκαθεν, έξ άλλου, οι προπονητά τους υπέριζαν σε μεγάλο βαθμό τις επιτυχίες των ομάδων στις δυνατός «μπαλλές» των παικτών. Πως είναι, συνεπώς δυνατόν, ξαφνικά νά αντικαταστήσουν τό καθιερωμένο από την παράδοσι, παιχνίδι με μακρυές απάσσες, οι όποιες απαιτούν δυνατό χτύπημα της μπάλλας, με ένα παιχνίδι με μικρές απάσσες» ακριβείας;

Ταυτόχρονα θά πρέπει νά υιοθετήσουν μιά τεχνική επανάσταση, τό χτύπημα δηλαδή της μπάλλας με τό εσωτερικό ή τό εξωτερικό μέρος του παπουτσιού.

Όπως παρατηρούν όμως ώριμένοι ειδικοί εμπόδιο για την εφαρμογή «επαναστατικών» λύσεων στην τεχνική του άγγλικού ποδοσφαίρου δεν είναι μόνο οι συντηρητικές αντιλήψεις των Άγγλων προπονητών που μένουν πιστά προσηλωμένοι στην παράδοσι. Πολύ πιο σοβαρό εμπόδιο άποτελούν οι κλιματολογικές συνθήκες, που επικρατούν στην Άγγλία. Εκεί συνεχώς βρέχει και τά γηπέδα είναι βαρειά. Όπως βαρειά επίσης είναι και ή μουσκεμένη μπάλλα. Αναγκαστικά λοιπόν, ο Άγγλος ποδοσφαιριστής πρέπει νά χτυπά δυνατά τη μπάλα όταν την μεταβιβάσει στους συμπαίκτες του. Ταυτόχρονα οι κινήσεις του μέσα στο βρεγμένο ή χιονισμένο γηπέδο είναι άσπες και γι' αυτό είναι υποχρεωμένος νά παίζει δυναμικά. Αντίθετα τά γηπέδα της Νοτίου Αμερικής είναι στεγνά, ή για νά χρησιμοποιήσουμε την ποδοσφαιρική ορολογία, είναι «επράς». Τό γεγονός αυτό επέβαλε ένα εξαιρετικά γρήγορο ρυθμό στο παιχνίδι, ενώ ή στεγνή και συνεχώς έλαφρά μπάλλα επιτρέπει στους παίκτες νά γίνονται αληθινοί «εοιγκλέρες» σε κάθε έπαφή τους μ' αυτήν.

Έτσι εκτός από την προσήλωσι στην παράδοσι και λόγω κλιματολογικού εμπόδιου των Άγγλων νά εφαρμοστούν ριζοσπαστικές λύσεις στην τεχνική του ποδοσφαίρου τους. Αυτό φυσικά δεν σημαίνει ότι τό άγγλικό ποδόσφαιρο έεπρασμένο καθώς είναι, έχει κι' άλλες εσφαλές. Αντίθετα, οι πιο σοβαροί κριτικοί του ποδοσφαίρου συμφωνούν ότι ή Άγγλία εξακολουθεί να ήμιας άκούη νά παραμένει μιά από τις μεγάλες ποδοσφαιρικές δυνάμεις. Όταν μιά άγγλική δυνας άγωνίζεται σ' ένα περίπαλλον τυπικά «βρετανικό», με άλλα λόγια, όταν παίζη μέσα σ' ένα «εβραίο» από τη βροχή ή την ύγρασία γηπέδο, είναι σε θέση νά νικήσ τά καλύτερα νοτιοαμερικανικά και ευρωπαϊκά ποδοσφαιρικά συγκροτήματα. Αποδεικνύει ότι τό νειόμια που πνέει σε ή ομάδα «Σπάρτακ» της Μόσχας ήττηαν με 4-0 από την πρωταθλήτρια Άγγλία 1953 «54 «Ρουλντερχάιπτον». Έπίσης ή «Ρουλντερο» γαίτον νίκησε την περίφημη ούγγρική ομάδα «Λόνδινε».

Ο ΝΕΑΡΩΤΕΡΟΣ ΣΩΦΕΡ

Ο νεαρός Τζών Στάμπ, από τό Λοκχάβεν των Ήνωμένων Πολιτειών, έχει συχνά φάσάρλε με τούς άστυνομικούς, επειδή αυτοί σχηματίζουν, μόλις τόν δούν, την εντύπωση, ότι οδηγεί χωρίς άδεια. Και αυτό, επειδή ο Τζών, άναστήματος 1 μ. 40, δεν φαίνεται περισσότερο από 9 ετών, ενώ έχει κλείσει τά 16! Έννοείται, ότι ο μικροσκοπικός οδηγός σπεύδει άμέσως νά τους δείξη την άδεια του και ξαναβάζει μπροστά την μηχανή, ενώ οι άστυνομικοί μένουν έμβρόντητοι.

Ο δάσκαλος κατόρθωσε ν' αποκτήσει το παλιό ρολόι πληρώνοντας 1400 δολ. λάφια...

Οι συλλέκτες ρολογιών

Συνδυάζουν το τερπνόν μετά το ωφέλιμον...

Σε μία δημοπρασία, που έγινε τελευταία στη Νέα Υόρκη, ένας δάσκαλος πλειοδοτούσε πεισματικά αρκετή ώρα, για να πάρει στην κατοχή του ένα παλιό ρολόι, που στο τέλος κατόρθωσε να το αποκτήσει, πληρώνοντας 1.400 δολάρια.

Με το ίδιο πείσμα, μία γυναίκα διεκδικούσε ένα εκκρεμές, που τελικά το απέσπασε από έναν άλλον, δίνοντας 117 δολάρια.

Το πρώτο ρολόι ήταν έργο του διάσημου ωρολογιοποιού Ρίττενχάουζ και ο καινούργιος κάτοχός του το μοσχοπούλησε εύκολα, σε τιμή μεγαλύτερη.

Η γυναίκα που πήρε το εκκρεμές, όμως, διαπίστωσε ότι με δεκάπεντε το πολύ δολάρια, θα μπορούσε να είχε αγοράσει ένα παρόμοιο από οποιοδήποτε κατάστημα παλαιών αντικειμένων.

Πάντως και οι δύο αγοραστές άνηκαν σε μία ιδιαίτερα κατηγορία συλλεκτών, που ή αδυναμία τους είναι να μαζεύουν παλιά ρολογία.

Μόνο που ο πρώτος ήξερε καλά τις τιμές και κάθε τι που αφορά τα ρολογία, ενώ η δεύτερη ήταν ακατάτοπιτη στην τέχνη αυτή. Χιλιάδες άνθρωποι, είναι φανατικά απορροπωμένοι στην αδυναμία αυτή, που για αρκετούς δεν αποτελεί μόνο μια διασκέδαση και-όπως υποστηρίζουν αρκετοί ψυχολόγοι-μια διέξοδο για τις στενωχίες και τα βασανιστήρια, αλλά και ένα μέσον για να κερδίσουν σεβαστά χρηματικά ποσά. Γιατί πάντοτε θα βρεθούν άλλοι συλλέκτες, πρόθυμοι να πληρώσουν ακόμη και χιλιάδες δολάρια για να αποκτήσουν ένα σπάνιο ρολόι.

Στην Αμερική υπάρχει ο Σύλλογος Συλλεκτών 'Ρολογιών, που στους καταλόγους του είναι γραμμένα 1.600 μέλη. Υπολογίζεται όμως ότι ο αριθμός εκείνων που δεν ανήκουν σε συλλόγους ξεπερνά κατά πολύ τα μέλη των συλλόγων.

Το υλικό που προσφέρεται στους συλλέκτες αυτούς είναι άφθονο και ποικίλο. Οι προσπάθειες του ανθρώπου να βρει έναν τέλει τρόπο για το μέτρημα του χρόνου αρχίζουν από την εποχή που ο άνθρωπος έβλεπε τον ήλιο να σηκώνεται και να βγαίνει, ή να βγαίνει και να σκαίει. Είναι βέβαια αρχαία όπλα, αλλά ν' αυτόν τον λόγο αποσπαστούν πολύτιμα αποκτήματα για τους συλλέκτες.

Στην συλλογή ενός Αμερικανού, που και τα ένδεδυατά του σπιτιού του είναι γεμάτα με κάθε λογής παλιό ρολόι, υπάρχει ένα ήλιο ρολόι, σε σχήμα κινεμά. Η τελειότητα της κατασκευής του είναι τέτοια, ώστε μπορεί κανείς να δια-

βάσει την ώρα σε οποιαδήποτε από τις πλευρές του. Πολύ νωρίς, επίσης, έκαναν την εμφάνισή τους οι κλεψύδρες και άλλες παρόμοιες συσκευές, ενώ τα μηχανικά ρολογία ήταν γνωστά στην Κίνα από τον καιρό της δυναστείας των Τάγγ, δηλαδή εδώ και περισσότερο από χίλια χρόνια.

Και όταν σκεφθεί κανείς πόσο απέραντη είναι η επινοητικότητα των ανθρώπων και η αγάπη τους προς την ποικιλία, παίρνει μια σχετική ιδέα για το πόσων ειδών ρολογία είναι δυνατόν να έχουν κατασκευασθεί.

Αλλά από αυτά ήταν απλά και πρωτόγονα, όπως το καψίμο ενός σκουινίου ωριμένου μήκους ή μιας ποσότητας λίπους φαλαίνας. Τα ζυγνήτριά που χρησιμοποιούντο εδώ και διακόσια χρόνια, έκαναν τη δουλειά τους ριχνοντας... όμβροντίες μικρών ποσοτήτων πυριτίδας, ανάβοντας κερί, παίζοντας γλυκεία μουσική ή ξεφωνίζοντας το κλασικό «κούκου-κούκου».

Το πιο πολύπλοκο ίσως ρολόι, ήταν εκείνο που ο Ναπολέων έβαλε να φτιάξουν για την 'Ιωσηφίνα. Διέθετε έναν δολκόληρο θάσο φυτικών πόσων, που έκρινοντο με την καθοδήγηση της μουσικής, που μετέδιδε το ρολόι.

Οι συλλέκτες όμως δεν περιορίζουν το ενδιαφέρον τους σε ωριμένα, αλλά μαζεύουν ρολογία κάθε είδους. Ο Αμερικανός Μπέρναρντ Γκόλντστάιν έχει μία συλλογή, που περιλαμβάνει αρκετές εκατοντάδες. Αλλά από αυτά αξίζουν για μία μόλις δολλάρια και άλλα χιλιάδες το καθένα.

Στους τοίχους, στο πάτωμα, στα ράφια και στα έπιπλα του σπιτιού του δεν βλέπει κανείς τίποτ' άλλο από ρολογία όλων των εποχών και των ειδών. Ένα από αυτά βρίσκεται μέσα σ' ένα ζωντανό πινακάκι, ειδικά φτιαγμένο γι' αυτόν τον σκοπό.

Η μανία για την συλλογή ρολογιών δεν κάνει διακρίσεις όσον αφορά την οικονομική κατάσταση ή την κοινωνική θέση των ανθρώπων, όταν πρόκειται να κυριεύσει κάποιον. Άλλοι τους πιο φανατικούς φίλους της απασχολήσεως αυτής ήταν ο Γερμανός Στ. της 'Αγγλίας. Ο Γάλλος Αντρέας στις τόσες άλλες πολυδάπανες 'αδυναμίες' του, είχε μεταξύ των πρώτων και τα ρολογία και ήταν πάντοτε πρόθυμος να πληρώσει ένα υπέροχο ποσό για να αποκτήσει ένα από αυτά.

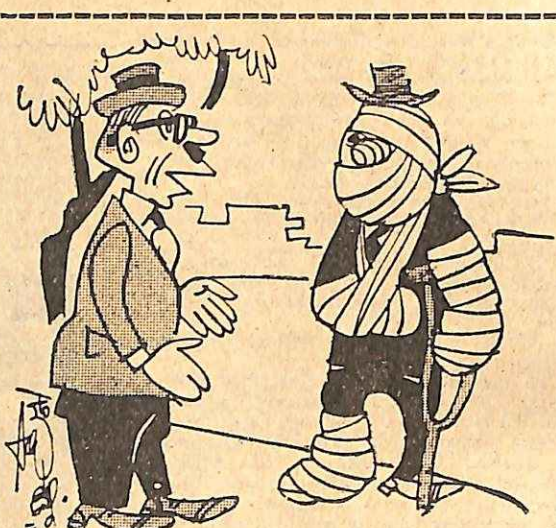
Επίσης, ο Χένρι Φόρντ, που είχε στα μικρά του χρόνια εργασθεί σε ωρολογιοποιείο, μαζεύει σ' όλη του τη ζωή παλιά και σπάνια ρολογία. Οι συνηθισμένοι συλλέκτες, που συνήθως δεν έχουν την δυνατότητα να πληρώσουν μεγάλα ποσά για να ικανοποιήσουν το πάθος τους, είναι ίκανοί να ταξιδεύουν εκατοντάδες χιλιόμετρα, για να αποκτήσουν ένα σπάνιο ρολόι σε τιμή εύκαιρη. Πολλοί από αυτούς αποκτούν σιγά-σιγά μία πείρα στην επιδιόρθωση παλιών ρολογιών, που ύστερα καταφέρνουν να τα πουλάνε σε καλές τιμές.

Στην Αμερική, υαλίστα, κυκλοφορούν ένα σωρό βιβλία με πληροφορίες, στοιχεία και συμβουλές, για όσους θέλουν να ασχοληθούν με την συλλογή ρολογιών.

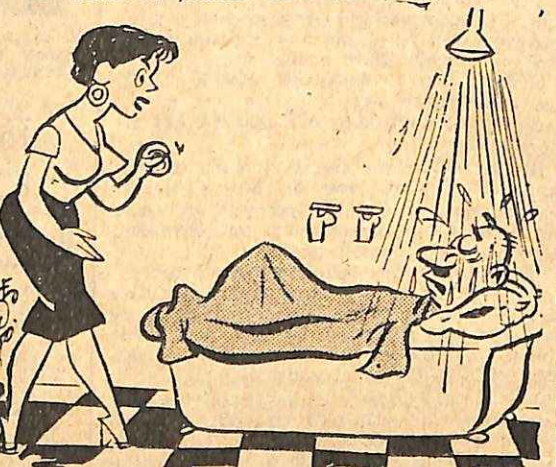
Στην συνεχή εξέλιξη της μανίας αυτής, συντελεί αρκετά και ο πόθος των ανθρώπων να ανακαλύπτουν ξεχασμένους και κρυμμένους θησαυρούς. Ένα ρολόι που αγοράστηκε για λίγα δολάρια μπορεί να αποδειχθεί ότι αξίζει εκατοντάδες ή και χιλιάδες! Με το πέρασμα του χρόνου, εξ' άλλου, τα ρολογία που αντέχουν σ' αυτό, αποκτούν μεγαλύτερη αξία. Τα ρολογία που εδώ και τριάντα χρόνια αξίζουν 50 δολάρια, σήμερα πουλιούνται εύκολα για 500 δολάρια.

Στην έκποψη των περιουσιακών στοιχείων του φάρου, που έκανε πρό καιρού η αμερικανική κυβέρνηση, ένα από τα ρολογία που πουλήθηκε 10.000 δολάρια! Υπάρχουν επίσης αρκετές ιδιωτικές συλλογές, που η αξία τους ξεπερνά τις εκατό χιλιάδες δολάρια.

Και μία εταιρία, που έχει τοποθετήσει ένα μέρος των κεφαλαίων της σε παλιά ρολογία αξίας, έχει ασφαλίσει την συλλογή της για 650.000 δολάρια!

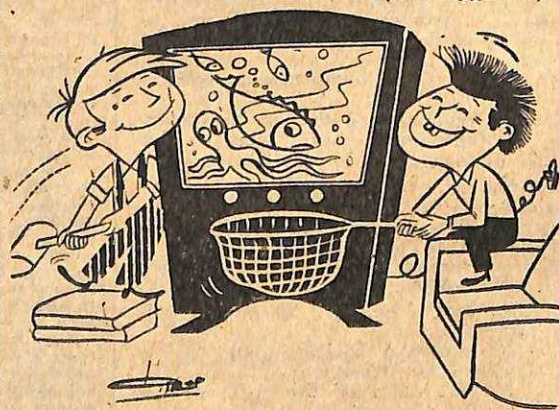

Μπα, τί βλέπω; Παντοεύτηνες;...

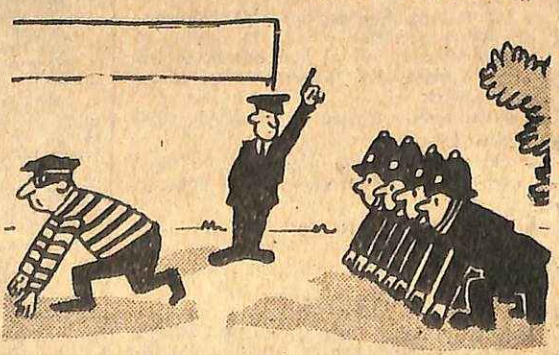
— Έγινε πιά, Βασιλάνη! 'Η μαμά θέλει να κάνει μπάνιο!...

(Του 'Αρχέλαου)

Χωρίς λόγια.

(Του Φ. Γεωργουλάκη)

'Εγγύμνασις αστυνομικών.

Το μέλι ως τροφή και ως φάρμακο

Οι θρεπτικές και μικροβιολογικές ιδιότητές του

Ένα από τα πρώτα φυσικά προϊόντα, που μ' αυτά τρέφονταν ο άνθρωπος, είναι και το μέλι. Την εποχή εκείνη οι τροφές του ανθρώπου ήταν εκείνες που εύρισκε στη φύση, όπως τα χόρτα, οι καρποί, το μέλι και άλλοι. Από τότε λοιπόν είχε μεγάλη αξία για την τροφή αυτή, που η γλυκύτητα της γεύσεως και η θρεπτική της αξία το έκαναν περιζήτητο.

Η κυριότερη άσκηση που ασχολήθηκαν με τον άνθρωπο ήταν να περάσει στα δάση και στα βουνά ψάχνοντας, που ζούσαν σε άγρια κατάσταση. Το άγριομέλι αυτό σιγά-σιγά έκανε τους ανθρώπους να επιδοθούν στην εκτροφή των μελισσών με τη δημιουργία μιαν ιμόνιης κατοικίας, όπως λέγεται, ή κυψέλης. Από τότε αρχίζει να αναπτύσσεται η μελισσοκομία ως το πρώτο επάγγελμα του ανθρώπου.

Ιδιαίτερη προτίμηση στο μέλι είχαν οι αρχαίοι 'Ελληνες και οι Ρωμαίοι, τόσο πολύ, δέ το εκτιμούσαν, που το θεωρούσαν ιερό και μ' αυτό τιμούσαν τους θεούς και τους ήρωες. Αργότερα το χρησιμοποιούσαν και ως φάρμακο, γιατί έπαιρναν πώς έχει θεραπευτικές ιδιότητες, έπειδή όσοι έτρωγαν άφθονο μέλι διατηρούσαν ανήγηρη την υγεία τους.

Στο ζήτημα αυτό δεν είχαν αδικία. Η σύστασή του είναι τέτοια, που πραγματικά αυξάνει την αντίστασή του οργανισμού έναντι όλων των μολύνσεων. Κι' αυτό εξηγείται από την προέλευσή του, που έχει το μέλι, γιατί από τ' αναρίθμητα άγρια φυτά, που έδωσαν την γύρη τους, πολλά έχουν ως γνωστό διάφορες ωφέλιμες ιδιότητες, που μεταφέρονται και στο μέλι.

Το μέλι ως γνωστόν παρασκευάζεται από τη γύρη και το νέκταρ που μαζεύει από τ' άνθη η μέλισσα. Η δλη όμως επεξεργασία γίνεται μέσα στους φαρμαγγικούς αδένες της, όπου με διάφορα βιολογικά χημικά μέσα επιτυγχάνεται η μετατροπή τους σε μέλι.

Το μέλι, ανάλογα με την προέλευσή του, έχει, το κατατάσσουμε σε πολλές κατηγορίες.

Το ανώτερο που υπάρχει, είναι αυτό που προέρχεται από τα άγρια φυτά του βουνού και μάλιστα το θυμάρι. Αυτό διαπιστώθηκε από έρευνες βιοχημικών, που ανέκαλυ-

ψαν πως το μέλι αυτό περιέχει πολλές βιταμίνες και είναι περισσότερο μικροβιοκτόνο.

Πραγματικά, μέσα στο μέλι δεν ευδοκίμει κανένα μικρόβιο. Την πραγματική εξήγηση πάνω σ' αυτό το ζήτημα έδωσε ο Ζοντλ, ο οποίος απέδειξε πως στο μέλι υπάρχει μία ουσία εξαιρετικά μικροβιοκτόνη ή «ινιμίνη», που βρίσκεται επίσης στο γάλα και στο σάλιο. Τα πειράματα έγιναν πάνω στα κοινά κολλοειδή, σε σταφυλοκόκκους και σε στρεπτοκόκκους. Το νοπτό μέλι και το βουνού περιέχουν τη μεγαλύτερη ποσότητα σε «ινιμίνη», γι' αυτό δέ αυξάνει η μικροβιοκτόνη ιδιότητά τους.

Αυτές όμως τις ιδιότητες τις χάνει το μέλι, όταν θερμαίνεται ή εκτίθεται στις ήλιες ακτίνες. Γι' αυτό πρέπει να προσφυλάσσεται από τον ήλιο και να τρώγεται κρύο.

Αριστής ποιότητας θεωρείται το μέλι που βρίσκεται ακόμη μέσα στην κηρήθρα ή έχει τρέξει απ' αυτή.

Στο εμπόριο το μέλι αυτό ονομάζεται «αρθρόν» και έχει μεγάλη σημασία για τη διατροφή των παιδιών.

Υπάρχει ωστόσο μία περίπτωση, που το μέλι είναι επικίνδυνο στην υγεία, γιατί μπορεί να προκαλέσει δηλητηρίαση του οργανισμού. Αυτό συμβαίνει όταν προσέχεται από φυτά που έχουν στα άνθη τους δηλητηριώδεις ουσίες, όπως γλυκοσίδες, αλκαλοειδή και τοξίνες.

Τέτοια φυτά ευδοκίμουν στην Μ. Ασία, γι' αυτό και ο Ξενοφών στην «Ανάσσει» του περιγράφει τέτοιου είδους δηλητηρίασεις. Απ' αυτό αποδεικνύεται πως στο μέλι παίζει σπουδαίο ρόλο και η καταγωγή του.

Στο μέλι υπάρχουν οξέα, απ' όλη αυτή όμως το μυρμηκικό οξύ είναι εκείνο που το συντηρεί.

Ο Κουστενιάχερ βεβαιώνει πως το μέλι περιέχει λευκάματα περισσότερο απ' ό,τι φανταζόμαστε και ότι αυτά είναι περισσότερο απορροσιμα από άλλα που βρίσκονται σ' άλλα τρόφιμα. Πραγματικά, το μέλι το χωνεύουμε εύκολα, χωρίς να χρειάζεται το υδροχλωρικό οξύ του στομάχου και οι ευνομήσεις των εντέρων.

Τα άγρια φυτά συστατικά, που περιέχει, φασφάτω, ασβέστιο, σίδηρο, κλπ. αποτελούν επίσης πολύτιμους οικοδομικούς λίθους του οργανισμού. Η ποσότητά και η ποσότης των αλάτων αυτών είναι διαφορετική ανάλογα με τα φυτά και τα άνθη απ' όπου προέρχεται το μέλι.

Παρατηρήσαμε ότι το γερμανικό μέλι παρουσιάζει μετastallικά στοιχεία σε μεγάλη αναλογία. Το φυσικό έμφανίζει μεγάλη περιεκτικότητα σε κάλιο.

Το μέλι του Καναδά περιέχει σε αναλογία περισσότερο ασβέστιο και φωσφόρο.

Τα μεταλλικά αλάτα φαίνεται β. τι είναι άφθονα στο μέλι και συμβολίζουν με το έντονο χρώμα του. Ο Μπουνς διαπίστωσε ότι από όλες τις σακχαρώδεις τροφές μόνο το μέλι περιέχει σίδηρο σε ποσότητα ίση με εκείνη, που περιέχει το ψωμί και συνιστά να καταναλωθεί ή ζάχαρη από την διατροφή των παιδιών και ν' αντικατασταθεί με το μέλι.

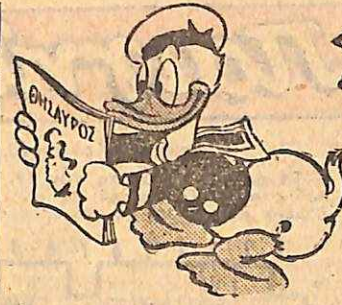
Το μέλι εξ' άλλου περιέχει πολλά ένζυμα, που έχουν μεγάλη διατηρητική αξία. Η παρουσία των ενζύμων μέσα στο φυσικό μέλι αναγνωρίστηκε ως ένα κριτήριο της ανωτερότητας τους, σε βαθμό μάλιστα τέτοιο, που η γερμανική κυβέρνηση απαγορεύει κάθε μέλι, του οποίου η χημική ανάλυση δεν φανερώνει την παρουσία ενζύμων. Γιατί μέλι που δεν περιέχει ένζυμα, θεωρείται «θερμανθέν ή νοθευμένο».

Το μέλι νοθεύεται πολύ συχνά με νερό, σιρόπι μελάσσας ή ζάχαρη, αμυλοσάκχαρο, αλεύρι κλπ. Στο εμπόριο κυκλοφορεί επίσης και τεχνητό μέλι, που παρασκευάζεται από διάλυμα καλαμίσσας, αμυλοσάκχαρο και χρωματισμένο όπως το φυσικό μέλι.

Το τεχνητό μέλι δεν μπορεί να συγκριθεί με το φυσικό και τα δόξα που το περιέχουν πρέπει να γράφουν απ' έξω καθαρά «τεχνητό μέλι».

Κ. ΖΕΡΒΟΣ

χημικός

Το φάντασμα του πυργού

Για όλα φταίει η μεγαλομανία της πεθεράς μου, αν δεν έπασχε απ' αυτή την αθεράπευτη αρρώστια, δεν θα έπαινε να κατοικώσαστε σ' ένα παλιό, σαράβαλο κτίριο, το οποίο, στα νεύρα του παράσταται τάχα τον πυργό.

Μόνο νάβλεπε κανείς αυτό το μεγαλοκόλο και φρικαλέο έρειπιο, θα τον έπιαναν ανατριχίλες. Το ίδιο, φυσικά, έπαθα κι' εγώ και το ζέκοφα του εζυγνίκια του μεσίτη.

—Τι μάς κουβάλησες; έδω; τον καταδολοφό. Για να θαυμάσουμε αυτή τη φωλιά για κοκκοβάνιες;

Αλλά η πεθερά μου διαφώνησε. (Μήπως άλλωστε συμφώνησε και ποτέ μαζί μου;)

—Μην ακούτε το γαμπρό μου, είπε στον μεσίτη. Είναι ελεύθερος, βέβαια, νάχη τις ιδέες του. Αλλά εγώ κι' η κόρη μου είμαστε το ίδιο ελεύθερες ν' ακολουθούμε τη σωστή γνώμη, δηλαδή τη δική μου.

Πήρε μία βαθιά αναπνοή, μάς επιβεβαίωσε με το άσπρα φτερό κι' αντιπαθητικό βλέμμα της και συμπλήρωσε:

—Ο πυργός μάς άρραει και θα τον νοικιάσουμε!

—Και θα συγκατοικήσουμε με άραχνες και νυχτερίδες, μουρούσια δίδην μονολογώντας.

—Είπες τίποτα, γαμπρούλη μου; με ρώτησε μ' επίπλαστο άγγελικό ύφος.

Προσπονήθηκα ότι μ' έπιασε

Εύθυμη Ιστοριογλα

δυνατός βήχας κι' ότι δεν άκουσα την έρωσή της.

Κι' έτσι, χωρίς άλλες περιπέτειες, η συμφωνία κλείστηκε επί τοπεί. Ο μεσίτης μάλιστα εισέπραξε άμεσως τη μεσίτερά του, αντί να εισπράξει δυο-τρεις κατρασκίες και να πάει να βροί άλλους χαζούς.

—Αν δεν είχα πάρει μεγάλη προίκα, αν δεν φοβόμουν την πεθερά μου κι' αν μ' άρεσαν οι καυγάδες, θάαζα τη γάτα, που λέγε. Αλλά έπειδή δεν συνόβαινε τίποτα απ' όλα, έσκυφα άνανδρα το κεφάλι και υποτάχθηκα στην κακή και άδικη μοίρα μου.

Την άλλη μέρα η πεθερά μου μάς ζήτησε απ' τ' αγρία χαράματα.

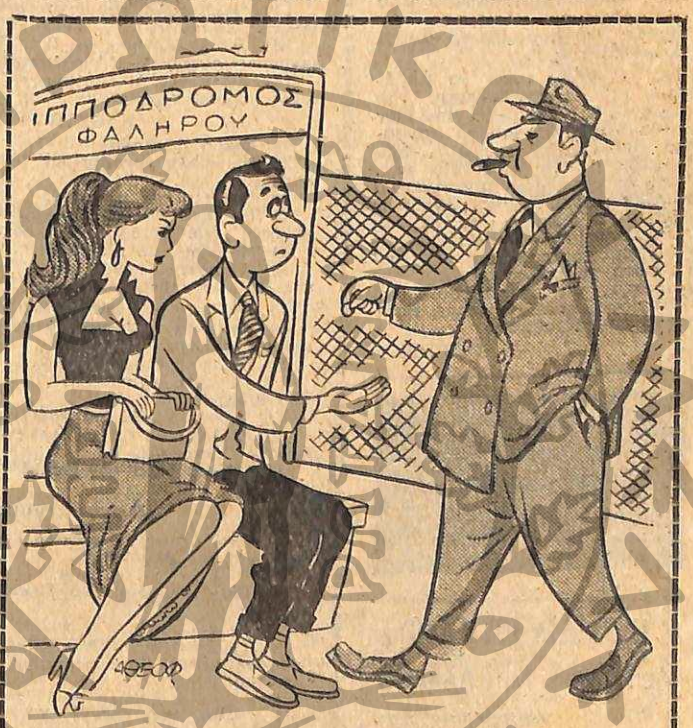
—Σηκωθείτε, στρίγκλιες. Έχουμε να φροντίσουμε για τον πυργό μας!

Πρόσεξε ότι, προσφέροντας τη λέξη «πύργος», κόλλησε το στόμα της. Γι' αυτό δεν παραξενεύτηκα καθόλου όταν την άκουσα να μάς διατάζει:

—Δεν θα πείτε σε κανένα ότι νοικιάσαμε τον πυργό! Κι' σ' όποιον μάς ρωτήσει θα λέμε ότι τον αποκτήσαμε ύστερα από ένα μακροχρόνιο δικαστικό άγωνα που είχαμε με κατή ψευτικους απογόνους του προπροπάπου μου!

Μέσα σε μία βδομάδα ο «πύργος» σουλουπήθηκε όπως-όπως. Έγκοτασταθήκαμε στο άσπασθες κι' η πεθερά μου ποζάριζε σαν πανίσχυρη φουδάρχισσα του παλιού καλού καιρού, ενώ του λόγου μου είχα φρεσ-φρες την έντυπωσι πως ήμουν ο «Καπετάν Βρυκολάκας».

Το σαράβαλο βρώμαγε άπελπιστικά μούλκα και τρεμούλιαζε συθέμελο στο παραμικρό άεράκι. Κατάλαβα, λοιπόν, ότι, αν δεν απαλλάσσόμουν απ' αυτό

— Χίλιες φορές σου έχω πη, Χαχότο, να κρατάς κάτω για την ειστροφή μας στην Αθήνα!...

(Του Α. Θεοφιλόπουλου)

το ματούριο, ή θα τρελλανό-
μουν, ή θα γινόμουν παθερο-
κτόνος. Γι' αυτό έβαλα σ' ένερ-
γεια τα έξυπνα μέσα. Δηλαδή
τα βράδια πεταγόμενα τρο-
μαγμένοι από το κρεβάτι κι
αφουγκραζόμενα.

— Τι συμβαίνει, Τέλη; άνη-
κούσε ή γυναίκα μου.
— Άκούς ένα θόρυβο σαν να
σούρνωνται άλυσίδες;

— Χριστός και Παναγία! Ξε-
φώνισε.
— Να δες πού ή πυργός είναι
στοιχειωμένος!

— Ίησους Χριστός νικά κι' ό-
λα τα κακά σκορπά! έψελνε
ή αγαθή ή γυναίκα μου, ενώ
συγκρόνως σταυροκοπούταν
γυμνά ή δέος.

Στην άρχή σκέφτηκε να τό
κρύψει από τη μάμα της για να
μή την τρομάξει. Άλλά την ό-
γδόη μέρα δέν άντεξε.

— Μαμά, πρέπει να φύγουμε
από τόν πυργό, της είπε.
— Για ποιο λόγο; άγριεψε ή
άξιοσεβάστη πεθερά μου.

— Γιατί είναι στοιχειωμένος,
της εξήγησε.

— Και πώς τό κατάλαβες;

— Τα βράδια τό δωμάτιό
μας ακούγονται κάτι περίεργοι
κρότοι. Και σίγουρα θα είναι
κάποιο φάντασμα!

— Φάντασμασάαα;
— Τώρα θα λιποθυμήσ ή γονά
από την τρομάρα της) συλλογι-
στικά.

Άλλά πόσο είχα γελαστί!
Όχι μόνο δέν λιποθύμησε, άλ-
λά χτύπησε χαρούμενα τις πλα-
βάρες χερουκλές της και φώ-
ναζε:

— Μακάρι να είναι φάντασμα!
Και, καταλαβαίνοντας την
έκπληξή μας μάς ξεκαθάρισε:

— Άν πραγματικά είναι φάν-
τασμα, ό πυργός μας θα γίνη
ένδοξος. Και θαρχνώνται κομψ-
τες, δούκες, βαρώνοι, μαρκίσι-
οι κι' ένα τούρμιο άλλοι αρι-
στοκράτες για να τόν επισκε-
φθούν. Και θα γράφουν για μάς
οι έφημερίδες όλου τού κό-
σμου! Άχ! τι χαρά!

Άλλά ή χαρά της κόπηκε μέ
τό μαχαίρι τό έπόμενο βράδυ.
Γιατί τό φάντασμα τού πυργού
εμφάνησε μπροστά της τήν ό-
ρα πού πηγαίνε, να κοιμηθώ.
Κανονικά βέβαια θάπρεπε να
τρομάξει τό φάντασμα. Έν τού-
τοις, τρώμαζε ή πεθερά μου
πού ξεσηκώσε ολόκληρη τήν
περιοχή στό πόδι με τά άγρια
ξεφωνητά της.

Και τ' άλλο πρωί τά μαζε-
ψαμε κι' εγκαταλείψαμε τόν
«πυργό». Κι' ή πεθερά μου δέν
έπαυε να μιλάει για τό φάντα-
σμα, πού σάς βεβαιώνει ότι δέν
τό είδε με τη φαντασία της.
Γιατί τό φάντασμα πραγματικά
φάνηκε μπροστά της. Τό έβρω
φανή ήταν ό θεός μου. Κι' όχι
πεθαμένος! Ζωντανός! Τόν εί-
χα θερμοπαράκαλεσε, να παί-
ξει αυτό τό ρόλο, μία και τού
παίριάζε να παραστήσει τό
φάντασμα, έπειδή ήταν... πολι-
τικός συνταξιοχός!

Γ. ΓΙΑΝ.

ΙΣΤΙΟΤΟΝ ΔΙΣΘΗΚΗ
ΑΡΙΕΤΤΕ

Ριζική άποτρίχωση - Γενι-
κή αίσθητική υπό της Γαλ-
λίδος κ. ΑΡΙΕΤ.

ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ & ΘΕΙΔΙΟΥ 2

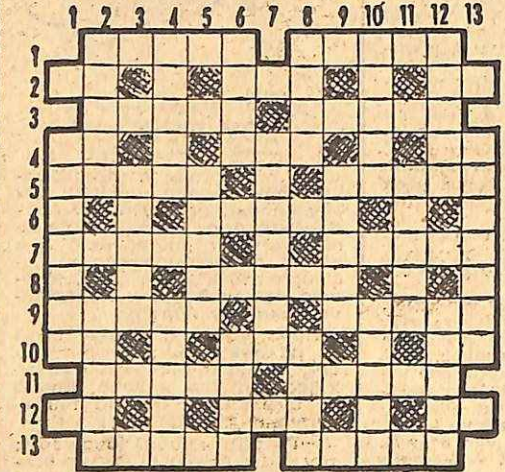
Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΕΛΚΟΥΣ
ΜΕ ΧΥΜΟΝ ΑΠΟ ΛΑΧΑΝΟ

Τό ειδικόν μηχανήμα εξα-
γωγής σούτσουνο χυμού άφί-
χθη και πωλείται εις τήν
Σταν Νικολούδη 27.—Ν.
Λαγγούσης.

Παιχνίδια

Επίκαιρο σταυρόλεξο

Τά άρχικά γράμματα τών 19 καθένιν λέξεων
του σταυρολέξου αυτόθ θα σάς δώσουν, διαβα-
ζόμενα στη σειρά, τό ονοματεπώνυμο ενός μεγά-
λου Έλληнос, πού ξαναγύρισε τελευταία στην

Ελλάδα, ύστερα από μακρόχρονη άπουσία στο
έξωτερικό.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Άποτυχίες. — ... Χοσρέφ: ναύαρχος τού τουρ-
κικού στόλου, καταστροφείς τών Ψαρών.
- 2) Λουδοβίκος της Γαλλίας. — Μονάδες άσφα-
λείας. — Συνοδευόν βασιλείς.
- 3) Νόθος υιός τού αυτοκράτορος της Γερμα-
νίας Φρειδερίκου Β', βασιλεύς της Σαρδηνίας. —
Ο συνθέτης της όπερέττας «Η κόρη της μαντίμ
'Ανγκά» (έπων.).
- 4) Τοπικό έπίρρημα (δημ.). — Ξένος πρεσβε-
τής στην Αθήνα. — Προτρέπει.
- 5) Άνάξια προσοχής. — Οι Άσιάτες της κά-
νουν μεγάλη κατανάλωσι.
- 6) Ο πατέρας τού Οιδίποδος.
- 7) Περιήμη μάρκα βολιών. — Τό εεοχαριστώ
τών Γαλλών.
- 8) Δέν παρουσιάζουν άμοιομορφίες.
- 9) Είδος έκλεκτής Ιαπωνικής πορσελάνης. —
Δέν μάς άφίνει να εργαστούμε.
- 10) Διάσημος Άγγλος συγγραφέας. — Συνε-
χόμενα στον Όμπρο. — 101.
- 11) Έρη πόλις πού επικέκτονται κάθε χρόνο
πολλοί προσκυνητάι. — Μουσικό έργο.
- 12) Ξενική άρνησις. — Πατρίτσα...: στήρ τού
κινηματογράφου. — Άπαγόρευσι.
- 13) Χώρα της Δ. Άσίας. — Άνέξοδη έξασφα-
λίσις μικροπραγμάτων.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Μικρή άγελάδα.
- 2) Με πολλή εύχαρίστησι (έπιρρ.). — Μομφή,
σκώμμα.
- 3) Έορτές τών άρχαίων.
- 4) Τό λατρεύουν οι Έρυθρόδερμοι. — Για τούς
άθλητες είναι μεγάλος θρίαμβος.
- 5) Μοιάζουν με μαργαρίτες.
- 6) Σταματά κάθε κίνησι. — Πρωταγωνιστής
της Γαλλικής Έπαναστάσεως.
- 7) Η ζωή τά εγκαταλείπει.
- 8) Τα μύρα τού κάνουν μεγάλη κατανάλωσι. —
Γίνεται σασάτα.
- 9) Τουρκικό άνδρικό όνομα.
- 10) Μάρκα αυτοκινήτων. — Έχουν σχέση με
τό γάϊδαρο (αυδ.).
- 11) Γενος ανισόθλων αμφίδιον όφρων.
- 12) Ζινέτ...: στήρ τού ελληνικού κινηματογρά-
φου. — Όπτασις.
- 13) Μικρό όδον των Μακεδόνων.

Λογοπαίγνια

- 1) Ποιό μέρος τού σπιτιού λέει πώς βλέπει ένα
σύμφωνο τού άλφασήτου;
- 2) Ποιό σύμφωνο τού άλφασήτου σημαίνει άρ-
νησιν;

*

- 3) Ποιός είναι ό «Άγιος εκείνος, ό όποιος είτε
από τό κεφάλι τόν πάρης, είτε από τά πόδια,
μένει ό ίδιος;

Μαγική εικών χωρίς εικόνα

- Μαρία μου, αυτό θά τό κρύψω, μήπως τυχόν
δέν βρούμε αύριο ν' αγοράσουμε.
- Ποιό μαμά;
- Μα αυτό πού σου είπα.

Δοκιμάσετε τις γνώσεις σας

Γιά να βρήτε σε ποιόν τομέα έχετε τις περισ-
σότερες γνώσεις, προσπαθήστε ν' απαντήσετε στις
κάτωθι ερωτήσεις. Έχετε τρία λεπτά καιρό για
ν' απαντήσετε στην καθενιά από τις ομάδες τών
τριών ερωτήσεων.

Α'. ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ

- 1) Ποιά είναι ή πρωτεύουσα της Χίλης;
- 2) Πού βρίσκεται ή Παταγονία;
- 3) Σε ποιά θάλασσα βρίσκεται ή νήσος Κούβα;

Β'. ΙΣΤΟΡΙΑ

- 1) Ποιός Άγγλος πολιτικός υπήρξε φανατικός
αντίπαλος της Γαλλικής Έπαναστάσεως;
- 2) Ποιός διοργάνωσε τήν δολοφονία τού Κικέ-
ρωνος;
- 3) Σε ποιά χώρα βασιλεύει ό 124ος μονάρχης
της Ιδίας δυναστείας;

Γ'. ΤΕΧΝΕΣ

- 1) Σε ποιά πόλι της Γαλλίας γεννήθηκε ό Βικτωρ
Ουγκώ;
- 2) Ποιά πόλις της Γαλλίας είναι στενά συνδε-
μένη με τόν ζωγράφο Βάν Γκόγκ;
- 3) Πώς λεγόταν ή σύζυγος τού Ρέμπραντ τήν ό-
ποία ό διάσημος ζωγράφος χρησιμοποίησε και
για μοντέλο του;

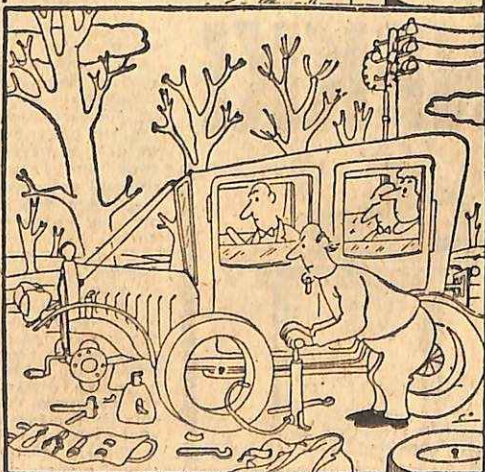
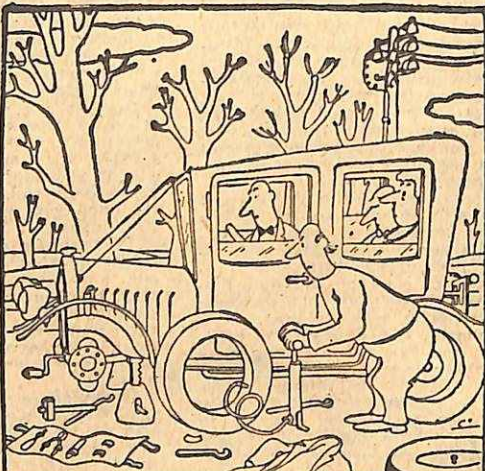
Δ'. ΓΕΝΙΚΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ

- 1) Ποιό είναι τό μεγαλύτερο χάλκινο άγαλμα πού
υπάρχει σήμερα στον κόσμο;
- 2) Πόσες χορδές έχει ένα βιολί;
- 3) Ποιός είναι ό εφευρέτης τού στυλογράφου;

Αναγραμματισμός

Της ρόκας είμαι γέννημα,
μ' άν μ' αναγραμματίσας
στό τέλος κάθε προσεχής
σχέδον θά μ' απαντήσης.

21 μικροδιαφορές

Τά δυό αυτά σχέδια πού φαίνονται έκ πρώτης
όψεως τελείως όμοια, διαφέρουν μεταξύ τους σε
21 μικρολεπτομέρειες. Προσπαθήστε να τις βρή-
τε μέσα σε τρία λεπτά της ώρας, άν θέλετε να
υπερηφανεύεσθε για τήν παρατηρητικότητά σας.
Στό παιχνίδι μπορούν να πάρουν μέρος πολλοί
παίκτες συγχρόνως. Τότε μάλιστα γίνεται και
πιο ενδιαφέρον. Κερδίζει εκείνος πού θά βρή τις
περισσότερες διαφορές μέσα στο μικρότερο χρονι-
κό διάστημα.

Οί λύσεις στη σελ. 82

ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μετά τήν αίματηρή συμπλοκή με τούς
«Τζι-Μέν», μπροστά στην Κεντρική
Τράπεζα τού Μιλγουόκι, ή συμμορία
τού Πέτερ Γκονζάλο δέν έδωσε πιά σημεία ζωής.
Είχε άφίσει τέσσερες νεκρούς κι' έξη τραυματίες, σ' αυτή τήν
έξοντωτική μάχη. Μα ό άστυνόμος Γκόρντον Χάτ δέν ήταν
καθόλου ικανοποιημένος, αφού τού είχε ξεφύγει πάλι ό Γκονζάλο.

Ήταν σωστός σατανάς, αυτός ό άνθρωπος! Όλοι ήσαν βέ-
δαιοι για τήν ένοχή του σ' έκτό έγκλήμα, κι' όμως δέν υπήρχε
ποτέ ή παραμικρή απόδειξι εναντίον του.

Τρεις μήνες άργότερα, ό Χάτ έμαθε πώς ό Γκονζάλο είχε έμ-
φανισθί στο Νάσβιλ, μαζί με τό Ραλφ Κένεντυ, τόν ύπαρχγό
του. Ξεκίνησε άμέσως γι' αυτή τήν πόλι, παίρνοντας μαζί του
καμμία δεκαριά άντρες.

Ταξίδεψαν όλη τή νύχτα, και τά ξημερώματα στάθηκαν λιγάκι
σ' ένα έξοχικό μπάρ. Έκεί, λοιπόν, πληροφορήθηκαν άπ' τις έφη-

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ

μερίδες τή ληστεία της Έθνικής Τραπεζής
τού Νάσβιλ. Άνάμεσα στα θύματα βρισκό-
ταν κι' ό άνθρωπος πού είχε είδοποιήσει
τηλεφωνικάς τό Χάτ για τήν εμφάνισι τού
Γκονζάλο.

Φτάνανε πολύ άργά οι Τζι-Μέν...
Μέσα σε λίγες μέρες, γίνανε κι' άλλες
δυό ληστείες, στο Κολόμπους και στο Κλη-
βελαντ. Για τό Γκόρντον Χάτ, είχαν όλες
τη σφραγίδα τού Γκονζάλο, τού πιδ ασύλ-
ληπτου γκάνγκστερ της Άμερικής, τού άν-
θρώπου με τ' άμέτρητα άλλοθι...

Όστόσο στο Κληβελαντ, κάποιος είχε
προλάβει να διακρίνη τ' αυτοκίνητο της
συμμορίας, καθώς έφευγε δλοταχώς, μετά
τή ληστεία. Ήταν ό Στάνλεϋ Μπριούς, έ-
νας πόλισμαν της τοπικής άστυνομίας, πού
φιλοδοξούσε από καιρό να περάσει στο σώ-
μα τών Τζι-Μέν. Δέν είχε προφτάσει να
επέμβη έγκαιρως, γιατί είχε φτάσει έπει-
τα άπ' τή ληστεία. Όστόσο, άρχισε να πα-
ρακολουθώ με κάθε τρόπο τά ίχνη τών
γκάνγκστερ.

Έτσι, τό ίδιο βράδυ, μπόρεσε να τηλε-
γραφήσει στο Χάτ πώς ή συμμορία τού
Πέτερ Γκονζάλο είχε καταφύγει σε μία έ-
ρημική βίλλα, κοντά στο Μάνσφιλντ.

Αυτή τή φορά, ό Χάτ έφυγε με τ' αε-
ροπλάνο. Προσγειώθηκε 80 χιλιόμετρα μα-
κριά άπ' τό Μάνσφιλντ. Έδωσε τις άπαι-
τούμενες οδηγίες για τή φρούρησι όλης της
περιοχής και, παίρνοντας μαζί του καμ-
μία δεκαριά Τζι-Μέν, τράβηξε για τή βίλ-
λα τού Γκονζάλο.

Φτάσανε εκεί μετά τά μεσάνυχτα. Τά παράθυρα τού Ισογείου
ήταν φωτισμένα κι' ακούγονταν από μέσα ήχοι ραδιοφώνου. Μέσ
άπ' τά θαμπά τζάμια, ξεχώριζε ό ίσκιος ενός ζευγαριού πού χα-
ρευε.

— Είναι και γυναίκες μέσ' στη βίλλα... ψιθύρισε στ' αυτή τού
Χάτ ένας άπ' τούς άντρες του. Λέτε να μάς σκάρωσε καμμία
φάρσα αυτός ό Μπριούς;

Τήν ίδια στιγμή, άκούστηκε κοντά τους μία σιγαλή φωνή:
— Είμαι ό Στάνλεϋ Μπριούς, της τοπικής άστυνομίας. Δέν
φανταζόμουν πώς θα φτάνατε τόσο γρήγορα, μίστερ Χάτ... Μέσ
στη βίλλα βρίσκονται τέσσερες γκάνγκστερς και τρεις γυναίκες.
Φαίνεται δε πώς περιμένουνε κι' άλλον, γιατί ήταν πέντε αυτοί
πού έκαναν τή ληστεία.

»Υποθέτω πώς θα περιμένουνε τόν άρχγό τους, γιατί τούς
άκουσα να μιλάνε με σεβασμό γι' αυτόν. Και δέν τόλμισε κανέ-
νας ν' άγγίξει μία μαύρη βαλίτσα, πού θάχη μέσα άσφαλώς τά
κλεμένα λεφτά...

Ο Χάτ ώργάνωσε άμέσως τήν επίθεσι. Σ' ένα σύνθημά του,
όλα τά τζάμια γίνανε θρύφαλα κι' οι άστυνομικοί πήδησαν μέσ
στη βίλλα, με τό πιστόλι στο χέρι.

Οι γκάνγκστερς τά χάσανε και δέν φέρανε αντίστασι. Μονάχα
ένας, ό Κένεντυ, χάθηκε πίσω από μία ντουλάπα.

— Παραδόσου! τού φώναζε ό Γκόρντον Χάτ.
Μά εκείνος τού άπάντησε με δυό πυροβολισμούς.

Ο Χάτ τόν πυροβόλησε τότε κι' αυτός, με τό αυτόματο πού
κρατούσε, και τόν έσπλωσε χάμω, νεκρό.

Πήγε κοντά τού ύστερα κι' έκανε μία έρευνα στις τσέπες του.
Στό τέλος, πήρε τό καπέλλο του. Και τράβηξε ένα εισιτήριο λεω-
φορείου, διπλωμένο και χωμένο μέσα άπ' τήν κορδέλλα του.

Τό κύτταξε μία στιγμή, κι' έπειτα τό τσαλάκωσε κι' έκανε να
τό πετάξει. Μετάνιωσε, όμως, τό ξεδίπλωσε πάλι και τόδωσε στο
Μπριούς.

— Είναι εισιτήριο λεωφορείου τού Κληβελαντ, τόν πληροφορήσε
έκείνος. Αυτά τά κίτρινα εισιτήρια είναι έφραγτικά και έκδίδου-
ται ως τις 9 τό πρωί...

— Ποιά δρα ληστεύτηκε ή Τράπεζα τού
Κληβελαντ;
— Λίγα λεπτά άφού άνοιξε... δηλαδή κατά
τις 9 παρά 5'.

Κι' άμέσως ό Μπριούς πρόσθεσε, κατάπληκτος:

— Μά βέβαια, έχετε δίκιο! Μερικοί μάρτυρες καταθέσανε πώς
είδαν τέσσερες άπ' τούς γκάνγκστερς να κατεβαίνουν άπ' τό λεω-
φορείο και να τρέχουνε προς τήν Τράπεζα!...

— Άν μπόρεσουμε να εξακριβώσουμε πώς αυτό τό εισιτήριο
έκδόθηκε σ' εκείνο τό λεωφορείο, μεταξύ 9 παρά τέταρτο και 9
παρά 5', θάχουμε μία άκλόνητη απόδειξι! Κι' άκόμα πιδ πολύ,
άν τούς αναγνωρίση ό εισπράκτορας και μάς βεβαιώση πώς τούς
είδε να κατεβαίνουν κοντά στην Τράπεζα...

Τή στιγμή εκείνη, μπήκανε δυό άστυνομικοί, σπρώχνοντας μπρο-
στά τους ένα νέο με σκληρή έκφρασι στα μάτια και μ' ένα πε-
ριφρονητικό χαμόγελο στα χείλη.

— Ο Πέτερ Γκονζάλο! φώναξε ό Χάτ. Τί σύμπτωσι! Δέν
φανταζόμουν να σας συναντήσω εδώ πέρα!...

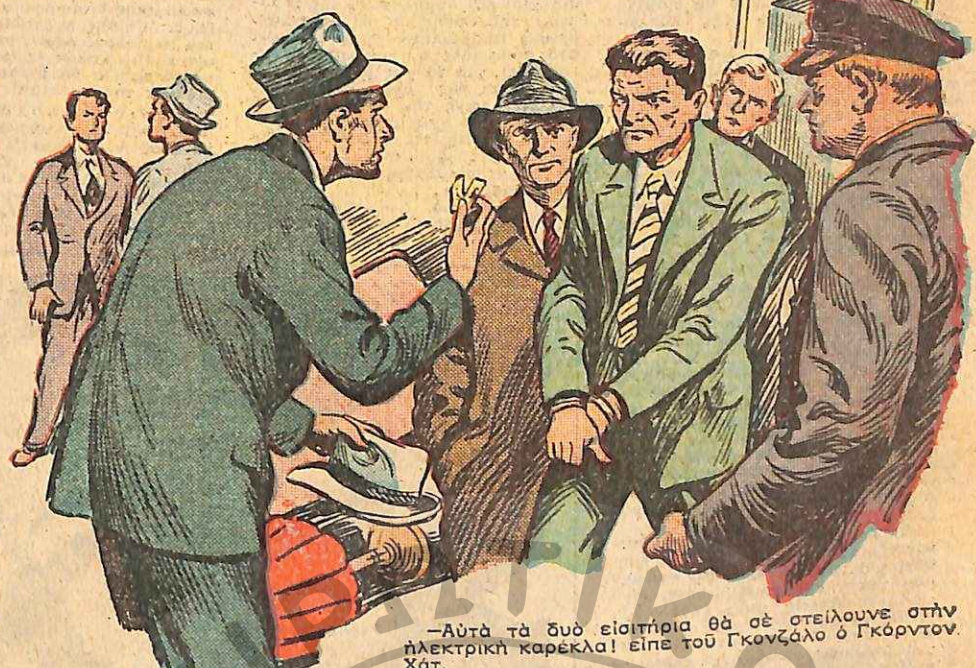
— Τόν πιάσαμε τή στιγμή πού ετοιμαζότανε να μπη στη
βίλλα, εξήγησε ένας άπ' τούς Τζι-Μέν.

Ο Γκονζάλο έμενε άπαθής.

— Μπορώ να μάθω τί με θέλετε; ρώτησε.

— Έρχόμουν άπ' τό Νητηρόιτ και...

— Ξέρω, ξέρω! φώναξε με λύσσα ό
Γκόρντον Χάτ. Είσ' έτοιμος πάλι να μου

—Αυτά τά δυό εισιτήρια θα σε στείλουνε στην
ηλεκτρική καρέκλα! είπε τού Γκονζάλο ό Γκόρντον
Χάτ.

εφευρήσεις κάποιο άλλοθι, όπως έκανες πάντα!...
Συγχρόνως, όμως, ή ματιά του καρφώθηκε στο καπέλλο τού
γκάνγκστερ. Ένα κίτρινο χαρτάκι ήταν χωμένο πίσω άπ' τήν
κορδέλλα του! Άρπαξε με μία γρήγορη κίνησι τό καπέλλο κι'
έόδυσε τό εισιτήριο.

Τό συνέκρινε ύστερα μ' εκείνο πού είχε στην τσέπη του. Τό
ένα έγραφε: Σειρά Κ, αριθμός 004.923, και τ' άλλο: Σειρά Κ,
αριθμός 004.924.

Ο Γκονζάλο κατάλαβε άμέσως τήν ανάκαυσι τού άστυνομικού
και χλωμίωσε. Προσπάθησε ώστόσο να φανή άκόμη ψύχραιμος.

— Μπιά! Κάνετε συλλογή εισιτηρίων, Γκόρντον; τόν ρώτησε με
προσοχητή είρωνεία.

— Ναι, Γκονζάλο, έτσι φαίνεται! άπάντησε έκείνος.

Και διέταξε να τού φορέσουν τις χειροπέδες. Έπειτα πρόσθεσε:

— Κάνω συλλογή εισιτηρίων... και γκάνγκστερς! Αυτή τή
φορά όμως τήν έπαθε! Δέν περνάνε πιά τά άλλοθι σου!... Αυτά
τά δυό εισιτήρια θα σε στείλουνε στην ηλεκτρική καρέκλα!...

Και, πραγματικά, ή πρόβλεψι του δέν άργησε να επαληθεύη.

Γ. ΤΑΝΖΙ

Ο τάφος πού άνοίγεται κάθε χρόνο

Μία παράξενη τελετή γίνεται κάθε Αύγουστο, σε κάποιο νεκρο-
ταφείο τού Σούρρεϋ της Άγγλίας. Υπάρχει εκεί ένας οίκογενεια-
κός τάφος, από τόν 18ο αιώνα. Δυό άδελφές, λοιπόν, μέλη της
οίκογενείας, θαμένες εκεί από τό 1793, είχαν όρισει στη διαθήκη
τους να άνοίγεται ό τάφος τους μία φορά τό χρόνο, για να βε-
βαιώνονται οι δικοί τους, ότι βρίσκονται πάντα μέσα τά λείψανα
τους. Πρέπει να εξηγήσουμε εδώ, ότι, τήν εποχή εκείνη, διαφοροι
τυμβωρύχοι έκλεβαν πτώματα και τά πουλούσαν στους γιστρούς,
για ανατομικές μελέτες. Οι δυό άδελφές φοβήθηκαν μήπως βρουν
κι' αυτές τήν ίδια τύχη, μετά τό θάνατό τους, και γι' αυτό άφη-
σαν με τή διαθήκη τους τήν παράξενη εκείνη παραγγελία, πού
εξακολουθεί άκόμη και σήμερα να τηρείται με ακρίβεια άπ' τούς
μοκρυνούς άπογόνους των.

νει να ζητάτε την προστασία των γονέων σας.

Χ. Α. 34: "Εκείνο που δεν θέλετε να συμβεί, θα γίνει όπως ποτέ, αν εξακολουθήσετε να ανεβαίνετε στο τζιπ, να πηγαίνετε μακριά, και να δέχεστε τα φιλιά του. Αυτά έχουν μια άλλη βαθύτερη σημασία, την οποία δεν φαντάζεστε, γιατί είστε μικρή: "Οτι πηρατέ ασημιο καθήφορο."

Δεν θέλω να σας πικράνω πιο πολύ, αλλά μια συμβουλή έχω να σας δώσω: Αποφύγετε αυτούς τους ανθρώπους και μη δίνετε το δικαίωμα ούτε σε φίλες, ούτε σε φίλους να σας εξευτελίζουν.

MIPANTA

Επικίνδυνη ελευθερία
Κουτή και έξυπνο: Μοϋ

Εξιστορείτε την αισθηματική σας περίπτωση, αρχίζοντας το γράμμα σας με τα εξής χαρακτηριστικά λόγια: «Οι γονείς μου μου έχουν πολύ μεγάλη ελευθερία, γιατί μου έχουν πλήρη εμπιστοσύνη...»

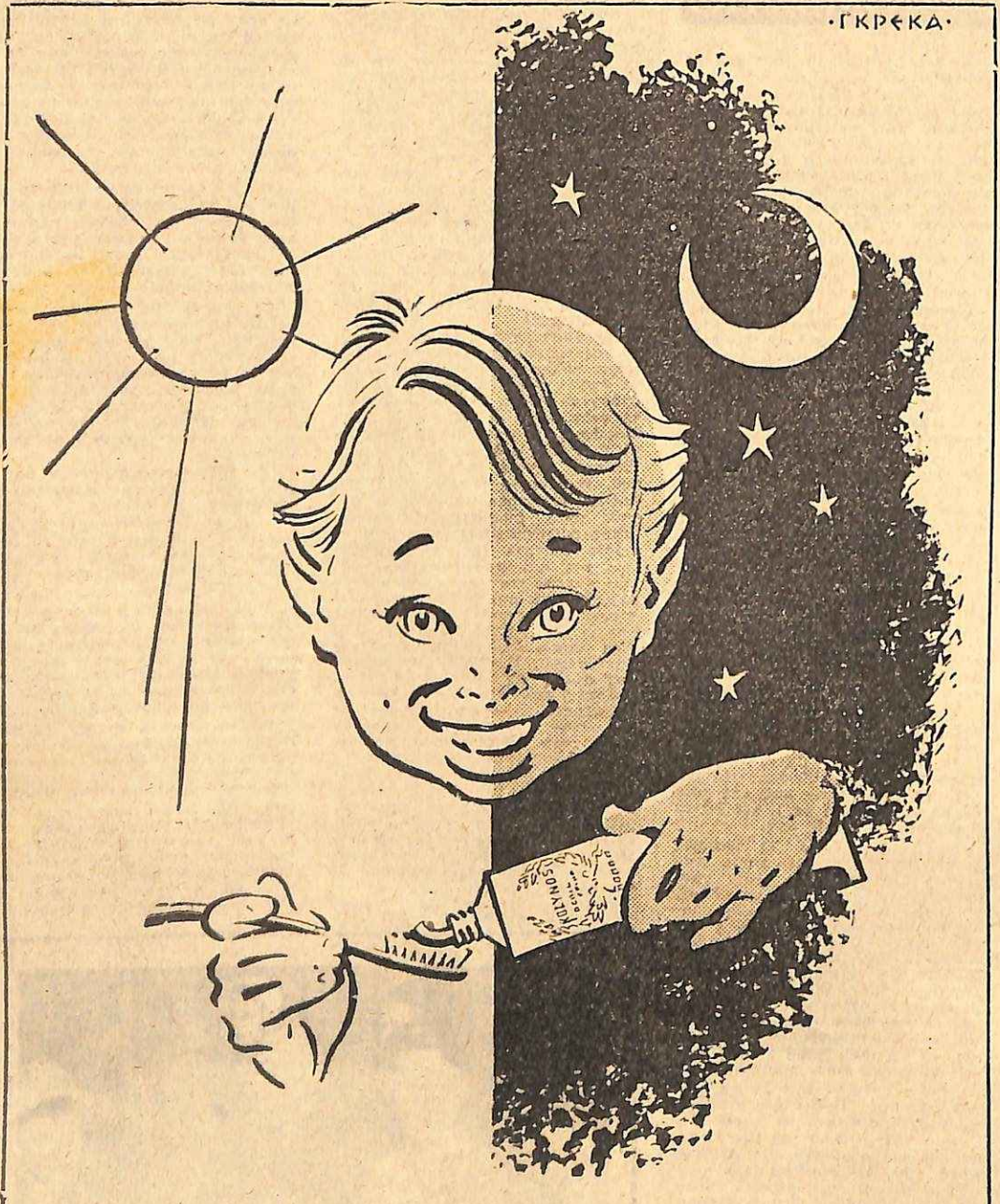
Ας κλαμώσω τώρα τ' αποτελέσματα της «πλήρους ελευθερίας» που σας έχουν δώσει: Η κορούλα τους, σε ηλικία μόλις δεκαέξι χρό-

νων και μαθήτρια άκωμη, συνζήκε με έναν νεαρό, στην όποιο έδωσε τα πάντα! Και περιγράφει την περίπτωση σας με τόση αφέλεια, σαν να μην πρόκειται για σας την ίδια, σαν να μη σας νοιάζει το ότι έθυσιασε την αγνότητα των δεκαέξι σας χρόνων σε μια άνοστη και άσκοπη περιπέτεια. Γιατί, καθώς μόνη σας το λέτε, ο νεαρός που σας γοήτευσε τόσο, εκμεταλλεύεται την αδυναμία σας, σας μοιράζεται με άλλες, φαίνεται άπιστος απέναντί σας και, ουσιαστικά, δεν δείχνει κανένα βαθύτερο και σοβαρότερο ενδιαφέρον για σας. Και σεις, με όλα αυτά, αντί να τον περιφρονήσετε, έχετε ξετρελασθεί μαζί του, ώστε ακόμα στιγμή είσαστε σε θέση να του τα συγχωρήσετε όλα! Μά τότε γιατί γυρεύετε τη συμβουλή μου; Και ελπίζετε μάλιστα ότι έχω να εγκρίνω ή θα δικαιολογήσω τη συμπεριφορά και θα σας συστήσω, τάχα, να εγκαταλείψετε τον πρώτο, για να στρέψετε την προσοχή σας αλλού, όπου έχετε μεγάλες ευκαιρίες! Μην περιμένετε, λοιπόν, από μένα άλλη από την ακόλουθη γνώμη: "Οτι είναι ντροπή για σας να σκεπτόστε και να ενεργείτε τόσο αστόχαστα και επικίνδυνα εις βάρος της αξιοπρέπειας σας και της οικογενειακής σας ηθικής. Αν θέλετε να σωθείτε, συνέλθετε και συγκρατήστε στον καθήφορο όπου η τυφή εμπιστοσύνη των γονέων σας σας παρασύρει. Είνε καιρός ακόμα ν' αντιδράσετε!

Μικρή φουατρίκη: Με ιδιαιτέρη συγκίνηση διάβασα το γράμμα σας και σας εκδήλωνα όλη μου τη συμπάθεια για την κακοτυχία που περνάτε σήμερα με την καταραμένη αυτή αρρώστεια. Σας εύχομαι δε και ελπίζω, πως το ενδιαφέρον των δικών σας και η πρόοδος της επιστήμης θα συντελέσουν ώστε να ξαναβρείτε ακμαία πάλι την υγεία σας. "Όσο για την αντίληψη των δικών σας ότι πρέπει να κρύψετε την ασθένειά σας από τον αρραβωνιαστικό σας, για λόγους προληψιασμού, αυτή μου φαίνεται όχι μόνο ακατανόητη αλλά και απολίτιστη. Χρέος κοινωνικό έχετε και ηθικό να ενημερώσετε τον αγαπημένο σας για ό,τι σας συμβαίνει. Γιατί πως είναι, άλλωστε, δυνατόν να του αποκρύψουν αυτό σας το άτυχμα, μια αρρώστεια που σας κρατάει καθηλωμένη στο κρεβάτι και όσο νάνε απαιτεί καιρό ή θεραπεία της; Δεν θα πρέπει να έρχεται και να σας νοιάζεται ο μητροτήρας σας; Δεν θα του επιτρέψουν να σας εκδηλώσει το ενδιαφέρον και την αγάπη που αισθάνεται για σας; Αυτό είναι έξω φρενών και δεν φαντάζομαι, τουλάχιστον, ο πατέρας σας να μην το αναγνωρίζει. Εξηγήστε τους και πείτε τους ότι αν αυτοί θέλουν να τα υπερβούν άνοητα και άστοχα, ωστόσο έσεις είσθε υποχρεωμένη να το φανερώσετε στον αρραβωνιαστικό σας. Και να το κάμετε!

Μα ρα μέν η καρδιά: Η δική σας η μητέρα είναι, φαίνεται το έντελώς αντίθετο εκείνης που μου γράφει ή παραπάνω φίλη σας. Και με την αδιαφορία της, την ελευθεριότητα και την παρακίνηση της σας ώθησε στο δυσάρεστο σημείο που βρίσκεστε τώρα! Να περιμένετε παιδί, χωρίς να έχετε τον πατέρα του! Είναι φρικτό αλήθεια αυτό που σας συμβαίνει. Και το πράγμα είναι ακόμα δραματικότερο, γιατί έσεις καταλαβαίνετε τον κίνδυνο και με κάθε τρόπο θέλετε να ξεφύγετε απ' αυτόν. Μπορείτε λοιπόν ασφαλώς να το πετύχετε, αν πάψετε να υπολογίζετε και να στηρίζετε στα λόγια της. Είνε καιρός πια να της αντιπαροχθήτε, επιστρατεύοντας κάθε ηθική αντίδραση, που νοιώθετε μέσα σας και να της αξιώσετε να σας σεβάσθαι και να μην επεμβαίνει στη ζωή σας θέλοντας μάλιστα να τη ρυθμίσει με τον τρόπο της. "Αν δε αυτή επιμένει και σας εμπόδιζει να κάνετε αυτό που η συνείδηση και η ηθική αντίληψη σας υπογράφουν, τότε πρέπει να απομακρυνθείτε από κοντά της, όχι όμως για να πέσετε από την σκέλη στην Χάρυβδι, αλλά για να ξαναδημιουργήσετε τη ζωή σας πάνω στις αρχές που σέβετε και που είναι οι αληθινές αρετές."

Ε.Ρ.Η.

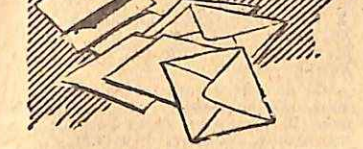
★ Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩΪ

★ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Η ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Η Μαρίνα Οικονόμου, Μακεδονίας 20, Αθήναι, Γρέσε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες, ζητεί εξωτερικού, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων. Η Νίκη Κυριαζή (19 χρόνων), Α.Κ.Η. Κουρτί, Καβάλα, Γρέσε, νοσηλεύτρια 6, Καβάλα, Γρέσε, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο. Η Λένα Μαυρίδου, Βάσσου 5, Καβάλα, Γρέσε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες του εξωτερικού, ηλικίας άνω των 30 χρόνων.

Η Κορίνα Λαμπρού (27 χρόνων), Καλλιού 91, Καλαμάτα, Θεσσαλονίκη, Γρέσε, και η Ιωάννα Παπαδοπούλου (25 χρόνων), Μουσούρη 8, 11 Τ.Τ., Θεσσαλονίκη, Γρέσε, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο. Οι δύο φίλες Μαρία Μολφέση (17 χρόνων), και Άννα Προβελγιού (18 χρόνων), Poste Restante, Κεντρικών, Πειραιώς, Γρέσε, ζητούν αλληλογραφία με μορφωμένους νέους απ' όλο τον κόσμο.

Η Μαρίαννα Βούνου, Ιωνίας 9, Καλογρέζα, Αθήναι, Γρέσε, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο και κατά προτίμηση της Αμερικής. Η Μαίρη Όρφανου και κ.κ. Η Δέσποινα Σκορδάλη, Κληνική 2, Αγίου Σπυρίδωνος, Δικηγορική 2, Γλυφάδα, Αθήναι, Γρέσε, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες απ' όλο τον κόσμο. Η Λίαντα Κωλέτη, Αιλιανού 30, Αθήναι, Γρέσε, ζητεί αλληλογραφία με κύριο του εξωτερικού, ηλικίας άνω των 40 χρόνων. Οι δύο φίλες Γωγώ Παπαγιαννοπούλου 93, και Μαίρη Λεοδού, Αράρη 93, Πατραί, Γρέσε, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες του εξωτερικού. Η Χρυσή Παπασχάλη (17 χρόνων), Χαλκιδικής 34, Θεσσαλονίκη, Γρέσε, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους του εξωτερικού και κατά προτίμηση της Αυστραλίας.

Ο Έλληνοαμερικανός Τζών Μπαλές, δόκιμος μεταφραστής, που βρίσκεται για λίγες μέρες στην πατρίδα μας, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες, ηλικίας 17-20 χρόνων, στην ελληνική, αγγλική ή γαλλική γλώσσα, με σκοπό να γράψουν να εσωκλείσουν στο γράμμα και μια φωτογραφία τους. Στην Ελλάδα θα μείνει μέχρι τις 29 Οκτωβρίου. Η διεύθυνση του είναι: Άγιος Ευστράτιος, Αθήναι.

Ο Βασίλειος Χρηστίδης (18 χρόνων), Εκάδης 4, Καβάλα, Γρέσε, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες στην αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων και κάρτ-ποστάλ. Ο Ευστάθιος Πεδιστάκης, Νικομηθείας και Αιγαιό, Νέα Σμύρνη, Αθήναι, Γρέσε, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14-

15 χρόνων. Ο Χάρσιος Πλιάνης, Φαίδρας 20, Κοζάνη, Γρέσε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 17-20 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Οι τρεις φίλοι Βασίλειος Άθανασόπουλος, Φάνης Πετρίδης και Δημήτριος Αλεξίου, Βιργινίας Μπενάκη 24, Αθήναι, Γρέσε, ζητούν αλληλογραφία με νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα.

Ο Γεώργιος Μπερτάκης, Λεωφόρος Στρατού 14, Θεσσαλονίκη, Γρέσε, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15-17 χρόνων. Ο Βάνης Πετρίδης, Κόσμου Μιχαήλ 8, Ν. Σμύρνη, Αθήναι, Γρέσε, ζητεί αλληλογραφία με νέους απ' όλο τον κόσμο. Για καλή όραση θα του γράψουν να εσωκλείσουν στο γράμμα και μια φωτογραφία τους. Ο Σπύρος Αλαμάνης, Γ.Δ. 2, Ιωνός 2, Αθήναι, Γρέσε, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους της Αμερικής, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Οι τρεις φίλοι Άναστασιος Αλεξίου, Άριστοργίου Πατρίκας και Τριαντάφυλλος Μουχτας, Άθ. Διάκου 38, Αγία Βαρβάρα, Αιγιάλεω, Αθήναι, Γρέσε, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες απ' όλο τον κόσμο. Ο Γ. Μαρτζουκός, Πηνειού 20, Ροφ. Αθήναι, Γρέσε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες της Αμερικής και της Αγγλίας, ηλικίας 16-19 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Οι κάτωθι σμηνίτες μας, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες: Κ. Γαρουφαλής, Κ. Νιρβάνος, Σ.Τ.Γ. 905, Αγγιχάκος, Ιωάννης Δαβριδής, Βασ. Ιορδανίδης και Άντωνιος Ιγνατιάδης, 3ον Κ.Ε.Π., Β.Σ.Τ. 903. Θεοφάνης Καραγιάννης και Νικόλαος Στουγιάνος, 111 Π.Μ., Μ.Σ.Β., Σ.Τ.Γ. 905.

Ο άνθ'ος Βασίλειος Μαμουσής, 515 Τ.Π., Σ.Τ.Γ. 914Β, Γρέσε, και ο άνθ'ος Κων. Κοραντζοπούλου, 514 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914Β, Γρέσε, ζητούν αλληλογραφία με νέους απ' όλο τον κόσμο. Ο άνθ'ος Άγγελος Φωτεινός και ο άνθ'ος Άθως Δραγώνας, 722 Τ.Μη.Κου, Β.Σ.Τ. 901, Γρέσε, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική, αγγλική ή ιταλική γλώσσα.

Οι κάτωθι στρατιώτες μας ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες: Ανέστης Δερματιδής, 779 Μ.Λ.Μ., Σ.Τ.Γ. 914, Ιωάννης Αμ.Λ.Μ., Σ.Τ.Γ. 914, Ιωάννης Μεδρέκας, θρωάκης, Ιωάννης Μεδρέκας, θρωάκης, Κώστας Καλημέρης, Κ.Ε.Τ.Ε. Σ., Λόχος Διοσεως, Β.Σ.Τ. 902. Βασίλειος Αλογοερόπουλος, 567 Τ.Π., Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 916Γ, Γεωργ. Αλμπαντόπουλος, 562 Τ.Π., Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 916Α, Χρήστος Στρατής, Κ.Ε.Ν. Κερκύρας, 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 910. Άλκιβανδρος Γκέκας, Δημήτριος Γκάνιας, Χαράλαμπος Γκουτόπουλος και Φώτιος Αντωνόπουλος, 622 Ε.Τ.Π., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 901. Νικόλαος Παπακωνσταντίνου, 698 Α.Β.Π., Σ.Τ.Γ. 909, Χριστόδουλος Δαρκός, 121 Ε.Σ.Π., Σ.Τ.Γ. 922.

Η Σόφη Βασιλοπούλου, Αθήναι, Γρέσε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες του εξωτερικού. Η Τένια Παπαδοπούλου (21 χρόνων), Ρήγα Φερραίου 43, Αιγίου, Γρέσε, ζητεί αλληλογραφία Αιγίου, Γρέσε, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους του εξωτερικού με σκοπό τον γάμο. Η Τζένι Φεράλε, Αιγίου, Αιγίου, Γρέσε, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους του εξωτερικού με σκοπό τον γάμο. Η Παναγιώτα Μαγγή Βαίλου (20 χρόνων), Ο-

ρέστου 4, Θ. Νίκη, Γρέσε, ζητούν αλληλογραφία με κυρίως του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο. Η Άννα Άναγιάδου (38 χρόνων), Χριστοπούλου 20, Θεσσαλονίκη, Γρέσε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες του εξωτερικού, στην ελληνική, αγγλική ή τουρκική γλώσσα. Η Αίτσα Μοσκοφίδου, Εύδοξου 19, Θεσσαλονίκη, Γρέσε, και η Έρμιονη Χαλάτση, Εύδοξου 21, Θεσσαλονίκη, Γρέσε, ζητούν αλληλογραφία με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 25-30 χρόνων. Παρακαλούνται όλοι να γράψουν να εσωκλείσουν στο γράμμα τους και μια φωτογραφία.

Η Μάγδα Κοντογιάννη (33 χρόνων), Φωκίωνος 22, Αράμ. Γρέσε, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό το γάμο. Οι δύο αδελφές Νίκη (24 χρόνων) και Μαρίκα Παπουτσόγλου (18 χρόνων), Λουτρά Αιθιφού, Εύδοξου, Γρέσε, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους του εξωτερικού. Η Νέλλη Βαλίνη (17 χρόνων), Μοσχονισίου 91, Νίκαια, Πειραιώς, Γρέσε, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο. Η Έφη Άντζου, Ι. Νούτσου 19, Νέος Κόσμος, Αθήναι, Γρέσε, και η Ρένα Φιλίππακη, Α.Νακρέοντος 108, Ζωγράφου, Αθήναι, Γρέσε, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο. Η Μένη Καρποζήλου, Ματθαιωτάκη 44, Καλλιθέα, Αθήναι, Γρέσε, ζητεί αλληλογραφία με νέους του εξωτερικού με σκοπό το γάμο.

Η Τασία Γιακουμάκη (18 χρόνων), Σπινάλονκα Μεραμειδίου, Κρήτης, Γρέσε, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες και Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο. Η Κατίνα Κοκκότου, Καρπενήσιον, Ευρυτανίας, Γρέσε, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα.

Ο Γεράσιμος Παπαδάτος (24 χρόνων), ο Βασίλειος Καπάτος (19 χρόνων), Καρούα, Φουσκάδων, Κεφαλονιά, Γρέσε, ζητούν αλληλογραφία με νέους απ' όλο τον κόσμο και κατά προτίμηση του Καναδά. Ο Φώτιος Καλησπέρης, Φάι 6

προτίμηση της Κύπρου. Ο Τέλης Δετρίνος (20), Νιό χωριό, Φουσκάδων, Κεφαλονιά, Γρέσε, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο. Ο Ιωάννης Χουρδάκης, Τεγυδροίον, Νεαπόλεως, Αθήναι 7, Γρέσε, ζητεί αλληλογραφία με νέους του εξωτερικού.

Ο Ιωάννης Παπαδάτος (30 χρόνων), Καρούα, Φουσκάδων, Κεφαλονιά, Γρέσε, ζητεί αλληλογραφία με νέους απ' όλο τον κόσμο. Ο Άλκιβανδρος Σείνης, Υψηλάντου 72, Αιμία, Γρέσε, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο.

Οι δύο φίλοι Προκόπιος Γεωργίου (17 χρόνων) και Άνδρέας Ιωαννίδης (17 χρόνων), Πλατεία Αγίου Λαζάρου 4, Λάρνακα, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο Σάβων Παπαγεωργίου (19 χρόνων), ο Νάκης Κωνσταντίνος (18 χρόνων) και ο Γλαύκος Χατζηχριστοδούλου (17 χρόνων), Πλατεία Δημοτικής, Αγοράς Ν9, Βαρώνια, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με νέους απ' όλο τον κόσμο. Ο Παναγιώτης Λιάσκος (18 χρόνων), Κ.Ε.Κ.Α.Ν., Β.Σ.Τ. 902, Γ.Ε.Ν., Γρέσε, ζητεί αλληλογραφία με νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο Νικόλαος Καραγεωργιάδης, Σ.Φ.Ψ., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 902Α, Γρέσε, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή ιταλική γλώσσα. Ο Σάβων Όρφανδής και ο Σωκράτης Όρφανδής, 518 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914Γ, Γρέσε, ζητούν αλληλογραφία με νέους απ' όλο τον κόσμο και κατά προτίμηση του Καναδά. Ο Φώτιος Καλησπέρης, Φάι 6

ΣΤΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ ΤΩΝ 1001 ΝΥΚΤΩΝ

Η Ίου Νικόλαον το μαννέκν, που η Λουίζα Σπανιόλι, η οποία διευθύνει έναν οίκο μόδας στη Νέα Υόρκη, έστειλε στην Τεχεράνη, για να επιδείξει μερικά από τα τελευταία μοντέλα της, επωφελήθηκε της παραμονής της στην πρωτεύουσα της Περσίας για να επισκεφθεί τα ανάκτορα, που την κατέπληξαν με τον πλούτο τους και τον παραμυθιό τους διάκοσμο. Όλα εκεί μέσα ήταν ανοιχτόχρωμα και η Λουίζα απ' όπου περνούσε, αποσπασόσε μια χτυπήτη αντίθεσι, με το απλό μαύρο φορεματάκι της!...

Γενική Ἀντιπροσωπεία:
ΠΙΟΚΟΣ Α.Ε.

Θὰ ἔχετε πάντα ζεστό καὶ χα-
ρομένο σπίτι, χωρίς ὑγρασία, χω-
ρίς μωραδιά, χωρίς καπνὸ καὶ μά-
λιστα με μικρὴ δαπάνη, μόνον ἀν-
αγοράσετε τὴν οὐπια ἀκαθάρτου
πετρελαίου ποὺ προσφέρουν τὰ Κα-
ταστήματα ΧΑΛΑΖΟΝΙΤΗ, Στά-
διου 22. Διαλεγμένη ἀνάμεσα σὲ
χιλιάδες μοντέλα κατόπιν προσω-
πικῆς ἐπισκέψεως στὶς διαφορὲς
ἑκθέσεις καὶ Ἐργαστᾶσια τοῦ
Ἐξωτερικοῦ.

Κατασκευασμένη έξ ολοκλήρου από ΜΑΝΤΕΜΙΟ έμάζεψαν—ΟΧΙ από λαπαρίνα— ένεθούσισε και έβγινε ο άχώριστος φίλος όλων έκείνων των πελατών μας που είχαν την τύχη πέσει να την αγοράσουν. Νομίζουμε ότι δεν θα χάσετε τίποτα, άν πρώτοι αγοράσετε σήματα πετρελαιο, μάς έπισκεφθήτε στην "Εκδόσι μας, Στάδιο 22, όπου θα την όητε εν λειτουργία.

Καταστήματα ΧΑΛΑΖΩΝΙΤΗ, Στάδιο 22.

Φόρμα έμπιστοσύνης που εισάγει μόνη της, απ' ευθείας από το Εξωτερικό όλα τα είδη που προσφέρει σε χαμηλές τιμές και διαλεγμένη ποιότητα.

ΧΑΛΑΖΟΝΙΤΗΣ, Σταδίου 22.

ΓΟΝΕΙΣ!
Έγγραψτε τα κορίτσια σας
σε τους φημιμένους οίκους
ΚΟΠΤΙΚΗΣ — ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΖΩΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ: Υπερείδου 3 (Σύν-
ταγμα), τηλ. 32-316.
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασιλέως Κων-
σταντίνου 73, τηλ. 470-522.
Σημείωση:
ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΑΣ

ΒΑΣΟΣ ΜΑΥΡΙΚΟΣ
ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟΣ

Δέχεται καθ' ἐκάστην καὶ ὥραν
4-8 μ.μ. ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγ. Κων-
στίνου 5. — Τηλ. 56.713.

Στυλιανός Χαλουλάκος, Α.Σ.)Γ.Σ. Ζ., Β.Σ.Τ. 903, Grèce, θέλουν ἀλληγογραφῆσθαι με νῆες του ἑξωτερικοῦ, στήν ἐλληνική, γαλλική, ἰταλ. γλώσσα. Ο Νικόλαος Πανταζής, Α.Σ.)Γ.Σ.Ν., Α.Π.Κ., Θ 232, Σ.Τ.Γ. 928, Grèce, ἐπιθυμεί ν' ἀλληγογραφῇ με νῆες τῆς Κύπρου καί τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ο Τάσος Καρακασίτης καί ο Γεώργιος Παπαγεωργίου, Α.Σ.)Γ.Σ.Ζ., Β.Σ.Τ. 903, Grèce, ζητοῦν ἀλληγογραφῆσαι με Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμον, στήν ἐλληνική καί ἀγγλική γλώσσα. Ο Λεωνίδης Ἀλεξανδράκης καί ο Γρηγόριος Μαρούδας, 572 Τ.Π. Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 917Α, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληγογραφῇσθαι με νῆους ποσυχολοῦνται με τήν ποίησι. Ο Λάκης Ἀλεξανδρπουλός καί ο Κωνντίνος Δημητρίου, Σχολερ Πεκίω, Λόχος Δίσεως, Σ.Τ.Γ. 902, Grèce, ζητοῦν ἀλληγογραφῆσαι με νῆες ἀπ' ὅλον τόν κόσμον, στήν ἐλληνική καί ἀγγλική γλώσσα. Ο Γεώργιος Κανελλόπουλος, Α.Σ.)Γ.Σ.Ν., Α.Π., Σ.Τ.Γ. 928, Grèce, καί ο Κωνντίνος Πονηράκης, 111 Γ.Σ.Ν., Α.Π.Θ. 232, Σ.Τ.Γ. 928, Grèce, θέλουν ν' ἀλληγογραφῇσθαι με Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμον καί κατά προτίμησιν τῆς Κύπρου. Ο Ἀλέξανδρος Εὐελπίδης καί ο Φώτος Ἐλευθεριάδης, 572 Τ.Π. Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 917Α, Grèce, ζητοῦν ἀλληγογραφῆσαι με Ἑλληνίδες του ἑξωτερικοῦ, στήν ἐλληνική καί γαλλική γλώσσα. Ο Αναστάσιος Μπίθας καί ο Αἰμίλιος Εὐθύσιος, 514 Τ.Π., Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 914Γ, Grèce, ζητοῦν ἀλληγογραφῆσαι με νῆες ἀπ' ὅλον τόν κόσμον, στήν ἐλληνική καί ἀγγλική γλώσσα. Ο Νικόλαος Ραππάκης, Α.Σ.)Β.Σ.Σ., Β.Σ.Τ. 901, Grèce, ο Γεώργιος Πατσούρης (17 χρόνων), Κ.Ε.Ν., Κορινθίος, 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909, Grèce, ο Σέργιος Ἀθανάσιος, 111 Π.Μ., Νέα Ἀγιάλιας, Βόλος, Grèce, ο Κωνντίνος Τόγιας καί ο Τάσος Μουστάκας, 111 Π.Μ., Σ.Τ.Γ. 905, Grèce, ο Στυριδῆς Μπράτσας, 489 Τ.Δ., Λόχος Δίσεως, Β.Σ.Τ. 901, Grèce, ο Γεώργιος Οικονομίδης, ο Χαράλαμπος Βέκκας καί ο Λουκάς Διμαντῆς, Α.Σ.)ΧΙ Μεραρχίας, Σ.Τ.Γ. 914, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληγογραφῇσθαι με Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμον. Ο Τώνης Καϊμάρας, Α.Β.Ν.)Σχ. Τεχ., Β.Σ.Τ. 902, Γ.Ε.Ν., Grèce, ζητεῖ ἀλληγογραφῆσαι με Ἑλληνίδες του ἑξωτερικοῦ, στήν ἐλληνική καί ἀγγλική γλώσσα. Ο ὁπαδὸς Γεώργιος Ζερδόκης, Κ.Ε.Ε. Μ.Π.Μ., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909Α, Grèce, καί ο Λάκης Μενεζές καί ο Τόλης Τσασούλης, 21 Σ.Π., Σ.Τ.Γ. 920Β, Grèce, θέλουν ν' ἀλληγογραφῇσθαι με νῆες τῆς Κύπρου. Ο Κωνντίνος Φακίτσας, Κ.Ε.Ε.Μ.)Π.Ε., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909Α, Grèce, ζητοῦν ἀλληγογραφῆσαι με νῆες ἀπ' ὅλον τόν κόσμον, στήν ἐλληνική καί ἀγγλική γλώσσα. Ο Ἀθανάσιος Τραμπας καί ο Κωνντίνος Παπαπανάκης, Β.Ν. Κρήτης, Σούδα, Κρήτη, Grèce, ο Θέμης Λεονάρδος, ο Αἰμίλιος Τζακέρης καί ο Ἀγγελόστας Μπουκούβαλας, 111 Π.Μ., Μ.Ε.Λ., Σ.Τ.Γ. 905, Βόλος, Grèce, ο Μάριος Κασαράκης, 2ον Σ.Τ.Ι., (Ιλη) Δίσεως, Σ.Τ.Γ. 914Γ, Grèce, ο Βασίλειος Βασιλεῖου, 411 Γ.Σ.Ν., Α.Π., Σ.Τ.Γ. 928, Grèce, ο Χρήστος Γεωργίου, ο Γεώργιος Δουκάς καί ο Βασίλειος Παπακώστας, 486 Τ.Δ., Σ.Τ.Γ. 908, Grèce, ο ὁπαδὸς Σωφ. Γρηγόριος Μπαντέκας, Κ.Ε.Πυρ.)Κοδ, IV Μοῖσα, Σ.Τ.Γ. 902, Α. Γρεῖ, (ο ὁπαδὸς) καί Κωνντίνος Ἀθανασίου, Νικόλαος Καραβέλλης, Ἀθανάσιος Μπέσιος καί Ἰωάννης Θωμόπουλος, ΚΕΕΜ) ΠΕ, 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909Α, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληγογραφῇσθαι με νῆες ἀπ' ὅλον τόν κόσμον.

Οι κάτωθι στρατιώτες μας
ζητούν αλληλογραφία με Έλλη-
νίδες: Γεώργιος Κατσάρδος,
Ιωάννης Χρονόπουλος, Χρήστος
Στρατηγάκης και Αντώνιος Ζαλο-
κώστας, ΚΕΕΜ)ΠΕ, 2ος Λόχος,
Σ.Τ.Γ. 909Α, Σ πυρίδων Κ.

ραγιάννης, Ἑμμ. Μπρουτζιάς
καὶ Ἰωάννης Παναγιώτης, 15ος Α.
Β.Ο., ΧΙΙΙ Μπαρπαχία, Σ.Τ.Γ. 918.
Δημιήτριος Χατζηγιάννης
(Ιδής, Α.Σ.) Β' Σ.Σ., Β.Σ.Τ.
901. Νικόλαος Παπαδό-
πουλος, Νικόλαος Παπαδημη-
τρίου καὶ Παναγιώτης Ἀντωνίου.
Σχολή Πεζικού, Λόχος Δ'σως,
Σ.Τ.Γ. 902. Νικόλαος Γουό-
γυρας καὶ Γεώργιος Λουρέ-
της, 392 Σ.Α., Ἰλν Δ'σως, Ζή-
σιμος, Α.Σ.) Β' Σ.Σ., Β.Σ.Τ.
901. Γεώργιος Ροδόπου-
λος, Εὐάγγελος Μαρινόπουλος,
Στέφανος Βαθούλης καὶ Εὐάγγε-
λος Δασκαλάκης, Κ.Ε.Ν. Τριπλώ-
ες, 11ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 928. Τά-
κης Μανωλόπουλος, Γεώρ-
γιος Τσιτσόπουλος καὶ Τέλης Μυ-
λωνόπουλος, Κ.Ε.Ν. Τριπλώες,
4ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 928. Τάκης
Δούκας, Ἀλέκος Παπαμικαήλ,
Χρῆστος Παπαγιάννου, καὶ Μόριος
Ἐρωτόκριτος, 518 Τ.Π., Α.Β.Ο.,
Σ.Τ.Γ. 914Γ. Παναγιώτης
Παπᾶς, Εὐθύμιος Τρανταλῆς καὶ
Κωνῆτος Διαμαντίδης, 392 Σ.
Α., Ἰλν Δ'σως, Σ.Τ.Γ. 913Γ.
Βασίλειος Γρηγοράς καὶ
Σπυρίδων Παπᾶς, Γ4Β' Σ.Σ.,
Β.Σ.Τ. 901. Ντίτριος Δοξακό-
πουλος, 506 Τ.Π., Α.Β.Ο., Σ.
Τ.Γ. 912Α. Ἰωάννης Ἀντωνί-
ας καὶ Στυλιανὸς Θεοδωρίδης,
121 Ε.Σ.Π., Λόχος Δ'σως, Σ.Τ.
Γ. 922. Γεώργιος Λεοντά-
κης καὶ Ἰωάννης Μαρκάκης, 655
Α.Β.Π., Β.Σ.Τ. 902. Γεώργιος
Καλαϊτζής, 203 Ε.Τ.Π.,
1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 922.

Ὁ Γεώργιος Σαραντόπουλος καὶ ὁ Ἰωάννης Φρειδερίκος, 2001 Ε.Α., Σχολή Στιπενδίων, Β.Σ.Τ. 902, Grèce, ζητούν ἀλληλογραφία, με νέες σ' ὅλον τὸν κόσμον. Ὁ Γρηγόριος Παντιλιέρης, Λέσχη Ὑπ'ὡκων, 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904, Grèce, ὁ Αἰμιλίος Θεοδώρου, Κ.Ε.Ε.Μ.Π.Ε., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909Α, Grèce, ὁ Βασίλειος Καλαϊτζής, 501 Τ.Π., Κ.Ψ.Ο., Σ.Τ.Γ. 912, Grèce, ὁ Παναγιώτης Κατοίκας, ὁ Ξεν. Παπαϊωάννου καὶ ὁ Ἰωάννης Ἀθανασάοπουλος, 724 Τ.Μ., Διμοιρία Δισέας, Σ.Τ.Γ. 904Α, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφισθῶν με Ἑλληνίδες σ' ὅλον τὸν κόσμον. Ὁ Τάκης Παπαρηγόπουλος, ὁ Μάκης Οἰκονομίδης, ὁ Ἀνδρέας Γρηγορόπουλος, ὁ Πέτρος Βασιλόπουλος καὶ ὁ Πάρις Καλογερόπουλος, Κ.Ε.Ν. Πατρίων, 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927, Grèce, ζητούν ἀλληλογραφία με Ἑλληνίδες τὸ ἐξωτερικόν, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

‘Ο Άκης Κούκας, Μοίρα
‘Εφοδιασμού, 112 Π.Μ., Τ.Γ.Α.
1010, Γρέσε, επιθυμεί ν’ αλληλο-
γραφήσει με νέες απ’ όλον τον κό-
σμο, και κατά προτίμησιν της Κύ-
πρου. ‘Ο Γ. Τσαγκαρόπου-
λος και ο Κ. Τζουμάνης, Τμήμα
‘Ασφαλείας, Β. Ναστάτσμος, Β.
Σ.Τ. 902, Α.Β.Ν., Γρέσε, επιθυ-
μούν ν’ αλληλογραφήσουν με νέες
της ‘Αμερικής και της Αυστραλι-
ας, στην Ελληνική ή αγγλική

γλώσσα. Ὁ Σπυρίδων Μαζάνης, ὁ Κώστας Μπουτούρης καὶ ὁ Ἀριστείδης Ντάμπος, 721 Τ.Μ., Ὀρχος, Ἀρκατολίον, Κεφαλονιά, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφηθοῦν με νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Νικόλαος Μαρτίνης, ὁ Μάριος Πόρτης, ὁ Ἀριστοτέλης Παπαϊωάννου, ὁ Νίκος Στρατηγός καὶ ὁ Νέστορ Δρίκος, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία με Ἑλληνίδες τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἰταλίας, στὴν ἑλληνικὴ γλώσσα.

Οι κάτωθι σφηνίτες, μας ζη-
τούν αλληλεγγύη με Έλληνι-
δες: Σταύρος Μπιζέγγιλος, καί
Θωμάς Ψαρρής, 110 Π.Μ., Μ.
Σ.Β., Β.Σ.Τ. 904. Στέφανος
Γεωργολίδης καί Τάσος
Λέντζος, 348 Μ.Τ.Α., 110 Π.Μ.,
Β.Σ.Τ. 904. Χρήστος Ρ.ω-
μαίος, «Αθανάσιος Νοτόπουλος,
Ιωάννης Λουμπιδής, Ιωάννης
Σκαραφκάς καί Δημήτριος Ντα-
λακώτσας, 140 Σ.Ε.Π., Β.Σ.Τ.
904. Ιωάννης Τανταλίδης καί
Γιάννης Αντώνιος Μητίσης, 1ον
Κ.Ε.Π., Σ.Τ.Γ. 904Α. «Αλέκος
Τσιμπίρης, Μ.Μ., 112 Π.Μ., Τ.
Γ.Α. 1010. Θεόδωρος Θεο-
δωρόπουλος, 124 Π.Β.Ε. 2α
Μ.Ε., 1ον Σμήνος, Σ.Τ.Γ. 927.
Γεώργιος Σπαρτιάτης, 111
Π.Μ., Μ.Σ.Β., Σ.Τ.Γ. 905
Θεόδωρος Μπουχλής καί
Στυλιανός Μαζαράκης, 111 Π.Μ.,
Μ.Σ.Β., Σ.Τ.Γ. 905. Βόλος, Κ.
Έλευθερίου, Κ. Καλούτσος,
Ι. Αλεξάνδρου καί Ν. Παναγιώ-
του.

τος, Βασιλέως Βασιλείδης, 3ον
 Κ.Ε.Π., Β. Σ.Τ. 903. Ὁ δὲ
 τος Δήμας καὶ Κων/νους Χα-
 τήριαν, 335 ΜΔ)Β., 111 Π.Μ.,
 Σ.Τ.Γ. 905, Βόλος, Ἄνθος Κ.
 λογιερόπουλος, 1η Ὁ.Σ.Α.
 Σ., 110 Π.Μ., Β. Σ.Τ. 904. Τά-
 κης Ζαχαρίας, 111 Π.Μ., Μ.
 Ε.Π., Σ.Τ.Γ. 905. Σωτήριος
 Τραχαλίκης, 111 Π.Μ., Μ.Σ.
 Β., Σ.Τ.Γ. 905, Βόλος, Κων/νος
 Σκούρας, 111 Π.Μ., Μ.Σ.Β.,
 Σ.Τ.Γ. 905, Βόλος, Ἰωάννης
 Κώτορης, Ζάκος, Μάνος Κατράκης
 καὶ Βασίλειος Ζάκος, 111 Π.Μ.,
 Μ.Σ.Β., Σ.Τ.Γ. 905. Ἀκλίνο-
 ς Τσανεμπής, 335 ΜΔ)Β.,
 111 Π.Μ., Σ.Τ.Γ. 905, Βόλος,
 Ἰωάννης Κ. αὐτοκράς καὶ Θεό-
 δωρος Θεοδωρογιάννης, 111 Π.Μ.,
 Μ.Σ.Β., Σ.Τ.Γ. 905, Βόλος, Ἰ-
 ωάννης Παυλίδης, 3ον Κ.Ε.
 Π., Β. Σ.Τ. 903.

Ἡ Σοφία Ἐξαστακτύλου, Βενιζέλου 8, Θεσσαλονίκη, Grèce, καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ Ἀλέξανδρος καὶ Εὐθυμούλα Ἀλεξιάδου, Καληφτίου, Δράμα, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μετ' Ἑλλήνων ἀπ' ὅλων τὸν κόσμο, ἡλικίας 28-35 χρόνων. Ἡ Μαρία Γουλιωτίδου, Κάδου 30, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μετ' Ἑλλήνων τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας, 30-40 χρόνων, μετ' σκοπὸ τοῦ γάμου. Ἡ Μαρία Μαρινάκου, Γρηγορίου Ε', Πάρδος 4η, ἀριθμὸς 5, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μετ' Ἑλλήνων τοῦ ἐξω-

τερικού, ηλικίας ἄνω τῶν 30 χρό-
 νων, με σκοποὺν τὸν γάμο.
 Οἱ δύο ἀδελφές Μαρὶα καὶ Ἰ-
 ὡάννα Λιακάκου, Ἀνδρου-
 τῶν 107, Πειραιεύς, Γρεε, ζητοῦν
 ἀλληλογραφία με νέους ἀπ' ὅλων
 τὸν κόσμον. Ἡ Γιολάντα Νι-
 κολαΐδου (20 χρόνων) καὶ ἡ
 Τζένη Πολυζώη (22 χρόνων)
 Κορυθὰς 6, Θεσσαλονίκη, Γρεε,
 ἐπιθυμοῦν ἢ ἀλληλογραφεῖν με
 νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ στὴν ἐλληνι-
 κή ἢ γερμανικὴ γλῶσσα. Ἡ Τα-
 σούλα Γεγάκα (20 χρόνων)
 καὶ ἡ Ἐλένα Καλλιγέρη
 (16 χρόνων), Πολυγωνίων 370, Ἀ-
 θῆναι, Γρεε, θέλουν ἢ ἀλληλο-
 γραφεῖν με νέους τοῦ ἐξωτερι-
 κοῦ, στὴν ἐλληνικὴ ἢ γαλλικὴ
 γλῶσσα.

Οι τρεις φίλες Έλενα Μαρ-
τίνη (22 χρόνων), Άνθουλα Μι-
τσιγιή (22 χρόνων) και Νινέττα
Κασαπάκη (25 χρόνων), Χατζή-
γαστη 1, Δράμα, Grèce, ζητούν άλ-
ληλογραφία με νέους απ' όλον τον
κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Ή
Μαίρη Χονδροπούλου (χή-
ρα 42 χρόνων), Κερασούργου 54,
Αγιάλας, Αθήναι, Grèce, ζητεί άλ-
ληλογραφία μ' έναν κύριο τοῦ ἑ-
λπωτερικῆ, με σκοπό τὸ γάμο. Ή
Πέπη Κασοῦρη (16 χρόνων),
Γούναρη 25, Ἁγία Παρα-
Δημ., Αθήναι, Grèce, ζητεί ἀλλη-
λογραφία με νέους απ' όλον τον
κόσμο, στην ελληνική ή γαλλική

γλώσσα.
 Ἡ Ἐλένη Μωραΐτου (36
 χρόνων), χήρα, Ἀλκιδίου 226,
 Γιερασιεύς, Γρεσε, ζητεῖ ἀλληλο-
 γραφίαν με σκοπὸ τὸ γάμο. Ἡ Κ υ-
 λιας, 71 Χρυσίου, 1ης τοῦλου,
 25 Δράμα, Γρεσε καὶ τὴν Κ υ-
 λιάδανδρου. Μητροπολίτου
 Προκόπιου 12, Δράμα, Γρεσε, θέ-
 λουν ν' ἀλληλογραφηθοῦν με νέους
 ἄνδρες τὸν κόσμο.

"Ελληνες, Ἡ Ρ ο υ λ α (26 χρόνων) καὶ ἡ
 Β έ ρ α Σ ο υ λ ο υ (27 χρόνων),
 Ἀ ρ γ ο υ ς 100, Ἀ θ η ν α ι, Γ ρ ε ε, ζ η -
 τ ο υ ν ἀ π λ ο γ ρ α φ ι α μ έ Ἑ λ λ η ν -
 τ η ς Ἀ μ ε ρ ι κ η ς. Ἡ τ α ς ι α Γ κ ο ρ -
 τ σ ο υ (28 χρόνων), Ἀ μ α ς ε ι α ς
 27, Ν ε α π ο λ ι ς, Θ ε σ σ α λ ο ν ι κ η, Γ ρ ε ε, τ έ -
 π ι θ υ μ ε ι ν ἄ λ λ η λ ο ν ο σ η σ η ν μ έ
 Ἑ λ λ η ν ο υ ς 35-45 χρόνων. Ἡ Σ ό φ η Μ α υ -
 ρ ο υ δ α κ η, Ἀ θ α ν. Δ ι α κ ο υ 7Α,
 Ἐ ν ά θ η ν, Γ ρ ε ε, ἡ Σ ο υ λ α Ν ι κ ο -
 α τ ι δ ο υ, Μ α ε Ν ο ρ θ ά ο υ 9, Ἐ ν ά -
 θ η ν, Γ ρ ε ε, καὶ ἡ Σ. Κ ω ν σ τ α ν -
 τ ι ν η, Ν ο ρ θ ά ο υ 25, Ἐ ν ά θ η ν,

τινίδος, Μακρὰν ἀλληλογραφί-
θη, Grèce, θέλουν ν' ἄλλοι τὸν
σοῦν με νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον.

Οἱ δύο φίλες Χαροῦλα Πα-
παπαναγιώτου, Ἐρμού 118,
Ἀθῆναι, Grèce, καὶ Ἀννα Πα-
τουκωστοπούλου, Ἀναγνω-
στοπούλου 40, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπι-
στοπούλου ν' ἀλληλογραφῶσιν με
θυμῶν ἢ ἀλληλογραφῶσιν με
Ἑλλήνες τὸν ἐξωτερικόν, με σκοποῦ
τὸ γάμο. Ἡ Χρυσούλα Χατζηνα-
σαήλ (17 χρόνων) χωρίον Ἀνεμό-
νισσιν, Μυτιλήνη, Grèce, ζητοῦν ἀλλή-
τας, Μυτιλήνη, Grèce, ζητοῦν νέους

λογραφία με μήκυν
 τῆς Ἀμερικής, με σκοπό τὸν γάμο.
 Ἡ Μαστρή Πηρὶν, Ἀρριανὰ
 3, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλει ν' ἀλ-
 ληγογραφῇ μετ' Ἑλληνοαμερικαν-
 νούς, ἡλικίας ἀνω τῶν 40 χρόνων,
 μετ' σκοπό τὸ γάμο. Εἶναι 23 χρό-
 νων. Ἡ Β. Θεοδοσίου καὶ ἡ
 Ν. Δημοπούλου, Πάρος, Γιάννη
 Δελή 11, Μυτιλήνη, Grèce, ζητοῦν
 ἀλληλογραφία μετ' νέους ἀπ' ὅλων
 τὸν κόσμο. Ἡ Χρυσούλα (22
 χρόνων) καὶ ἡ Ραχήλ Ἀσλὺ
 χανίδου (24 χρόνων), Χωριὸν
 Μαυρονέρι, Κιλίκι, Grèce, θέλουν
 ν' ἀλληλογραφήσουν μετ' Ἕλληνες
 τῆς Ἀμερικής καὶ τῆς Αὐστραλίας,
 ἡλικίας 25-30 χρόνων, με σκοπό
 τὸ γάμο. Ἡ Λέλα Μαστρο-
 κάλου (22 χρόνων), Κορινθίου
 485, Πάτραι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλο-
 γραφία μετ' νέους τῆς Ἀμερικής καὶ
 τῆς Αὐστραλίας, με σκοπό τὸ γά-
 μο. Ἡ Καίτη Κωνσταντῆ,
 Γιωλκὸς 253, Βόλος, Grèce, ἐπιθυ-
 μεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μετ' νέους
 τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἡ Βάσω Ἀντωνιάδου (17 χρόνων), Ἑλ. Βενιζέλου 12, ῥόδος, Greece, ζητεί ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνες τῆς Αὐστραλίας, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσους θὰ τῆς γράψουν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα καὶ μιὰ φωτογραφία τοῦς. Ἡ Ἀθηνᾶ Παυλίδου

(25 χρόνων), Poste Restante, Κεντρικών, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με ένα νέον της Αυστρίας, "Η Σούλα Βαφειάδου (17 χρόνων), όδος "Αλφα αριθ. 3, Αιγάλεω, Αθήνα, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με "Ελληνες που εξωτερικού. Η Ζακελίνα Διαρμυστάκη (18 χρόνων) και η Ερμιόνη Κωνσταντίνιδου (20 χρόνων), "Αντ. Περασάδου 8, "Ηράκλειο, Κρήτη, Grèce, ζητούν αλληλογραφία με νέους απ' όλον το κόσμο. Υ. Ν. 199, Σταμνά, Μεσολογγίου, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει "Ελληνίδες του εξωτερικού, με ακριβώς το γάμο. Παρακαλεί όσες θέλουν να γράψουν να έσκακλείσουν σ' γράμμα και μία πρόσφατη φωτογραφία τους. Ο Ίωάννης Ρωμανός (19 χρόνων), Κακωρέη, Λακωνία, Μεσσηνία, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με "Ελληνίδες απ' όλον το κόσμο. Ο "Ηλίας Α. Βενιζίδης, Βασιλικών Κτήματων, Αθήνα, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέους απ' όλον το κόσμο.

Ο Παναγιώτης Νισιδάριος, Πραξιτέλης 7, Ρόδος, Grèce, και ο Ανδρέας Καρθεριδής, Αθαν. Διάκου 56, Ξάνθη, Grèce, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο. Ο Κλεάνθης Φραγκλίκος (28 χρόνων), Αναπαύσεως 14, Λέρος, Δωδεκάνησα, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με Έλληνίδες του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο. Ο Νικόλαος Κιμουρτζής, Θυατέρην 85, Ξάνθη, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο. Ο Μάρκος Χατζημάρκου (23 χρόνων), Αγίου Δημητρίου 14Γ, Ρόδος, Grèce, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθεί με νέες απ' όλον τον κόσμο.

'Ο Ε. Κασσιμάκης, Μέγα
 Λαΐκον Περιπτερον, Ν.Θ.
 Σ. 3η Κλινική, Ψυχικό, Αθήναι,
 Grèce, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση
 με νέους και νέες απ' όλον τον κόσ-
 μο. 'Ο Μπαμπής Παπαθθα-
 νασίου (27 χρόνων), Νικοσθέν-
 ους 30, Παγκράτι, Αθήναι, Grèce,
 ζητεί αλληλογραφία με νέες
 του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο.
 'Ο Γεράσιμος Διονυσίου
 (20 χρόνων), οδός Μουσουλ-
 νική, 18, παλιόν Δεσφινής, Περτι-
 σός, Αθήναι, Grèce, θέλει ν' αλλη-
 λογραφηθή με Έλληνίδες της Α-
 σιατικής, 'Ο Κώστας Κυρό-
 πολος, Φίλωνας 56, Πειραιώς,
 Grèce, ζητεί αλληλογραφία με Έλ-
 ληνίδες του εξωτερικού, με σκοπό
 το γάμο. Παρακαλεί όλες θα το γρά-
 νουν να έσωκληθούν στο γραμ-
 μα και μία φωτογραφία του, 'Ο
 Πέτρος Σ. Τσαολάκης (20
 χρόνων), Κίρκη, Αλεξανδρούπο-
 λης, Grèce, επιθυμεί ν' αλληλογρα-
 φηση με νέες της Κύπρου, 'Ο Νίκ.
 Παπασταμάτιος, 'Ο Άλκης
 Ροδόπουλος και 'Ο Άγγελος Σαν-
 θόπουλος, οδός Νεφέλης, Κάτω
 Πετράλωνα, Αθήναι, Grèce, ζητούν
 αλληλογραφία με Έλληνίδες απ'
 όλον τον κόσμο.
 'Ο Γαβριήλ Τσίλιας

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑ-
ΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν
Ξενοφ. Φουριώτην, Κρυονέρι: Τα ἐφλογισμένα πτερά τῶν συμπεριλαμβανόν ὅλες τῆς ῥωϊκῆς πράξεως, ἀλλά καί τῆς δραματικῆς περιπέτειας τῶν ἀεροπόρων μας. Ἐπομένως καί τῆς δικῆς σας στῆς ΡΑΦ. Ἀδ. Μπούχαλτην, Λαμiana: Ἐρχομε κάπως καθυστερημένος. Κράτῳ ὅμως τὰ χειρῶν ῥαφά σας γι' ἀργότερα. Σ. ὄνεια Δεσπότη, Κάϊρον: Δέν στοιχίζει ἀπολύτως τίποτε. Φτάνει δὲν τί λάβετε τῆς φωτογραφίας. Μαρία Ἐλευθεριάδου, Θεσσαλονίκη: Τα βιβλία πολυπόνητα πάντως. Γιὰ μεγάλη ποσότητα δέν μπορεῖτε νὰ σᾶς ἐγγυηθῇ. Κωστή κλην Ραζέλου: Ῥώμην: Ὅταν θὰ ἐπιστρέψῃς ἔλα νὰ γνωριστοῦμε. Ἰωάννην Παναγιώτη, Ὀδησσὸν, Βελγικὸν Κογκρέ: Κι' ἄλλοτε μοῦ γράψετε γιὰ τὸ ἴδιον θέμα. Δυστυχῶς οἱ σελίδες δέν μποροῦν ν' ἀνέλθουν πρὸς τὸ παρόν. Ἀργύτερα ἰσως. Φ. Καράγιωργαν, Χαρτοῦσι: Ὁ κ. Γρηγόρησις εἶναι φίλος μου. Χαίρεται. Ἐπίσης καὶ στὸν κ. Β. Α. Μενέλαον Τσιρώνην, Ροδῆσαν: Ὅπως βλέπετε, δέν περιορίζομασθαί πάλαισι μόνον τῆς ἑλληνικῆς ἀεροπορίας. Ἐπομένως πρέπει νὰ μοῦ στείλετε καὶ τὰ δικά σας στοιχεία. Ν. Ἀδαμίτην, Καναδά: Ἐγγραψὰν πολὺ λίγα πράγματα. Θά χορᾶν ἀπὸ τὰ συμπληρώσετε ἐοσιμῶς καὶ καινούργια στοιχεία. Γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας εὐχαριστῶ. Δημήτριον Παναγιώτην, καθηγητὴν Φιλοσοφίας, Ἰνστιτούτου Παιδείας, Βελγιογραφία καὶ φωτογραφίας, ν' ἀπευθυνθῇτε ἐκ μέρους μου στὴν Υ.Α.Π., Σταδίου 48, Νὰ ζητήσετε τὴν διδασκ. Κρίνιν, Σ. Μαντάνην, Α. Πεκουλάκον καὶ Νίτσα Λεονταρίτου: Εὐχαριστῶ γιὰ τῆς εὐχες. Γ. Φωτεινᾶ κλην, Θεσσαλονίκη: Παρέδωκα τὰ χειρῶν ῥαφά σας στὸν εἰδικὸ συνεργάτη τῆς ἐφημερίδος. Ὁ «θηροπόρος» δέν δημοσιεύει συνεργασίαν ἀναγνωστῶν. Ἀργύρη Πολίτην, Ἰωάννινα: Μακάριστα, ἐπρόκειτο γιὰ τὸν κ. Σταματελόν. Περισσότερα δέν γνωρίζω. Α. Κόκκινον, Παρίσι: Γιὰ τὴν ἔκδοσιν ζωγραφικῆς ν' ἀπευθυνθῇτε στὸν καλλιτεχνικὸν συνεργάτη τῆς ἐφημερίδος, Δραγαστανοῦ 4, Π. Ἰωάννου, Γαργαλιάνους. Δέν εἶχα ποτὲ ἀμφιβολίαν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα αὐτό. Ἀλλοτε εἶναι ὁπότες μοῦ ἀφορᾶ τὸ Γ.Ε.Σ. Παναγιώτην Βαρδάρικον, Γούβιον: Ἀπάντησα στὸν ἀδελφόν σας μετ' ὀφθαλμοῦ μου. Τὸ πιστοποιητικὸν ἐστάλη στὸν προορισμὸν μετ' ἀριθμ. Πρ. 1071/913/55. Νὰ ζητήσετε ἀντίγραφο ἀπὸ τὸ Π.Ε.Ν. σύμφωνα με τοὺς πᾶσι πᾶν ἀριθμοῦ. Θεμ. Μπασιτσόγαν, Γ. Ταυροπόλιν, Ὁμόλεια Σαράτσουλου καὶ Ν. Δ. Μαρκοῦ: Εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τῆς εὐχες σας. Παντελεὶ Μαραγκοῦ, Ἰνστιτούτου Δυστυχῶς δέν ὑπάρχει ἐλπίδα πρὸς τὸ παρόν. Μόνον ἡ μεταφορά μου ἀπὸ τῆς φυλακῆς Αἰγυπτῆς μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ. Κι' αὐτὸ ὅχι τόσο βεβαιωτικῶς. Εὐχαί. Λαρυντζάκην, Καστοριά: Στὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν πηνήντα πατριωτῶν, δέν ἀνατρεφεται τὸ δόγμα τοῦ ἀδελφοῦ σας. Ν' ἀπευθυνθῇτε μετ' ὀφθαλμοῦ σας στὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν. Κ. ὦνστη, Ἀσπρονέαν, Ἀλβανία: Τὸ ἴδιον καὶ γιὰ τὸν πατέρα σας, ποὺ δὲ βρισκαίτε ἀνεπεσά στοὺς ἐκτελεστικῶν Ἀθηνῶν 8.43. Ἦν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν μπορεῖ νὰ γνωρίσῃ Βασίλειον Μετθαίου, Γούβιον: Ἀλλήν ὁμοποιοῦν. Φ. Μαντάκων, Δομοπολιν: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Ἀεροπόρον Υ.Α.Π. 13, Ἐνταῦθα: Ἦν μεγάλη ἐπιβόρῃ τῶν ἀεροπλάνων μας στὴν Ἱταλία, στίς 28 Ὀκτωβρίου 1943, θὰ δημοσιεύσῃ στὸ τελεῖος τῆς ἰδίας αὐτῆς ἡμερησίας. Κ. Μπισσαντζόπουλον, Πόρτο-Σαίτ: Θά συνεχιστοῦν καὶ ἂν συμπεριλαμβανόν τῆς ῥωϊκῆς πράξεως ὅλων τῶν ἀεροπόρων μας. Ἀδ. Ἀδαμάντιον, Ἀυστραλία: Βιβλία ἐστεῖκα. Φωτογραφίες μόνον τοῦ κ. Γ. καὶ τῆς Α. Καρ.

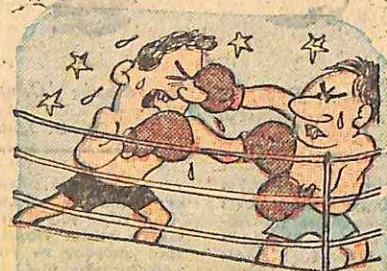
1. B. 1.

Ἄπ' τὴν ἐξοχὴν

— Ἡ Ἑφταλία ἦρθε νταβραντισμένη
ἀπ' τὴν ἐξοχή!... ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— ὦραϊο τὸ κείη σου, γρυ-
σῇ μου. Μόνη σου τό... ἀγόρα-
σεις;...

A detail from the tapestry showing a close-up of a person's face, likely a woman, with dark hair and a small, dark object (possibly a pin or ornament) visible near the ear.

— Δὲν μοῦ λές, ἀλήθεια,
πῶς πῆγε ἀπόψε ἢ συζήτησι
στὴ Βουλῇ;...

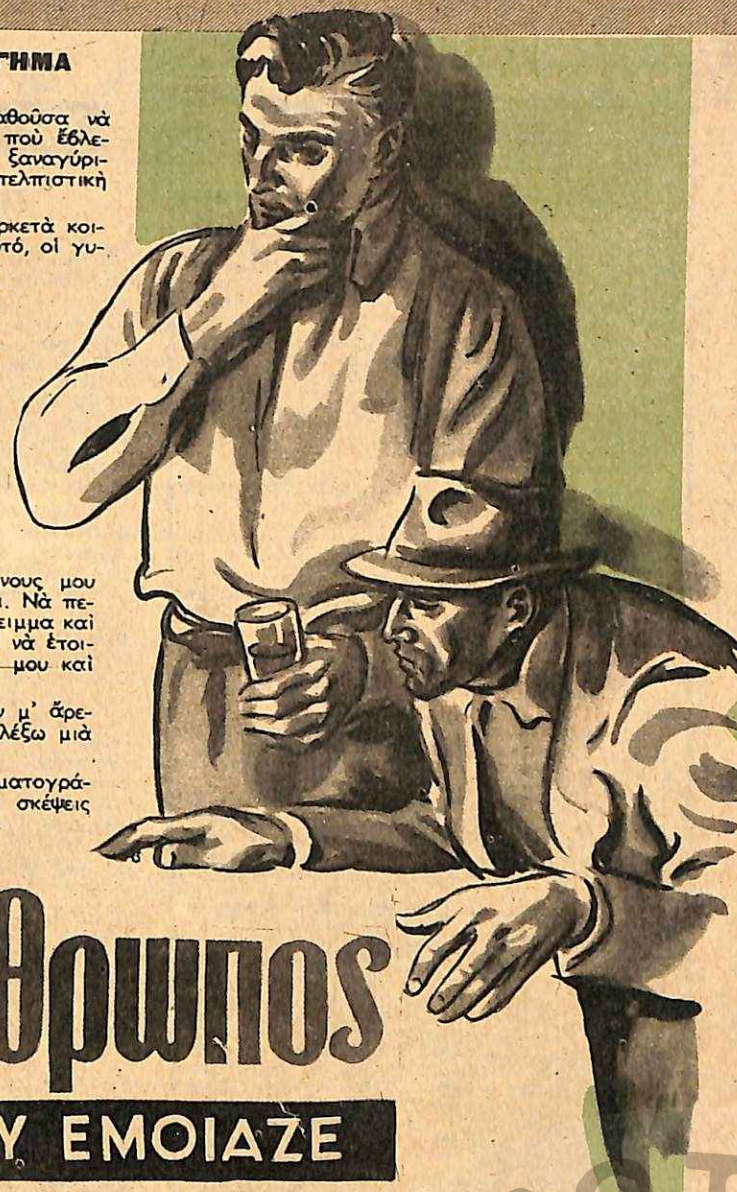
— Είχες δίκιο, αγάπη μου!
θελα πούρεμα!...

Σὲ δραχμές, σὲ χέξεις, σὲ τσιγάρα σὲ
βήματα...

ζυγο κι' ας δώσωμε στον καθενα ένα χω-
ρο 40 έκταστων. 'Η φάλαγγς μας θα α-
πλωνόταν σ' έκτασι 400 χιλιομέτρων! Κι'
αν ο τελευταίος από αυτή τη φάλαγγα δε-
κινούσε για νά φτάσι στον πρώτο θα χρεια-
ζόταν νά περπατάη χωρίς διακοπή επί 80
ώρες.

Οσο κι' αν προσπαθούσα να προσέξω το φιλμ που έδλεπα, το μυαλό μου ξαναγύριζε όλοένα στην άπελπιςτική θέσι μου...

Βγαίνοντας από τὸν κινηματογρά-
φο, ἤμουν βυθισμένος στὶς σκέψεις

11. Jovanka psovaše: "Kaj ti je, mati? Kaj ti je, mati?"

1911

Εγνεψε «ὄχι» μὲ τὸ κεφάλι του.
Κοπίασα πολὺ γιὰ νὰ συγκρατή-
σω τὸ πνεῦμά μου. Λίγως ἄλλη λέξι,

... που θάταν άσφαλώς ή γυναίκα

Μ. ΤΖΙΑΙΣ

Ο ΆΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΜΟΙΑΖΕ

ἢ φίλους, ποὺ θ' ἀνησυχούσαν γιὰ τὴν ἐξαφανιστὶ τοῦ καὶ τ' ἀρ-
χιζαν ἐρευνες. Ἐπρεπε νὰ βεβαιωθῶ γι' αὐτό.

του φίλου μου μαζί με μια κυρία που θάταν άσφαλώς ή γυναίκα του.

Μ. ΤΖΙΑΙΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Η ΒΕΛΗΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

Η ΝΕΑ ΓΡΑΜΜΗ

ΕΙΝΑΙ η γραμμή «ταυρίνη», που εμφανίζεται με πολλές μορφές σε επανωφόρια και σε ταγιέρ. Οι φούστες αυτών των «ταυρίνων» είναι υπερβολικά στενές, τόσο που να αβάνουν να διαφαίνονται η κλίση που κάνουν τα γόνατα.

Η γραμμή «ταυρίνη» συνδυάζεται απαραίτητα με τη γραμμή «φουρώ», που έχει την ιδιότητα να λεπταίνει και να ψηλώνει τη σιλουέτα, ενώ η μέση μόλις διαγράφεται με ελαφρές πένες.

Μία άλλη γραμμή είναι αυτή που επιτυγχάνεται με ραφές σχεδόν ανύπαρκτες, καθώς και η γραμμή «μπυλασέ», που παρουσιάζει μία κίνηση από εμπρός προς τα πίσω και εφαρμόζεται ιδιαίτερα σε κορσάζ, που είναι μακρύτερα στην πλάτη.

Επειτα έχουμε τη γραμμή «φλουίντ», που διαφέρει, γιατί, ενώ διαγράφει τον κορμό του σώματος, μόλις προσεγγίζει τους γοφούς, αποκτά σιγά-σιγά φάρδος, που ολοένα κατεβαίνοντας, όλο και αυξάνει και καταλήγει σε φαρδιά φούστα.

Άλλο χαρακτηριστικό των τελευταίων τάσεων της μόδας, είναι οι πιο τονισμένοι ώμοι.

ΤΑ ΤΑΓΙΕΡ

Τα περισσότερα ταγιέρ ακολουθούν μία γραμμή «ασούπλ», με ελαφρό μπουφάν στην πλάτη. Η ζακέτα τους είναι κοντή ή μακρύτερη σε κούμπ φανταζι, που δεν αποκλείει και τις μπάσκες, ή δε φούστα είναι πολύ στενή. Δεν αποκλείεται, εν τούτοις, και η φούστα αν-φόρμ, αλλά τότε η ζακετούλα είναι κοντή και εφαρμοσμένη πάνω στο σώμα.

Μία ακόμη λεπτομέρεια, που χαρακτηρίζει τα έφτεϊντα ταγιέρ, είναι τα άμπιτισμάν, που στολίζουν το επάνω μέρος της ζακέτας και άλλη λεπτομέρεια το κουμπωμα κάσας, που γίνεται στο πλάι.

Θα ιδούμε επίσης μερικές μαρτεγκάλ, όχι όμως τοποθετημένες πολύ χαμηλά.

Τα έντελώς κλασσικά ταγιέρ έχουν ρεβέρ μικρά και κούμπωμα που φθάνει ως ψηλά. Μπορεί να είναι και σταυρωτά το κούμπωμα με δύο σειρές κουμπιών.

Μερικές φούστες από ώρισμένα ταγιέρ, είναι εφαρμοστές στους γοφούς και, καθώς κατεβαίνουν, αποκτούν φάρδος.

ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Τα ολόσινα τρουα καρ επανωφόρια και οι ρεδιγκότες με το νέο μέτρο 7)8, παίζουν για τ' άπογεύματα ένα πρωτεύοντα ρόλο.

Ο προσορισμός τους είναι να συνοδεύουν τα ντε-πιές, που αποτελούνται από την τουνίκ με την ολόσινα φούστα ή τα ντεκολτέ και χωρίς μανίκια φορέματα.

Σε πολλά απ' αυτά βλέπουμε ένα είδος «ντεκούπ», που σχηματίζουν πλαστρόν.

Κοντά όμως στα ίδια επανωφόρια, έχουμε και τα πολύ πλατεία, που κι αυτά έχουν μέτρος τρουά κάρ.

Τα περισσότερα έφτεϊντα επανωφόρια έχουν χρώματα κτυπητά, άλλοτε σε συνδυασμό με το χρώμα του φορέματος και άλλοτε σε πολύ κτυπητή αντίθεση.

Πολύ συχνά, εξ άλλου, και η φόρα του επανωφοριού, έρχεται να προσέσει τη βοήθειά της, για να σχηματισθεί μία αρμονία φόρα από λαινάς άσπρο και γκρι, είναι φοδραρισμένο με κόκκινο λεία φράσιότα σύνολο. Κι' άλλο ένα παράδειγμα: Ένα επανωφόρι από κόκκινο λαινάς, μπορεί να φοδραρισθεί με πράσινο επανωφόρι πιο άμυγλι από όπου μπλε συνοδεύει μία τσαλετί-τσα από λαμέ μπλε και άσπρο.

Η γούνα, φυσικά, έχει εδώ ιδιαίτερως τη θέση της ως διακοσμητικό στοιχείο, αλλά και από άποψης πρακτικότητας.

Μεγάλοι γιακάδες, μεγάλα ρεβέρ, ένα μανσόν και μπορούμε

Αριστερά: φόρεμα απλό, πρωινό με φούστα ίσια. Ή μπροστινή (ντεκούπ) σχηματίζει τσέπες λίγο έδαζε σε σχήμα τριγωνικό με ένα κουμπί στη μέση. Το κορσάζ είναι σεμνιό με γιακαδάκι κατεβαστό. Δεξιά: φόρεμα άπιογευματικό με μακρύ μανίκια και κορσάζ κλειστό ως την ρίζα του λαιμού. Φούστα φαρδιά με μεγάλες άσιδερωτες πιέτες γύρω.

Θα δούμε π. χ. μικρά γούνινα «κάς-κόλ», που θα δένουν γύρω από το λαιμό, γούνινες μπερτούλες πολύ μικρές, που μόλις θα καλύπτουν τους ώμους και θα μοιάζουν με μεγάλα άμπιτισμάν, και γούνινους γιακάδες, που θα είναι προσβετοί, ώστε να τους βγάλουμε όταν θέλουμε.

Ας μη παραλείψουμε να προσθέσουμε, ότι όσον αφορά την κούμπ των επανωφοριών, τόσο η ραγκλάν, όσο και η κούμπ κιμονό, είναι εξ ίσου της μόδας, χωρίς να ύστερη και η κλασσική κούμπ με το κανονικό μανίκι κολλημένο αρκετά χαμηλά.

Οι τσέπες συμβιβάζονται πάντα μεγάλες και έξωτερικές. Όσο-σο δεν αποκλείονται και κοφτές διαγώνιες ή οριζόντιες, με μία φάσα για τελείωμα.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ

Είναι αυτά που λένε οι Παριζιάνες «πτι-ρεμπ» και φορούνται εύκολα σε κάθε ώρα της ημέρας.

Το κυριώτερό τους χαρακτηριστικό, είναι η απλότης της γραμμής και η αποφυγή κάθε περιττής προσθήκης ή άλλου γαρνιρίσματος.

Τα κορσάζ αυτών των φορεμάτων παρουσιάζουν ένα μέσον όρο μεταξύ εφαρμοστού και μη εφαρμοστού. Έχουν τους ώμους κατεβαστούς, τα μανίκια τρουά-κάρ ή μακρύα, μία σειρά κουμπιά και γιακαδάκια κατεβαστά. Έννιότε τα γιακαδάκια γίνονται έντελώς εφαρμωτά γύρω από το λαιμό, όποτε είναι πιο σκεπαστά πίσω.

Οι φούστες ακολουθούν άλλοτε την ίσια γραμμή, άλλοτε την έδαζε.

Για να επιτύχουμε την έδαζε γραμμή, χρησιμοποιούμε κουφωτές πιέτες αρκετά βαθιές, που συγκρατούνται μόνον στη μέση και ύστερα αφήνονται ελεύθερες.

Για να επιτύχουμε την ίσια γραμμή της φούστας, τοποθετούμε κατ'άμπροστα δύο πιέτες, που ανταμώνονται με την κουφωτή προς τα μέσα, ώστε να επιτυγχάνεται μία άνεσις στο περπάτημα και συγχρόνως να μη φεύγει το φόρεμα από τη γραμμή της μόδας.

Για όλα αυτά τα είδη των φορεμάτων χρησιμοποιούμε κάθε είδος λαινάς ή ζερζέ ή και φανέλλας. Τα βλέπουμε σε όλα τα χρώματα της μόδας, είτε μονόχρωμα, είτε φανταζι.

Βέβαια, τόσο η έκλογη του υφάσματος, όσο και η έκλογη του χρώματος, θα εξαρτηθούν από τη χρήση του φορέματος: Πού θα το φορέσουμε και ποιά ώρα της ημέρας θα μάς προσφέρει τις υπηρεσίες του.

Για πρωινό, καί είναι να διαλέγουμε υφάσματα όσο το δυνατόν απλά και χρώματα ζωηρά. Για τ' άπογεύματα να προτιμούμε χρώματα πιο σκούρα.

Με το είδος αυτών των φορεμάτων να προσέχουμε να ταιριάζουμε πάντα και όλα τα άλλα εξαρτήματά μας.

Η τσάντα, που συμβιβάζεται πάντα μεγάλη, ας έχη ένα χρώμα που να άποτελή αντίθεσι με το φόρεμα. Το ίδιο και τα γάντια και τα υποδήματα.

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΕΣ

Όταν πουμε τη λέξη «τουαλέτα», φεύγουμε πιά από τα απλά φορέματα.

Αυτό δεν σημαίνει, ότι θα χρησιμοποιήσουμε βαρύτητα υφάσματα, αλλά κοντά στα λαινάς, μπορεί να εμφανισθούν και μερικά βελούδα ή βελούρ ντε λαίν ή και κανένα μεταξωτό.

Η κούμπ εδώ άποφεύγει κάθε τι το επιτηδευμένο, ώστε να άφηση τα πρωτεία στο ύφασμα.

Θα ιδούμε πολλές «ρόμπ-τουνίκ» από ζερζέ ματλασέ, σε χρώματα μπλέ, μαύρο, μπλέ.

Πολλά ντραπαρίσματα στους γοφούς ή και στο κορσάζ αρχίζοντας από τον ένα ώμο και καταλήγοντας στη μέση.

ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΕΣ

Αυτές ακολουθούν την κούμπ «καμπάνα», που καθώς ξεύουμε είναι τόσο πολύ της μόδας.

Το βελούδο είναι το ένδεδειγμένο γι' αυτές τις τουαλέτες υφάσμα. Πότε μαύρο και πότε σε χρώματα φωτεινά. Έπειτα έρχεται το λαμέ και η μουλίνα.

Μη ξεχνούμε όμως και το λεπτεπίλεπτο τούλι, που μπορεί και να κεντηθή με πουλιές και να λαμποκοπά σαν ούρανος με άστρα. Οι φούστες γίνονται με πολλές σούρες και κάτω άνοίγουν, ώστε να παίρνουν το σχήμα της καμπάνας.

Όλες αυτές οι φαρδιές φούστες είναι πολύ κατάλληλες για βραδυνές τουαλέτες και προτιμούνται, βέβαια, αλλά όσες έχουν άνάστημα και είναι λεπτές, δεν άποκλείουν τελείως και την ελ-θυγραιμία.

Αυτός είναι ο κλασσικός τύπος του καθημερινού ταγιέρ. Ζακέτα μακρύα και σταυρωτά με κλείσιμο όρθιο ως επάνω και φούστα πολύ στενή. Το σύνολον θυμίζει τον τύπο «Τουνίκ-φουρώ».

ΓΙΑ ΟΣΕΣ ΣΟΔΕΥΟΥΝ ΜΕ

Όταν τα λεπτά, που διαθέτετε για το ντύσιμό σας είναι μετρημένα, προσέχετε αυτά που θα σας πούμε:

— Διαλέγετε σχέδια κλασσικά, που να μην περνά η μόδα τους γρήγορα.

— Μη διαλέγετε χρώματα φανταχτερά, που να προσελκύουν την προσοχή.

— Πριν αγοράσετε κάτι, σκεφθείτε καλά αν πρέπει να κάμετε αυτή την αγορά.

— Αν δεν μπορείτε να φτιάξετε πολλά υποδήματα, προτιμήστε το μαύρο χρώμα που πηγαίνει με όλα.

Τρία διαφορετικά επανωφόρια. Το πρώτο είναι ίσιο με τσέπες κοφτές λίγο λοξές. Έχει άμπιτισμάν στους ώμους, πλατύ γιακά που πίσω στενεύει και κουμπώνει με ένα μοναδικό κουμπί. Το δεύτερο έχει μανίκια ραγκλάν, κουμπώνει όμως, επίσης ένα κουμπί και γυριστό γιακά και είναι στο γαρ-φαρδιές ώμους, βελονιές στα μανίκια, στις τσέπες και στους ώμους. Το τρίτο έχει στρατιωτικό γιακά, ώμους κατεβαστούς ραγκλάν και πολύ απρογ-νίτο έχει στρατιωτικό γιακά, 6 κουμπιά, ρεβέρ στα μανίκια και τσέπες κοφτές λοξές.

— Προσοχή στην έκλογη των γαντιών και της τσάντας. Άγοράστε τα έτσι, ώστε να πηγαίνουν με όλα σας τα φορέματα.

— Αν δεν μπορείτε να έχετε δυό επανωφόρια, μία γκαμπαραντίνα θα λύση το πρόβλημα. Την φοράτε και για το κρύο και για τη βροχή.

ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

Δεν φθάνει να σκέπτεσθε τί θα φορέσετε, πρέπει να φροντίσετε και για το ντύσιμο των παιδιών σας, που και αυτό έχει τις άπαιτήσεις του.

Η μόδα των μικρών ακολουθεί τη μόδα των μεγάλων, για μία ώριση ηλικία.

Λ. χ. τα πλίσσέ, που τόσο είναι της μόδας για σας, στολίζουν τα περισσότερα παιδικά φουστανάκια. Ίδιως όταν πρόκειται για ύφασμα σκωτσέζικο, που είναι το κατ' έσοχον ένδεδειγμένο για παιδιά, μη παραλείψετε να χρησιμοποιήσετε τις πιέτες.

Μερικά σκωτσέζικα φορεματάκια, γαρνίρονται με υφάσματα μονόχρωμα σε χρώμα που να ταιριάζει με το σκωτσέζικο. Τοποθετείτε ένα γιακαδάκι, ένα καπάκι τσέπης, ένα ρεβέρ στα μανίκια, μία ζώνη.

Τα παιδάκια των 8-10 χρόνων, φορούν φουστίτσες κοντές πάνω από τα γόνατα. Όσο αυξάνουν όμως τα χρόνια, αυξάνει και το μέγεθος.

Το κοτλέ βελούδο είναι επίσης πολύ κατάλληλο ύφασμα για μεγαλύτερα παιδιά.

Βλέπουμε ολόκληρα φουστανάκια απ' αυτό και μικρά σύνολα φουστίτσες και ζακετούλες ή επανωφόρια και ολόκληρα φορεματάκια.

Πολύ της μόδας είναι τα φορέματα με ντεκολτέ κορσάζ και χωρίς μανίκια, που φορούνται με διάφορες μπλουζές.

Τα επανωφόρια γίνονται ως επί το πλείστον ραγκλάν με άφθονο φάρδος προς τα κάτω και στολίζονται στο γιακά και τα ρεβέρ με βελούδο.

Μη ξεχνούμε και τις γουνίτσες, που στολίζουν τις παιδικές γκαρνταρόμπες, πότε υπό τύπον μπερτούλες, πότε υπό τύπον ρεβέρ και γιακαδών.

ΕΣΤΗΡΑΙΔΑ

CYCLOTEST

ΕΙΔΙΚΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ
ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟΝ

Η τελευταία λέξις της επιστήμης διά την διάγνωσιν των γυναικών και στείρων ημερών. Απαραιτήτος σύμβουλος κάθε γυναίκας.

Απλουστάτη χρῆσις — 100% ασφάλεια.

Εξασφαλίζει τις ἀμφιβολίας και τους ἐκνευρισμούς.

Καθιστά τὸν συζυγικὸν βίον ἁρμονικὸν καὶ εὐτυχῆ.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ:
Β. ΑΛΙΦΕΡΗ, Πλατ. Ὁμονοίας, Ἀθήναι.
Ι ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, Χαρ. Τρικ. 79, Ἀθήναι.
Κληρ. Θ. ΔΟΥΝΙΑ, Φιλωνος 47, Πειραιεύς.
ΑΘ. ΠΑΠΑΠΟΣΤΟΛΟΥ, Ἐγνατίας 72, Θεσ/νίκη.

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΛΛΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΛΕΙΣ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ - ΥΠΕΡΟΥΝΗ - ΑΝΙΜΩΝΗ
ΡΙΖΙΚΗ 100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ESTHETIQUE MODERNE
Mre KASTRIOTIS
ΗΡΑΚΛΕΙΤΩΝ 6 ΚΟΛΟΝΑΚΙ Τηλ. 612-010
Επίσκεψις Δευρ. 9.30 - 13.0 & 4.30

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΩΝΗΣ
M. ΛΟΥΓΙΔΟΥ-ΑΜΠΑΖΟΥ
ΕΡΜΟΥ 51
ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Εξαιρέσιμα: Πανάδες, ρυτίδες, φακίδες, ακμή, κρεατσώληδες, παχυσάρικα. Τελεία ἀνάδυσος ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ (Peeling).

Τὸ ἈΚΟΡΥΝΤΕΟΝ
HONNER
"ΧΟΝΕΡ"
Ἀφραδστον εἰς στερεοτήτα
καὶ μουσικὴν ἀπόδοσιν
ΓΑΪΤΑΝΟΣ ΣΤ. ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 10
ΣΩΓΡΑΦΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 2
ΜΑΘΗΜΑΤΑ: Ακαδημία HONNER
ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ 29

λόνωντάς του ξερά πώς δεν της άρεσε να μιλήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτὸ της.

Στὴ Νέα Ὑόρκη, εἶχε ἀντιληφτῇ πὼς τοῦ ἔλειπε πολὺ... Ἔμενε σ' ἓνα ξενοδοχεῖο τρίτης τάξεως. Καί, κάθε βράδυ πού γδυνότανε, θυμότανε τὶς δεκατρεῖς ἐκεῖνες ἡμέρες πού τὴν ἔδραπε νὰ πηγαίνετο μὲσα στὴν κἀμαρά της, δίχως νὰ τοῦ μιλήσῃ, κρατώντας τοῦ ὁμῶς συντροφία μὲ τὴν παρουσία της κ' ἀπομακρύνοντας τὸν τοῖχο τῆς μοναξιάς πού τὸν περικύκλωνε.

Σκεπτότανε τὴν ἀπάντησί της: «Πιστεύετε πὼς ἀγοράζεται ἡ καλωσύνη;»

Ἡ καλωσύνη!... Ἡ λέξι ἦταν καινούργια γι' αὐτόν, κ' ὁμῶς ξαναγύριζε ἀδιάκοπα στὸ νοῦ του.

Σίγουρα, τῆς ἦταν πάντα χρεώστης. Κι' εἶχε τὴν ἀπόφασιν νὰ πληρώσῃ ὅπωςδήποτε τὸ χρέος του. Ἔπρεπε νὰ τὴν ξαναδῇ.

Ἦξερε πὼς ἦταν ἀμπύτωχη. Φαινότανε πὼς δὲν εἶχε φίλους - γιὰ κάποιο λόγο ἀνεξήγητο. Ἦταν μοναχὴ ὅσο κι' αὐτός.

Δὲν πῆγαινε στὸν κινηματογράφο, οὔτε στὸ χορὸ. Μ' ὅλο πὺ πὺ ἦταν ὁμορφῆ, ἔμενε πάντα ἀσυντροφικὴ τὶς νύχτες. Οἱ ἄνδρες δὲν φαίνονταν νάχουν τὴν παραμικρὴ θέσιν στὴ ζωὴ της.

Ὅταν τὴν εἶχε ρωτήσῃ γιὰ τὴν ἐξορία, γιὰ τὴν πῆγαινε νὰ διασκεδάσῃ, τοῦ ἀπάντησε περήφανα:

— Διασκεδάζω. Δὲν χρειάζεται νὰ βγῶ γι' αὐτὸ. Οὔτε καὶ μ' ἀρέσει νάχω ἄνδρες γύρω μου. Ξέρω πὼς τὸς ἐνδιαφέρει ἓνα πρᾶγμα μονάχα... Μαζί μου ὁμῶς χάνουν τὸν καιρὸ τους!

Εἶχε παραιτηθῇ ὁ Μπέιρντ ἀπ' τὴν προσπάθειαν νὰ τὴν καταλάβῃ. Τὴν εὗρισκε πολὺ περὶ πλοκή... Δὲν ἦταν ἄλλωςτε συνθησισμένος νὰ κἀν ἐρωτήσεις ἢ νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τοὺς ἄλλους - κι' ἐκεῖνὸς θυμῶνε, ὅταν τῆς εἰδείνε ἐνδιαφέρον.

Μὰ ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ τὴν ξαναδῇ τώρα. Μολοντοῦ εἶχαν περάσει οἱ 11, ὅταν ἔφυγε ἀπ' τὸ διαμερίσμα τῆς Εὐας Τζιλίς, δὲν σκεπτικε καθόλου πὼς ἦταν πιά πολὺ ἀργά γιὰ νὰ ἐπισκεφτῇ τὴν Ἀνίτα.

Ἦξερε πὼς γύριζε ἀπ' τὴ δουλειά της στὶς 10½ καὶ πὼς πλάγιαζε ἀμέσως. Θὰ κοιμότανε τώρα.

Μὰ λίγο τὸν ἐνοιαζέ. Εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὴν δῇ ἀπόψε, μὲ κάθε τρόπο.

Στὸ δρόμο, συλλογιζότανε τὸν Κιλ καὶ τὴν πρότασί του. Δέκα χιλιάδες δολλάρια γιὰ νὰ βγάλῃ κάποιον ἀπ' τὴ φυλακή... Μὲ τόσα λεφτά, θὰ μπορούσε νὰ ζῇ πλουσιότατος γιὰ πολλοὺς μῆνες.

Μὰ τί κρυβότανε κατὰ ἀπ' αὐτὴν τὴ δουλειά; Ἀν' ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος θάδινε σ' αὐτὸν 10 χιλιάδες δολλάρια, πόσα ἐπρόκειτο νὰ δώσῃ ἄραγε στὸν Κιλ;

Ὅσο, τὸν ἐνδιέφερε ἡ δύσκολη κι' ἐπικίνδυνη ἐκείνη δουλειά, πού θάφερε κάποια ἀλλαγὴ στὴ ζωὴ του. Εἶχε διαθεσιν ν' ἀναλάβῃ ὅ,τιδήποτε, ἀκόμα καὶ κατὰ ἀδύνατον, γιὰ νὰ

ξεθωμῶνῃ ἔτσι ὁ θυμὸς πού ἔδρασε μέσα του ἐδῶ καὶ δεκαπέντε μέρες...

Εἶχε ἀκούσει νὰ μιλᾶνε γιὰ τὶς ἀγροτικές φυλακὲς τοῦ Μπέιρντ. Ἦταν οἱ πρὶ ἐπίφασες ἀπ' ὅλες. Εἶχε κάνει ἐκεῖ ὁ ἄμπε Γκολχάιμ καὶ τοῦ τῆς εἶχε περιγύρει.

Γύρω τους, ὑπῆρχε μιὰ βαλτώδης ἐκτασί, μήκους 30 μιλίων καὶ πλάτους 10, ὅπου ναυαγούσε κάθε ἀπόπειρα δραπέτευσεως. Τὰ σκυλιὰ ἀνακάλυπταν γρήγορα τοὺς δραπέτες - ὅσους ὁλοπῆ δὲν πνίγονταν στὸ Βάλτο ἢ δὲν τοὺς τρώγανε ζωντανούς οἱ κροκόδειλοι...

Θάταν τρομερὴ δουλειὰ νὰ βγάλῃ κανεὶς ἓνα κατὰδικο ἀπὸ κεί μέσα - σκεπτόταν ὁ Μπέιρντ, καθὼς πῆγαινε γρήγορα πρὸς τὸ γκαράζ ὅπου εἶχε ἀφίσει τ' αὐτοκίνητό του. Ἀν μάλιστα εὗρισκε ἀντίστας ἐκ μέρους του, θάταν τελείως ἀδύνατον...

Μὰ οἱ δυσκολίες δὲν εἶχαν σταματήσει ποτὲ τὸ Μπέιρντ. Ποτὲ δὲν ἀντιμετώπιζε τὴν ἀποτυχία.

Θὰ προσπαθοῦσε, κι' ἂν δὲν πετύχαινε τόσο τὸ χειρότερο! Ἀν ὁμῶς τὰ κατάφερε, θὰ τσέπωνε τὶς 10 χιλιάδες δολλάρια.

Μὰ ἔπρεπε νὰ βεβαιωθῇ πὼς ὑπῆρχαν πραγματικὰ τὰ λεφτά αὐτά. Δὲν ἐμπιστευότανε τὸν Κιλ. Μάντενε δέ, ἀπὸ ἐνστικτο, πὼς δὲν ἦταν αὐτός ἡ ψυχὴ ὅλης τῆς δουλειάς. Κάποιος τὸν χρησιμοποίησε ὡς ὄργανό του.

Εἶχε τὴν πεποίθησιν ὁ Μπέιρντ πὼς ὁ Κιλ δὲν ἐπιθυμοῦσε κατὰ βάθος νὰ πετύχῃ ἡ δουλειά. Τὰ νεῦρα του εἶχαν προδῶναι τὸ φόβο του.

Σίγουρα, κάποιος ἄλλος, σπουδαιότερος ἀπ' αὐτόν, τὸν ἐσπρωχνε σ' ἐκείνη τὴ δουλειά, εἴτε μὲ φόβους, εἴτε μὲ τὸ μαγνητὶ τοῦ χρήματος.

Γιὰ τὴν δὲν εἶχε ἀνακατετῇ καθόλου στὴ συζήτησιν ἢ ξαναθεῖ μὲ τὸ κοκλιτικὸ πρόσωπο; Ποιὸ ρόλο θάπαίξε ἄραγε;...

Πάντως, φοβότανε κι' αὐτὴ. Ὅταν εἶχε πῇ ὁ Μπέιρντ πὼς ἡ δουλειὰ τοῦ φαίνονταν πρᾶγμα, ματοποιισμῇ, τὴν εἶχε δὴ ν' ἀνασκίρτῃ, σὰν νάχε δεχτῇ μιὰ γροθιά.

Πρὶν κλείσῃ συμφωνία ὁ Μπέιρντ, θάκανε καλὰ νὰ πάρῃ πληροφορίες γι' αὐτοὺς τοὺς δύο καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ μάθῃ ποῖος τραβοῦσε τὰ νήματα καὶ γιὰ τὴν τοῦ ζητοῦσαν ν' ἀπαγάγῃ ἀπ' τὶς φυλακὲς ἓνα κατὰδικο...

Ἰσως νὰ κατάφερνε νὰ βάλῃ στὸ χέρι περισσότερα ἀπ' τὶς 10 χιλιάδες δολλάρια, ἂν ἀνοίγε τὰ μάτια καὶ τ' αὐτὰ του. Ἡ δουλειὰ αὐτὴ τοῦ φαίνονταν προσδοκός...

Ὅταν ἔφτασε στὸ γκαράζ, ἀνέβηκε στὸ παλὸν αὐτοκίνητό του καὶ πῆρε τὸ δρόμο τοῦ σπιτιοῦ τῆς Ἀνίτας.

Ἀφίσε τ' αὐτοκίνητο ἐκατὸ μέτρα μακριὰ ἀπ' τὴν εἰσοδὸ τοῦ κτιρίου, ξαναγύρισε πίσω πεζὴ καὶ σταμάτησε γιὰ νὰ κυττάξῃ τὸ παράθυρό της, ἐκεῖ ψηλά. Βλέποντας τὸ σκοτεινὸ, ἔκαμε ἓνα μορφοσμῶ. Σίγουρα, θὰ κοιμόταν ἡ Ἀνίτα.

Ὑπῆρχαν ἀκόμη ἄνθρωποι στὸ δρόμο κι' ἄλλοι στὰ παράθυρά τους. Ὁ Μπέιρντ ἐνοίωσε

Τὸ μυστικὸ τῆς τελεσιτέλειας, τοῦ ἐξιστοῦντος ἐν τῇ ὁρῶν ἀναλογίαν, προοιμίου τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ φρεσίνου αὐτοῦ.

Helene Curtis
shampoo plus egg
WITH HAIR-CONDITIONING ACTION
2% fresh whole egg

Τοῦ
Μεγαλυτέρου Ἀμερικ.
Ἑργοστασίου
Καλλυντικῶν Κόμης
Helene Curtis Inc.
Chicago Ill.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΚΑΙ
ΣΥΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ἘΝ
ΑΜΕΡΙΚῇ

ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΣΙΣΚΟΣ & ΠΟΥΡΝΑΡΑΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 94
ΤΗΛ. 27-485

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΧΟΡΩΝ
ΜΠΟΥΣΙΩΤΗ
Μετὰ τριήμερον διακοπὴν Ὁ-κτωβρίου αἱ ἐγγράφαι, τὰ μαθηματα καὶ τὰ χορευτικά Γκρουπ τῆς διακεκριμένης Σχολῆς ΚΩΣΤΑ ΜΠΟΥΣΙΩΤΗ, Τηλ. Διομείας 4 (πάρδος Ἑρμοῦ 18), Τηλ. 22-229. Μὲ λίγα μαθηματα μαθαίνετε ὅλους τοὺς ἐθνικοὺς παλαιούς καὶ νέους χορούς. Κάθε μερὰ ἐγγράφαι, μαθηματα καὶ χορευτικά Γκρουπ. Μαθηματα διαδασκαλίας καὶ ἰδιαιτέρως. Διὰ Κας καὶ Διδας μαθηματα εἰς ἰδιαιτέρας ὥρας. — Διὰ Ἐπαρχιώτας μαθηματα πρὸς ταχεῖαν ἐκμάθησιν δύο φορές τὴν ἡμέραν. Διδασκονται καὶ οἱ Ἑλληνικοὶ. Διδασκαλία ἀρίστη καὶ ἐκμάθησις τελεία.

τὶς ματιὰς τοὺς καρφωμένες ἀπάνω του.

Στὴν εἰσοδὸ τοῦ σπιτιοῦ τῆς Ἀνίτας στέκονταν δύο ἄνδρες καὶ κἀντιζόν. Τὸν κύτταζαν μὲ περιέργεια, ὅταν ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα.

Ἀναγνώρισε τὸν ἐκεῖ: ἦταν ὁ Τόνι. Τοῦρριζε μιὰ νταβὰ παλιν μὲν κ' ἀπειλητικῇ.

Εἰκόνος παρομύρισε γρήγορα, γιὰ νὰ τὸν ἀφίση νὰ περᾶσῃ. Μιὰ ἐκφρασί φόδου φάνηκε στὰ μάτια του.

Πόσο θάθελε ὁ Μπέιρντ νὰ τὸν ἀρπάξῃ ἀπ' τὰ μαῦρα καὶ ζρώμικα μαλλιά του καὶ νὰ τοῦ σπᾶσῃ τὸ κεφάλι στὸν τοῖχο!

Ὅσο, συνέχισε τὸ δρόμο του στὸ μισοφωτισμένον διάδρομο κ' ἀνέβηκε τὴ σκάλα, ἐνῶ ὁ Τόνι κ' ὁ σύντροφός του ἐξακολουθοῦσαν νὰ τὸν κυττάζουν μὲ περιέργεια.

Ἐφτασε στὸ κεφαλόσκαλο τοῦ πέμπτου πατώματος. Στάθηκε ἐξῶ ἀπ' τὴν πόρτα τῆς Ἀνίτας κ' ἀφουγκράστηκε. Ὑστερα ξαναγύρισε κοντὰ στὴ σκάλα κ' ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὰ κάγκελλα, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πὼς δὲν ἀνέβαινε οὔτε καὶ τὸν ἔβλεπε κανεὶς.

Ἀφοῦ πείστηκε γι' αὐτό, χτύπησε ἐλαφρὰ τὴν πόρτα τῆς κοπέλλας.

— Ποῖος εἶναι; ρώτησε ἐκείνη ἀπὸ μέσα.

Παράξενο! Ὁ ἦχος τῆς φωνῆς τῆς τὸν ἔκαμε ν' ἀνασκίρτησῃ...

Ἐγώ, ὁ Μπέιρντ, ἀπάντησε, κολλώντας τὸ στόμα του στὴν πόρτα. Θέλω νὰ σὰς δῶ.

Περίμενε λίγο. Ἀκούσε τὸν ἐλαφρὸ κρότο τοῦ ηλεκτρικοῦ διακόπτη καὶ πατημάτων ἀπὸ πόδια ἐμπόλητα στὸ πάτωμα. Τέλος, ἀνοίξε ἡ πόρτα.

Ἡ Ἀνίτα παρουσιάστηκε στὸ κατὰφλι καὶ τὸν κύτταξε ἥσυχά κ' ἐρευνητικῇ. Εἶχε φορέσει ἓνα παλὸν παλτό, πάνω ἀπ' τὸ ἄσπρο νυχτικὸ της, μὲ τὸ ὅποιο τὴν εἶχε δὴ τόσο συχνά.

— Τί θέλετε; τὸν ρώτησε ξερά. Κοιμήμουν...

Ὁ Μπέιρντ δοκίμασε βαθειὰ ἀπογοήτευσιν, βλέποντας πὼς δὲν εἶχε καθόλου ἐνθουσιασμό πού τὸν ἔδραπε. Ὅσο, δὲν ἐνοούσε νὰ φύγῃ ἔτσι εὐκολά...

Τὸ φανταζόμουν πὼς θὰ κοιμόσαστε, ἀπάντησε. Τώρα μόλις γύρισα ἀπ' τὴ Νέα Ὑόρκη. Ἦθελα νὰ μάθω τί γίνεσαστε.

Συγχρόνως προχώρησε μὲς στὸ δωμάτιο, ἀναγκάζοντάς τὴν νὰ τραπητῇ πίσω μερικὰ βήματα.

Δὲν σὰς θέλω ἐδῶ μέσα, τέτοια ὥρα! τοῦ εἶπε ἐκείνη ξερά.

Ὁ Μπέιρντ πέρασε ἀνάμεσα σ' αὐτὴν καὶ τὸν τοῖχο καὶ πῆγε ὡς τὴν σαραβαλισμένη πολυθρόνα.

Δὲν πιστεύω νὰ μὲ φόδασετε... εἶπε.

Γιὰ τὴν σὰς φοβηθῶ; Ἀπλῶς καὶ μόνο, δὲν μ' ἀρέσει καθόλου νάρχεστε ἐδῶ τέτοια ὥρα.

Ὁ Μπέιρντ κάθισε. Τὴν κύτταξε προσεκτικὰ. Ὁχι, δὲν τὸν φοβότανε. Τόβλεπε καθαρά στὸ πρόσωπό της...

Μπερείτε νὰ πλαιγιάσετε πάλι, τῆς εἶπε. Δὲν θὰ μείνω πολλὴ ὥρα.

Ἡ Ἀνίτα κάθισε στὴν ἔκρη τοῦ κρεβατιοῦ της καὶ πέρασε τὸ χέρι της ἀνάμεσα στὰ μαλλιά της. Φαινότανε κουρασμένη, χλωμή. Τὰ χεῖλιά της εἶχαν πάρει ἓνα χρώμα γκριζό, τώρα πού δὲν τὰ εἶχε βαμένα μὲ τὸ κραγιόνι.

Πεθαίνω ἀπ' τὴν κόουρασι, εἶπε. Φύγετε! Δὲν θέλω νὰ μείνετε ἄλλο ἐδῶ.

Ὁ Μπέιρντ ἐνοίωσε ν' ἀνεβαίνει τὸ αἷμα στὸ κεφάλι του, ἀλλὰ συγκράτησε τὸ θυμὸ του.

Δὲν ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἐπὶ ξαφνικά, δίχως νὰ σὰς πῶ ἓνα ἀντίο... πρόφερε μ' ἀμηχανία. Δὲν ἔπαθα νὰ σὰς σκεπτώμαι, ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ... Ξέρετε, ἔχω ἀκόμα ἐκεῖνα τὰ λεφτά καὶ θάθελα πολὺ νὰ σὰς τὰ δανείσω.

Ἡ Ἀνίτα ἔμεινε ἀκίνητη πολλὴν ὥρα, κυττάζοντάς τον. Ἐβλεπε τὴν ἀμηχανία του κ' ἀσθανότανε κάποιον οἶκτο γι' αὐτόν.

Ξαφνικά χαμογέλασε. Τὸ χαμόγελο ἐκείνο τὴν ὁμορφαινε. Ὁ Μπέιρντ τῆς τὸ ἀνταπέδωσε, ὅσο καλύτερα μπορούσε.

Δὲν κατάφερνε νὰ θυμηθῇ ποτὲ τοὺς εἶχαν χαμογελάσει γιὰ τελευταία φορά... Δοκίμαζε τώρα τὴν ἐντύπωσιν πὼς τοῦ εἶχαν κάμει ἓνα ἀκριβὸ κ' ἀνεπίστο δῶρο.

— Γιατί θέλετε νὰ μοῦ τὰ δανείσετε; ρώτησε ἡ Ἀνίτα.

— Γιατὶ εἰσάστε τόσο ἀνόητη, ὥστε δὲν θὰ τὰ δεχόσαστε ἂν σὰς τὰ χάριζα! ἀπάντησε ὁ Μπέιρντ, σκύβοντας μπροστά. Σὰς χρωστάω πάρα πολλὰ... καὶ δὲν μπορῶ νὰ σκεπτώμαι πὼς εἰσάστε ἀπένταρη, ἐνῶ ἐγὼ ἔχω τόσα λεφτά.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, εἶπε ἡ Ἀνίτα. Ἐκτιμῶ τὴν χειρονομία σας, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ δεχτῶ τὰ λεφτά σας. Πέστε μὲ ἀνόητη, ἂν θέλετε... μὰ ἐσὶ εἰμαι φτιαγμένη. Ἀμφιβάλλω ἂν μπορῇτε νὰ μὲ καταλάβετε. Ἐννοῶ ὁμῶς νὰ βασίζωμαι μόνον ἐν αὐτῷ μου.

Δὲν πιστεύω νὰ δεχόσαστε ἐσεῖς δανεῖκα, ἂν βρισκόσαστε σὲ ἀνάγκη... Ἐ λοιπὸν, ἔχω κι' ἐγὼ τὴν ἀξιοπρέπειά μου!

Ὁ Μπέιρντ τὴν κύτταξε προσεκτικὰ.

— Ἀν ὁμῶς κάποιος μοῦ χρωστᾷ κάτι, ζητῶ νὰ μὲ δοῦν, ἀπάντησε. Κι' ἐγὼ σὰς χρωστάω πολλά, πάρα πολλά.

— Μὴν κάνετε πιά λόγο γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα! Βρεθήκατε ἐδῶ τυχαίως... Ὅτι ἔκανα γιὰ σὰς, θὰ τόκανα ἐξ ἴσου καὶ γιὰ ὅποιονδήποτε ἄλλο. Προσπαθῶ πάντα νὰ βοηθῶ τοὺς πρὶ ἀδύνατους. Ἐτσι εἶναι ὁ χαρακτήρας μου.

Ὁ Μπέιρντ εἶχε κατσουφιάσει... Ἐλπίζε πὼς ἡ Ἀνίτα

τὸν εἶχε βοηθήσει ἀπὸ συμπαθεία γιὰ τὸ ἀτόμο του, κι' ὁχι ἀπὸ μιὰ ἀνόητη «λόξα» πού τὸν ἐσπρωχνε νὰ βοηθήσῃ ὅσους εἶχαν τὴν ἀνάγκη της.

Ἀλλάξε ἐκφρασί, ἡ ματιὰ του εἶνε ἐχθρική.

Δὲν πρόκειται νὰ σὰς παρακαλέσω γονατιστός, γιὰ νὰ δεχτῇτε αὐτὰ τὰ λεφτά, τῆς εἶπε ξερά. Ἀφοῦ βλέπετε ἔτσι τὰ πράγματα...

— Αὐπῆμαι, ἀπάντησε γρήγορα ἐκείνη. Δὲν θάθελα νὰ σὰς κακοφανεῖ...

Φτάνει πιά! τὴ διέκοψε μ' ἀδίστα ὁ Μπέιρντ.

Καὶ σηκώθηκε νὰ φύγῃ. Τὴν κύτταξε μιὰ στιγμὴ καὶ προσέθεσε ὑστερα:

— Δὲν εἶμαι τίποτα γιὰ σὰς, ὅπως φαίνεται!

Μπόρεσε νὰ διαβάσῃ τὴν ἀπάντησιν της στὴν ἐκφρασί τῆς ἐκπληξέως πού ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό της: Ποτὲ δὲν τῆς εἶχε περάσει κανὴν ἡ ἰδέα πὼς μπορούσε νάταν κατὰ γι' αὐτὴν ὁ ἄνθρωπος πού εἶχε φιλοξενήσει στὴν κἀμαρά της ἀπὸ καλωσύνη.

Θέλησε κατὰ τὴν πῆ, μὰ ὁ Μπέιρντ τὴ σταμάτησε:

— Καλὰ, καλὰ! Φάνηκε πολὺ βλάκας... Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς δὲν εἶμαι συνθησισμένος μὲ κοπέλλες σὰν καὶ σὰς. Οἱ γυναῖκες πού κάνουν παρὰ, εἶναι ἱκανὲς νὰ μοῦ βγάλουν ἀκόμα καὶ τὰ χρυσὰ δόντια μου! Ἐσεῖς δὲν εἰσάστε τέτοια...

— Ἀρχίζε νὰ μοῦ πονᾷ τὸ δοντάκι μου γιὰ σὰς. Εἶν' ἡ πρώτη φορά, βλέπετε, πού συνάντησα μιὰ γυναῖκα πού δὲν μὲ φοβότανε. Ἀκόμα κι' ἡ γρηῃ μου φαίνονταν νὰ μὲ φοβάται, ὅταν ἦμουν μικρός.

— Ὁχι, δὲν φοβότανε γιὰ τὸν ἑαυτὸ της, ἀλλὰ γιὰ σὰς, ἀπάντησε ἡ Ἀνίτα κυττάζοντάς τον μὲς ὅτ' αὐτὴν.

Ὁ Μπέιρντ ἔαρωσε τὰ φρύδια του. Ποτὲ τοῦ δὲν εἶχε δῇ τὰ πράγματα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀποψή.

— Ἰσως νάχετε δίκην... εἶπε στενοχωρημένα.

Ἡ Ἀνίτα ἐσφίξε τὸ παλτό της γύρω ἀπὸ κορμὶ της καὶ σηκώθηκε.

Ὁ Μπέιρντ ἐνοίωσε νὰ τὸν πλημμυρίξῃ μιὰ ἐρωτικὴ συγκίνησι. Θάδινε ὅτιδήποτε, γιὰ νὰ τὴν δῇ νὰ τοῦ κἀν ἓνα ἐνθαρρυντικὸ νόημα...

Μὰ ἐκείνη δὲν φαίνονταν νὰ καταλαβαίνει πὼς μπορούσε νὰ πῶσῃ πᾶν τῆς, νὰ τὴν ἀρπάξῃ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του, νὰ τὴ μεταχειριστῇ ὅπως ἠθέλε. Δὲν θάχε τότε τὴ δύναμιν ν' ἀμυνθῇ...

Τὴν ἄλλη στιγμὴ ὁμῶς, ὁ Μπέιρντ ἐνοίωσε μιὰ βαθειὰ ἀνδία γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, γιὰ τὴν εἶχε τολμήσει νὰ κἀν τέτοια σπείψι...

— Θὰ φύγω, εἶπε μὲ πνιγμένη φωνή. Μήπως τυχόν ἀλλάξατε γνώμη γιὰ τὰ λεφτά;

Εἰκὴν τὸν κύτταξε, δίχως τὸν παραμικρὸ φόβο - μ' ὅλο πὺ εἶχε καταλάβει ἀμέσως τὴν πᾶλ πού γινότανε μέσα του... Ἀκούμπησε τὸ χέρι στὸ μπράτσο του.

Δὲν μπορῶ νὰ τὰ πάρω, ἀπάντησε. Εὐχαριστῶ πού μοῦ τὰ προσφέρετε. Κάιμα πού δὲν εἶμαι κι' ἐγὼ σὰν τὶς ἄλλες φίλες σας. Αὐτὰ θὰ θέλατε...

Ὁ Μπέιρντ χαμογέλασε καὶ τὴν τραβῆξε πρὸς κοντὰ του.

Ἐνα ΔΩΡΟΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΕΛΑΤΕΙΑΝ ΤΟΥ ΚΡΑΓΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ

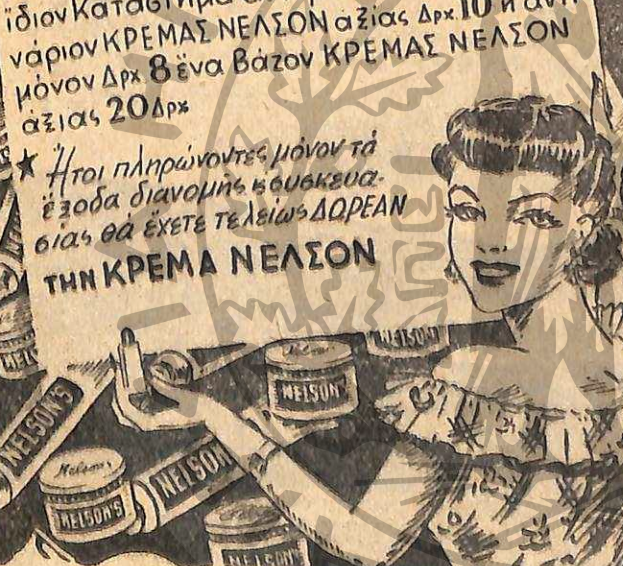
ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥ ΕΙΣΠΟΙΟΤΗΤΑ ΝΕΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥ

Διανομὴ 50.000

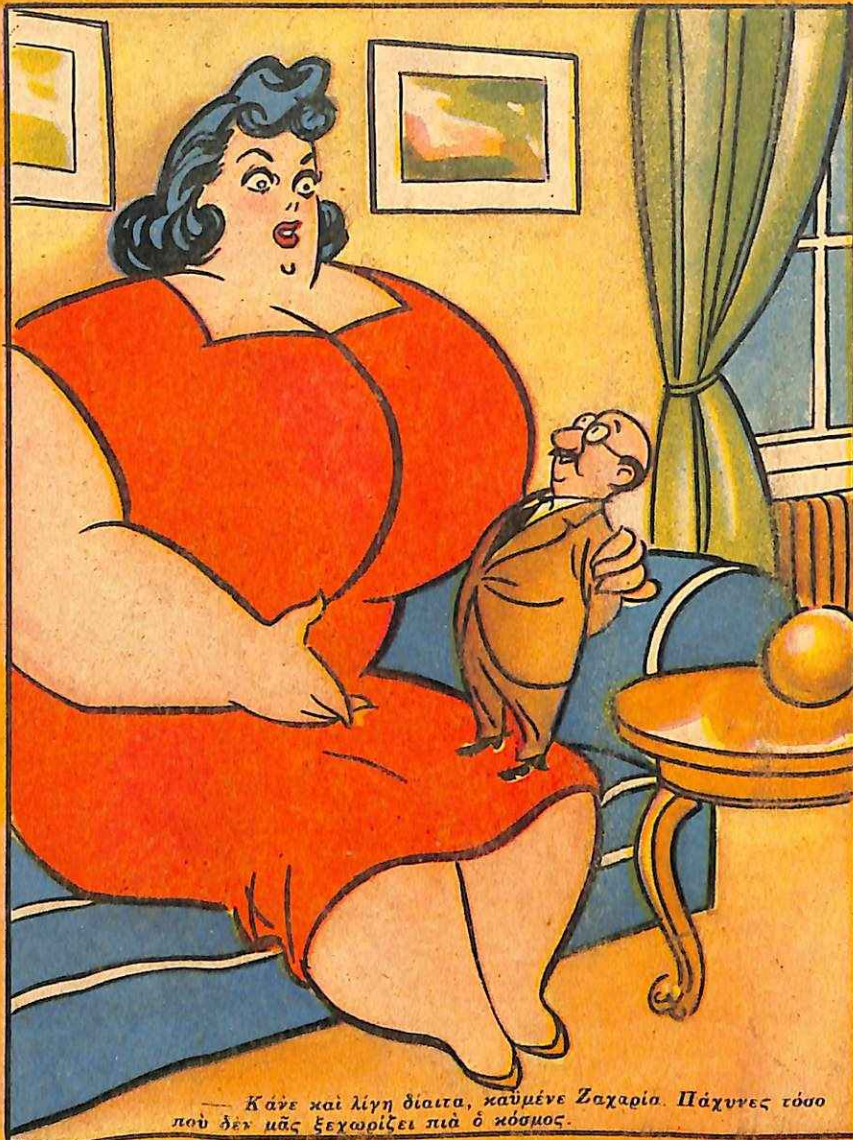
ΣΩΛΗΝΑΡΙΟΝ ΚΒΑΖΟΝ ΤΗΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΚΡΕΜΑΣ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΝΕΛΣΟΝ

Οἱ ἀγοράζοντες ἓνα Ἀνταλλακτικὸν ἢ μιὰ εὐκὴν ΚΡΑΓΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ θὰ λαμβάνουσι ἀπὸ τὸ ἴδιον Κατάστημα ἀντὶ μόνον Δρχ 4 ἓνα σωλ. ἴδιον ΚΡΕΜΑΣ ΝΕΛΣΟΝ ἀξίας Δρχ 10 ἢ ἀντὶ μόνον Δρχ 8 ἓνα Βάζον ΚΡΕΜΑΣ ΝΕΛΣΟΝ ἀξίας 20 Δρχ

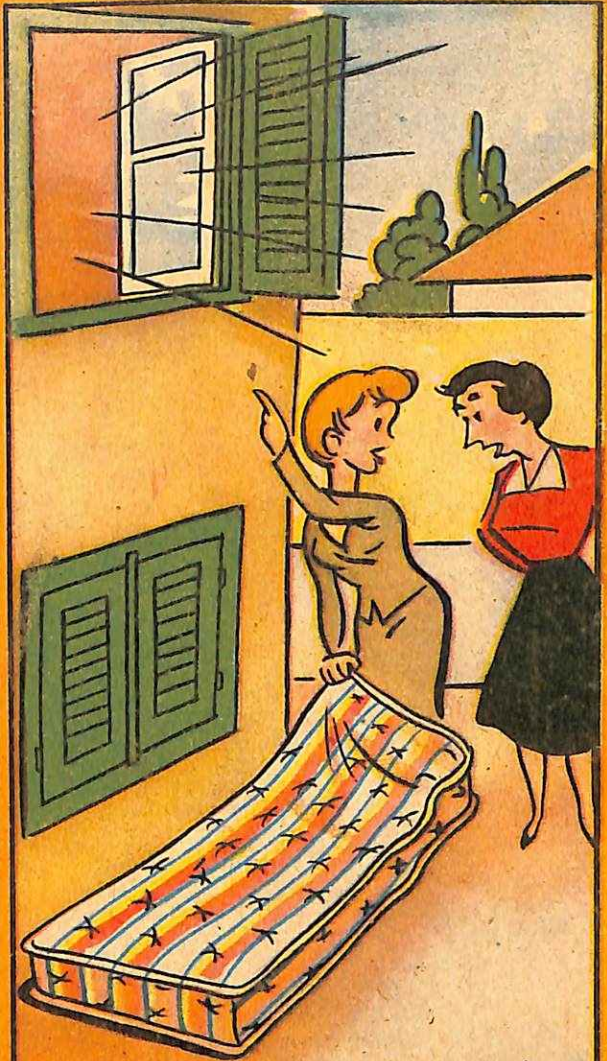
Ἡτοι πληρώνοντες μόνον τὰ ἐξοδα διανομῆς εὐσεβεῖς θὰ ἔχετε ΤΕΛΕΙΩΣ ΔΩΡΕΑΝ ΤΗΝ ΚΡΕΜΑ ΝΕΛΣΟΝ

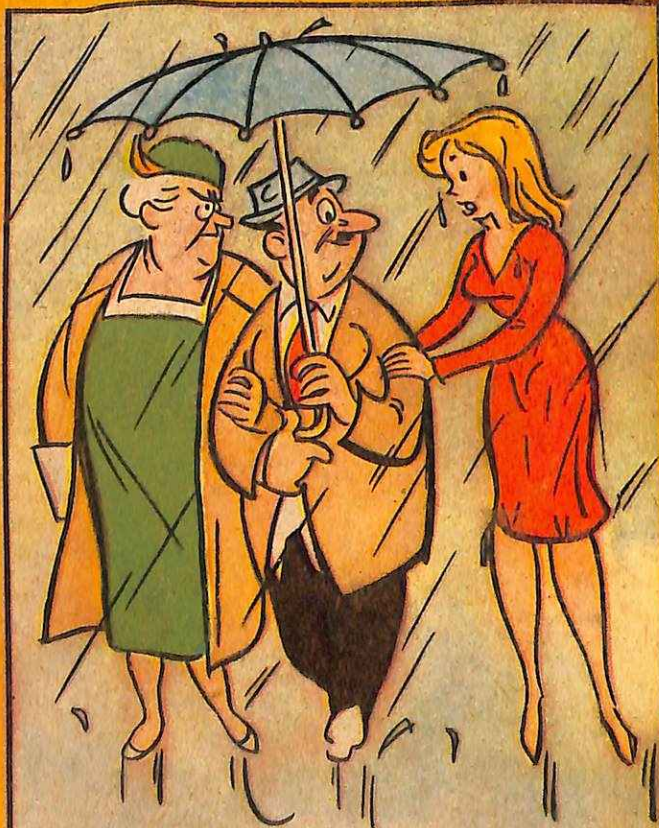
79

— Κάνε και λίγη διαίτα, καυμένε Ζαχαρία. Πάχυνες τόσο που δεν μ'ας ξεχωρίζει πιά ο κόσμος.

— 'Ηρθε ο Γιώργος να ζητήσει το χέρι μου από τόν μπαμπά!...

— Μοδ' επιτρέπετε;
— Εγώ, πολύ ευχαρίστως!...

— Είδατε, δεσποινίς Πόπη; Ξέρω και κάνω και ά ναποδα!...
(Το Β. Χριστοδούλου)